

မြေလှိုင်းချို

(သေစာကုသိုလ်)

တစ္ဆေနှင့် ကျွန်တော်ချယ်ရီ

BURMESE CLASSIC

minn myint khain g

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ် မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၁၈၁၀၅၀၂
မူကမ်းနှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၈၉၀၅၀၅
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ထုတ်ဝေသူ	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ ဇွန်လ။ ဒေါ်ဖြူနှင်းဝေ (မြလွန်းချိုစာပေ) အမှတ်(၄၄)၊ ပထပ်(၉)၊ ၉၁ လမ်း ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်
အတွင်းပုံနှိပ်တိုက်	- ဦးစိန်ဝင်း (စိန်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ်(၂၁)၊ ၁၆၂ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
အဖုံးပုံနှိပ်တိုက်	- ဦးတိုးဝင်း (နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်) ၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၀၀ ကျပ်

ကျွန်တော်ချစ်နေတုန်းဘဲလို့တော့ မညာချင်။ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်းမပြောချင်။

အဆိုတစ်ရပ် ရှိခဲ့ဘူးလေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ လောက၌ပြောင်းလဲခြင်းတရားမှလွဲ၍ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲနေသည်။ ”

ကျွန်တော့်အမြင်မှာ အချိန်တွေကြာခဲ့သည် လူ့ဘဝမှာ တချို့အဖြစ်အပျက်တွေက ဟောင်းနွမ်းသွားပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာမမေ့နိုင်အောင် ပျော်စရာကောင်းတဲ့၊ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အချိန်တွေရှိခဲ့ကြဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ညီဘဝတွင် တချို့အဖြစ်အပျက်များကတော့ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့မသွားဘဲ လူဦးနှောက် တစ်နေရာ အသံနှလုံးထောင့်တစ်နေရာတွင်တော့ အမြဲကြုံ့ခိုင်တည်ရှိနေကြ သည်။

ထိုသို့သောအဖြစ်အပျက်များအနက် အချစ်ဦးနှုတ်သက်သက်သောအဖြစ်အပျက်များကတော့... ဘယ်အိမ်မရိုး နိုင်သော ခံစားချက်များကို (စဉ်းစားမိတိုင်း) ပေးစွမ်းနိုင် လေသည်။

အချစ်ဦးနှင့်ပတ်သက်သမျှသည် ကြည်နူးစရာလည်း
ကောင်းသည်။ ကြေကွဲစရာလည်းကောင်းသည်။ လွမ်းစရာလည်း
ကောင်းပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရေးဆရာမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဒီထက်ပိုပြီး အချစ်ဦးဆိုသော ပတ်သက်မှု
ကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့မပြောနိုင်တော့ပါ။

ကြုံရလေသမျှသည် ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ဖြစ်မှန်း အသက်ရ
လာသောအခါ နားလည်လာပါသည်။

ထိုသို့နားလည်လာအောင် သင်ကြားပေးလိုက်သူသည်
အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ မေ့မှမေ့နိုင်ပုံ
မလား...

ဤသို့တွေးတောခဲ့ဘူးသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက .. ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း
နံပါတ်မှတ်သော မီမိုရီ (Memory) စာအုပ်လေးဖြင့် ကဗျာတွေ
တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်ရေး၍ ပေးခဲ့ဖူးသည့်ချစ်သူ။

x x x x x x x x x x x x

ကျွန်မချစ်မြဲ၊ သံသာဝဲမှ
ခွဲထွက်ချင်ဘူး၊ တပ်မက်ဦးမည်
စိန်ခြူးကြယ်တန်း၊ လခြမ်းလဝိုင်း
ညတိုင်းမြင်ချင်။

“ မောင် . . . ကြည်အေးရဲ့သစ္စာသစ်ကဗျာထဲကနေ
ဦးပေးလိုက်တာ . . . ချယ်ရီရင်ထဲက စကားလေးတွေနဲ့
သူ့နေလို့ . . . ”

x x x x x x x x x x x x

နိဒါန်း

အခန်း(၁)

အချစ်ဆိုတာ.....

အချစ်ဆိုတာ.....

အချစ်ဆိုတာ.....

လွဲချော်မှုတစ်ခုပါပဲ ချယ်ရီ။

ကျွန်တော်ချစ်သောချယ်ရီ။

အဲဒီတုန်းက မှတ်မှတ် ရရ ကျွန်တော်တို့အရွယ်က ရင်ခုန် တတ်ခါစ။ ဆယ့်ခွန်သာသာ။ ရင်ခုန်တာတော့ ငယ်ငယ်ကထဲက ခုန်နေတာပါပဲ။ သို့သော် ကိုယ်ချစ်သောသူကို နှစ်သက်သဘော ကျ၍ ရင်ခုန်သောခံစားမှုသည် ပိုးသားတမျှနူးညံ့၏။

ကောင်းကင်မှ ကြယ်စင်များကဲ့သို့ လင်းလက်၏။

နေ့ဦး၏ လေညှင်းခပ်သာသာ ကလေးမျှသာ အင်အားရှိ၏။ ပြီးတော့ ချယ်ရီမျက်နှာက ပွေးပွေးနုနုကလေး။ (အခုကောင်လေးတွေ သိပ် သဘောကျနေတဲ့ အွန်စောဆိုလား အဲဒီ ကိုရီးယား မင်းသမီး ထက်တောင် လှသေးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထင်မိပါသည်။)

ချယ်ရီမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မလှတာဘာမှမရှိ။ မျက်နှာ ကမိတ်ကပ်မလို၊ သနပ်ခါးမလိုဘဲနဲ့ ဥနေတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် အလှဆုံးက နှုတ်ခမ်းကလေးဖြစ်မှာပါ။

နှုတ်ခမ်းက စုစုပေး။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမလိုဘဲ နီရဲ နေသည်။ နှင်းဆီဖူးကလေးလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ချယ်ရီက ဘယ်တော့မှ သနပ်ခါးမလိမ်း။ ပြောင်တလင်းခါနေသော မျက်နှာသည် လုံးဝ အရယ်အပြုံးမရှိ။ တင်းမာနေသယောင်ထင်ရလေသည်။

သို့သော် ချယ်ရီက အလွန်အရယ်သန်ပါသည်။ ခိုးခိုး ခစ်ခစ်မြည်သည် အထိ ရယ်တတ်သည်။ စာသင်ချိန်တွင် နေကြာစေ့ခိုးစားတတ်သည်။ နေကြာစေ့ခွန်များကို ချယ်ရီသိမ်း ဆည်းပုံကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

နေကြာစေ့အိတ်ကိုစဖောက်ကတည်းက ဖောက်မှန်း မသိ အောင် အနားသတ်လှိုင်းကနေ ညီညာစွာဖောက်သည်။ စားပြီး သော အခွံအားလုံးကို ထိုဖောက်ထားသည့်နေရာကနေ အထဲသို့ စနစ်တကျပြန်ထည့်ကာ... ကော်ဖြင့်ကပ်သည်။ ထို့နောက်

သူခင်သောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို နေကြာစေ့ထုပ် (အသစ်) ကျွေးသလို လွယ်အိတ်ထဲအတင်း ထည့်ပေးတတ်လေသည်။ မသိသူကတော့ခဲရသမြဲ ။

ကျွန်တော်သည် သိပ်ဆိုးကာ သိပ်အရယ်သန်သော ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးများကို မတော်တဆလမ်း၌ တွေ့ရလျှင် ချယ်ရီကို အလိုလန့် သတိရမိပါသည်။

မသိလျှင်တော့ 'ချယ်ရီသည် အလွန်မာနကြီးမည်ပုံစံ။ (ချယ်ရီ က သိပ်ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်သည်။) အကြောင်းသိလျှင်တော့ ချယ်ရီလောက် ပြောင်နောက်အစသန် သူလုံးဝမရှိပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီသည် ဆယ်တန်းနှစ်တစ်ဝက်မှစတင် ၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရန်သူသက်တမ်းက ချစ်သူ သက်တမ်းထက် ပိုရှည်ကြာသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်တော်က လူကောင် သိပ်မထွေးပါ။ ရွယ်တူချင်းယှဉ် လျှင် ခေါင်းတစ်ခေါင်းစာနိမ့်သော ကျွန်တော်သည် လှပဟု သူငယ်ချင်းများ စသောအခါ "Great men are short" ဟူသည့် နပိုလီယန် လက်သုံးစကားကို အမြဲသုံးလေ့ရှိသည်။

ဆံပင်များက အနဲငယ်ကောက်ကွေးသော ကျွန်တော် သည် ပေါင်ကိုးဆယ်အလေးချိန်ရှိပြီး အသားဖြူလို့သာ တော်တော့သည်

ကျွန်တော့်ကို မုန့်လက်ညှိုးဟု ခေါ်ကြပြီး ထိုအမည်ကို ချယ်ရီ က ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချယ်ရီ ကတော့ မုန့်လက်ညှိုးကို သူ့အိမ်က ကြောင်ကျွေး ပစ်သူဖြစ်သည်။ လူ မုန့်လက်ညှိုးကိုတော့

ကျွန်တော့်မှာ မလှပသော ဘဝရှိသည်။

မလှပသော လက်ချောင်းများရှိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ မလှပသောဘဝမှ မလှပသောရုပ်ရည် နှင့်လက်ချောင်းများပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူမှ လိုက်မမီအောင် လက်ရေးလှပသူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ဝတ္ထု၊ ကဗျာအသံအသန်ဖတ်၍ ရည်းစားစာ အကူး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ် လေသည်။

ပြီးတော့ကျွန်တော်က ပန်းချီတော်သူ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်ရဲ့ Selection (လက်ရွေးစင်) ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ကွာဟချက်များရှိသော ကျွန်တော်နှင့်ချယ်ရီသည် သူငယ်တန်းမှစ၍ တစ်ကျောင်းထဲအတူတူပင်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က အဆင့်တစ်ရာကျော်ရပြီး စီခန်း မှာသာ ကန်ထရိုက်ဆွဲသူ။

ချယ်ရီက အဆင့်လေးဆယ်ခန့်နှင့် အေခန်းမှာ အမြဲနေ ရသူ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကိုးတန်း နှစ်ဝက်အထိတော်တော်ကြည့်မရခဲ့ကြပါ။

ကျွန်တော့်ကိုသူကြည့်မရခြင်းမှာ သူ့အလွန်မုန်းသော မုန့်လက်ညှိုးနှင့် တူလို့ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ကြည့်မရခြင်းမှာ သူသည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ ကြိုက်သော ကောင်မလေး တွေကို အမြဲ ယောက်ကျားမကောင်းကြောင်း ဘက်ဆဲလားဝတ္ထု တွေဖတ်ပြီး ကပျက်ယပျက်လုပ်တတ်ခြင်း၊ ကျွန်တော်တစ် ယောက်တည်းနဲ့ သူလမ်းမှ တွေ့လျှင်

“ ဟဲ့... ခွေး.. ဟဲ့... ခွေး.. ငြော်.. ဒီခွေးနွယ်.. သူများ ချီးပဲစားဖို့တတ်တယ်.. ”

ဟုအမြဲလိုလို ပြောတတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုခပ်တည်တည် ကြည့်ကာ... “ ဒီညနေထမင်းစားပျက်တော့မှာပဲ ” ဟုပြော တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်က အိမ်တစ်လမ်းပဲခြားပါတယ်။

ထို့ကြောင့် တွေ့ဖို့လွယ်ကူပြီး.. အမြဲရန်စောင်နေခဲ့ကြ သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို စလျှင် သူရယ်ပြီးကျွန်တော့် ကို သူပြန်စလျှင် ကျွန်တော်စိတ်တိုရလေသည်။

ချယ်ဂီက အဲဒီလိုလည်သော ကောင်မလေးပါ။

x x x x x x x x x x x x

ယောက်ျားတွေလုပ်ဆောင်တဲ့ အရဲဝံ့ဆုံးအရာဟာ မိန်းမတွေကိုချစ်တာပါပဲ။ အမေရိကန် သန်းကြွယ်သူဌေး ဝင်းနစ်တီးတိုးက အမေရိကန်ဒေါ်လာသန်း ၂၀ ပေးပြီး ရုရှား အာကာသယာဉ်ဆိုယူစ်နဲ့ အာကာသခရီးသည်အဖြစ် လိုက်သွား နိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းကရော ကိုယ့်အချစ်ကို ဘာလို့ ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်မှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ငါကတော့ သေသည်တိုင် သူ့မကို ချစ်မိနေ တော့တာ... .

သူ့ရိုးသားတယ်လို့ အာမခံချက်ပေးဖို့ အသင့်မရှိပါဘူး.. .

လောကနဲ့ သတ္တဝါအားလုံးဟာ ဥတုနိယာမ-ဝီဇနိယာမ- စိတ္တနိယာမ-ကမ္မနိယာမဆိုတဲ့ နိယာမကြီးတွေအရ ဖြစ်ပျက်နေ ရတာပါ။

ဘဝင်မတိုင်ပါနဲ့

လင်းလင်းမှောင်မှောင် သူ့သဘောသူ့ဆောင်မယ်

တို့မင်းဆီ လှည့်လာခဲ့ပါပြီကွယ်

ဇာတိမြေက လေကိုရှု

တင်းတိမ်ရောင့်ရဲစွာနေတတ်သူ

ကျောက်တီလူ့တဖြစ်လဲ

ကျော်စွာ

မှတ်ချက်။ ။ ခိုင်လွင်ရေးပေးသောစာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဘောလုံးကန်ဖော်ကန်ဖတ် ကျောင်းပြေး ဖော် ဖားရိုက်ဖော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက် က ကျောက်ဘီလူးကျော်စွာ၊ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေ ရှိသဖြင့် ကျောက်ဘီလူးဟုခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ (ပုရွက်ဆိတ်) လှိုင်ငြိမ်းချမ်း ဖြစ်သည်။

ပုရွက်ဆိတ် ဟုခေါ်ရခြင်းမှာ... လူကောင်ထွားထွား နှင့် ဆရာမရိုက်လျှင် အသံပြုအောင် အော်ငိုတတ်သောကြောင့် ဆရာမကိုယ်တိုင် “ပုရွက်ဆိတ် အသံနဲ့လုံးပဲရှိတဲ့ကောင်” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သူ။ ဒီကောင် အော်ငိုတာ၊ ပါးစပ်ကကင်ရိုးရိုး ငိုတာမဟုတ်ဘဲ... ဇာတ်ပြောပြော၍ငိုတာမို့ ဆရာမတောင်

ရယ်သွားသည်။

“ရှိကြီးခိုးပါရဲ့... ဆရာမရယ် သားလက်ကလေးတွေက နုနုလေးတွေ ဆရာမကြိမ်လုံးကြီးက အကြီးကြီး... အဟီးဟီး... ဆရာမကို ဒန်ပေါက်ဝယ်ကျွေးပါမယ်ဆရာမရယ်... တားတားကို မရိုက်ပါနဲ့နော်... ”

ဟူ၍ လာဘ်ထိုးငိုသည့်ကောင်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့လေး တန်းတုန်းကမို့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

အရွယ်ရလာတော့ ရည်စားလိုချင်စိတ် အရင်ဆုံးဖြစ်လာ တာ ကျော်စွာဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ဝက်ခြံတွေ မပြင်ရအောင် သနပ်ခါးထူထူလိမ်းပြီး ဆယ်တန်း “ဘီ” ဘက်ခဏခဏသွားတတ် (ချောင်းတတ်) သော ကျော်စွာသည် နှစ်ဝက်ခန့်မှာ... အချစ် ရောဂါထတော့သည်။

အဲ...။ ဆယ်တန်းမှာက ခါတိုင်းနှစ်လို အဆင့် တွေသတ်မှတ်ပေမဲ့ ရောထွေးထား၍ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အေ ခန်းကိုမရောက်စဖူးအရောက်ထူးကာ ကျွန်တော့်မှာ ချယ်ရီ နှင့်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်စွာလိုက်တဲ့ကောင်းမလေးက သစ္စာမရှိ တဲ့။ နာမည်က တော်တော်လာတဲ့နာမည်။ အဲဒီကောင် မလေးကို ကျော်စွာအသဲအသန်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်က ထိုးစံ အတိုင်း တွေ့ကရာမဂ္ဂဇင်း တစ်ခုကောက်လှန်၍ စာတစ်စောင် ဖြစ်အောင်ဖန်တီးရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အထက်ပါစာတစ်စောင်ဖြစ်လာလေသည်။

“ မင်းဟာက စာကြောင်းတွေ ထောက်နေတယ်ကွ... ဖတ်ရတာ... နဲ့နဲ့... အဲ... ထမင်းနှင့်သလိုကြီးပဲ ”

ကျော်စွာက စာကို ခပ်ကျယ်ကျယ်အောင်ဖတ်ပြီး ဝေဖန်သည်။

လှိုင်ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ခုံမှာ သူ့ဘောလံပင် (ဖောင်တိန်) မှင်ချောင်းထဲက မှင်တွေယိုနေတာကို လက်ဖြင့် ခါချနေရာ ရှေ့ဖင်ထိုင်ခုံမှာ အစပ်တွေပြန်ကြကုန်တော့သည်။

“ လုပ်ပါဦးကွ ခိုင်လွင်... ငါမှင်ချောင်း သွားပြီ ”

“ ဆက်မခါနဲ့တော့လေကွာ... အဲဒီခုံမှာ... ဝင်ဖင် ထိုင်တဲ့ဟာကို... ”

ကျွန်တော်တို့ကို အေးခန်းကရှုနေမြဲလူများက မတူမတန်သလို ဆက်ဆံကြပါသည်။ နှစ်တိုင်း စီခန်းမှာ နေတဲ့ကောင်တွေကံစွပ်ပြီး အေးရောက်လာတာဟူသော မျက်နှာအေးမျိုးဖြင့် အရေးမစိုက်ကြပါ။

အဲဒီလူတွေထဲမှာ “ဝက်ဖင်” ဟုကျွန်တော်ခေါ်သည့် ချယ်ရီက အဆိုးဆုံးဟုထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်စာကို ကျော်စွာကမကြိုက်။

မှင်တွေပေကျနေသောလက်ဖြင့် လှိုင်ငြိမ်းချမ်းက

လူဖတ်တာ

“ဟ... မေခင် ဝင့်ပဲကွ... အောင်မယ်... ကာရံ တောင်ပါသေး... လင်းလင်းမှောင်မှောင် သူ့သဘောသူ့ဆောင်မယ်... ကျောက်ဘီလူးမကြိုတ်ပေမဲ့ ငါကြိုက်တယ် ”

“ မင်းကြိုက်ဖို့အရေးမကြီးဘူး... မခွီ ကြိုက်ဖို့အရေးကြီးတယ်... မခွီ နားလည်ဖို့ အဓိကပဲ ခိုင်လွင် မင်းလူနားလည်အောင် ရေးစမ်းပါကွာ ”

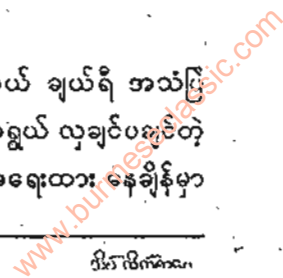
ထိုအခိုက် မုန့်သွားစားသော ချယ်ရီ နဲ့သူငယ်ချင်းတို့ ချွေခုံပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ချယ်ရီ ကိုမြင်သောအခါ

“ငါ လူနားလည်အောင် ရေးတာ... ဝက်တွေတော့ အလည်မယ်မထင်ဘူး... ဝက်ဖင်က လူထက်အဆင့်မြင့်တယ် ”

ချယ်ရီ ကဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို မုန့်ပန်းသိသည်။ ကျွန်တော်က ဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြလိုက်သည်။

“ နင့်သွားမှာ ငရုပ်သီးဖတ်ကြီး ကပ်နေတယ်... ငါ့ကိုများများ မှတ်နေလားမသိဘူး... သွားချေးအထပ်ထပ်နဲ့ သွားကို မြေပြနေတယ် ”

ကျွန်တော်မှာ အတန်းသားတွေ အလယ် ချယ်ရီ အသံဖြင့် အရမ်းရှက်သွားရသည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ် လှချင်ပေချင်တဲ့ ချယ်ရီ... အစစအရာရာ ကိုယ့်မျက်နှာအရေးထား နေချိန်မှာ

လူကြားထဲ၌ မိန်းခလေးတစ်ယောက်က ထိုသို့ ကျွန်တော်သတ်
မထားမိသော အားနည်းချက်ကို တော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ပြောသောအခါ စတန်းသားခံတွဲကလည်း ဝိုင်းဟားခံရသည့်
အတွက် ကျွန်တော်မှာ တော်တော်လေး ရှက်သွားရလေသည်။

ညနေကျောင်းပြန်တော့... ချယ်ရီတို့အိမ်ကကားက
ခဲနဲ့ထုချင်စိတ်ပင် ပေါက်ခဲ့သည်။ ပိုခံရခက်တာက ချယ်ရီတို့က
က သူ့ကားကိုပေစောင်းစောင်း ကြည့်သော ကျွန်တော်အား

“အဲဒီကောင်လေး ရှစ်ကိုက ကလိမ်ကကျပ်ရှပ်နဲ့ တော်ကြ
ငါ့ကားကို ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ ခြစ်သွားဦးမယ်...”

ဟု မကြားတကြား (သူ့ရှင်ဘာ) အား ပြောနေသံကို နား
ဆတ်ဆတ်ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော်မှာ ဒီမအေမျိုး ရှိလို့ဒီသံ
မျိုးရှိတာဟု စိတ်ဖြင့်တေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။

“မင်းကလဲ ဟုတ်သားပဲ... သူ့ကားကို ပြူးပြု
သွားကြည့်နေတာတိုး... ဟိုက နဂိုကတည်းက လမ်းလျှောက်တဲ့
ဆို လူလို့ထင်တာ မဟုတ်ဘူး... ကားစီးခိုင်မှ လူလို့ထင်တာ။

လှိုင်ငြိမ်းချမ်း ကကျွန်တော်ကို ဆုံးမသည်။ ကျော်
ကတော့ ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ
သူ့ကောင်မလေးကို ညနေကျွန်းရှင်မှာ စာပေးဖို့
စိတ်စောနေလေသည်။

“ခိုင်လွင် မင်းရေးထားတာ အဆင်မပြေပါ့မလားကွာ...
တော်ကြာ သူ့ငါ့ကို နားပန်ကျင်းနေအုံးမယ်”

“ကျင်းတော်လည်း ခံလိုက်ပေါ့ကွာ...”

“မင်း ခံပါလားကွ”

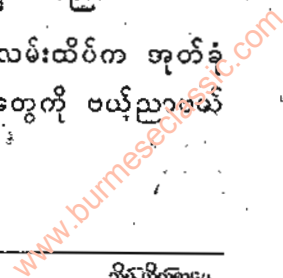
“ဟဲ့ကောင်မရဲ့... အဲဒါ ညည်းကြိုက်တာလေ...
ကျုပ်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် အခါတော်တော်များများ
သူငယ်ချင်းချင်းတွင် ဟဲ့ကောင်မ ညည်း၊ တော်၊ ကျုပ်၊ အဲသလို
တောဆန်ဆန် သုံးစွဲလေ့ရှိပြီး ထိုသို့သုံးနှုန်းရသည်ကို စိတ်ထဲတွင်
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သည်။

(ချယ်ရီ ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင် နဲ့ ကျွန်မ
ဟုနားကြားပြင်းကတ်စရာကောင်းသော အသုံးအနှုန်းမျိုး သုံးစွဲရာ
ကျွန်တော်က ချယ်ရီတို့ရွေ့ရောက်လျှင် တမင် အပြုပြန်
အိမ်စကားလုံးများကို ပြောဖြစ်သည်။)

ညနေဘက်ကျွန်းရှင်က ခြောက်နာရီမှာစသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကျွန်းရှင်လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံ
ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး လာသမျှကောင်းမလေးတွေကို ဗယ်ညာမယ်
ဟုညာသံပေးကာ နောက်ကြသည်။

“သုဝယ်တန်းတုန်းက စကတ်ကလေးကို ဆယ်တန်းထိ ဝက်နေတယ်ကွာ... မာမီကိုပြောပါလားသမီးရယ်. မာမီချင်ပေးမှာပေါ့”

“ပဲခူးကလွမ်းကြည့်ရင်... မော်ဒယ်လ်နဲ့တူတယ်...”

“နောက်မှာပါလာပြီ... ပါလာပြီ... ဖိနပ်...”

“ခုနှစ်ရက်သားသမီးစိတ်အေးချမ်းဖို့ နေပြည်တော်ဆရာလှိုင်ရဲ့ မြစ် ငြိမ်းချမ်း... အဲ လှိုင်ငြိမ်းချမ်းရဲ့ ဗေဒင်ဟောစာတမ်းလေးတွေရမယ်နော်... ဒီမှာ ဝေဒနာပညာရပ်ကျောက်ဘီလူးကျော်စွာကလည်း ကောင်မလေးတွေဆို အလကားအခမဲ့ ဟောပြောပေးပါတယ် ”

ကျွန်တော်ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပေါက်ကရအော်သည်။

တချို့ကောင်မလေးတွေက ပြုံးစိစိ၊ တချို့က မျက်စောင်းထိုးသည်။ တချို့ကရယ်သွားကြသည်။

“လာပြီကွာငါ့ရဲ့ သစ္စာမရှိလေးလာပြီ”

ကျော်စွာဝမ်းသာအားရဆိုသည်။

“တောက်... ထမီလေးက ရှည် ရှည်လေး... လမ်းလျှောက် ရင် ခြေထောက်ဘယ်တော့မှ မမြင်ရဘူး... ပန္နောင်မြောက်တာ ကွ... ဝန္တဝင်”

ကျော်စွာပါးစပ်က သားရေတွေကို သိမ်းသည် ဟန်နှင့် လှိုင်ငြိမ်းချမ်းကလုပ်ပြသည်။

သစ္စာမရှိ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ရောက်လာတော့...

ကျော်စွာက မတ်တပ်ရပ်ကာ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက အလန့်တကြားဖြစ်သွားပုံရတာ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

ဟုမေးရှာသည်။

“ကြော်ငြာမလို့... အဲ ”

ကျော်စွာသည် အနီးကပ်မြင်ရသောအခါ ကြောက်စူးတုန်လာပါလိမ့်မည်။ ကောင်မလေးက ထိုသို့မေးသောအခါ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြော်ငြာလဲ ”

“ဆေး ”

“ဘာဆေးလဲ ငါ့မှာဘာရောဂါမှမရှိဘူး”

“ဟဲ့... အဖိုးကြီးတွေကို နွားသိုးကြီးတွေလို... သန်စေတဲ့ဆေး”

“ဘာ ”

x x x x x x x x x x x x x x

“ကောင်မ... ဒါညည်းအလိုတူအလိုပါ ဖြစ်ခဲ့တာ... ခုမှ ကျုပ်ကိုလည်းကျိုးမထမ်းခိုင်းနဲ့... သားကြီးလှိုင်ငြိမ်းချမ်း... မာမို့ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မလား... ဒီမှာမာမို့ကို တူ... တူ... စော်ကားနေတယ်... ပါးစပ်နဲ့ ”

ကျွန်တော်က စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း နောက်လိုက်မှ ကျော်စွာမျက်နှာပြန်ပြုံးလာသည်။

“မင်းငါ့ကိုကူညီကွာ ခိုင်လွင်”

“လုပ်ပြန်ပြီ မင်းပဲ ခုတစ်မျိုး... တော်ကြာတစ်မျိုး”

“မခွီကို စာပေးပေးကွာ ”

“ငါ ”

“အေး ”

“လှိုင်ငြိမ်းချမ်းရောမဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး... ငါ့တဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စာမပေးဘူး ခိုးပဲပြေးမှာ... ငါ့ကိုစိတ်ချရင်တော့ မင်းသဘောပဲ... တော်ကြာငါ့မခွီကို ကြိုက်သွားရင်...”

“တော်တော့ကွာ... လှိုင်ငြိမ်းချမ်း... မင်းလုပ်မပေးနိုင် ရင်ရတယ်... လာမထိနဲ့... ဓာတ်လိုက်တတ်တယ်နော်... ငါ့ ကောင်မလေးကိုထိရင်... မင်းခေါင်းကဆံပင်တစ်ခွေးမကျန် ငါ့ဆွေနှုတ်မှာ”

“သွားပါပြီကွာ... သွားပါပြီ... ငါ့ပါးစပ်ကလည်း... ဘာလို့ ပေါက်ကရပြောမိသွားမသိပါဘူး ”

“ဟိုက ပါးမရိုက်သွားတာကောင်း”

ကျွန်တော်က ရယ်စေနှင့်ပြောသောအခါ ကျော်စွာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး တရားခံရှာသည်။

“မင်းကြောင်”

“ဟ... ဘာလဲကွ”

“မင်းနဲ့အနေနီးလို့ ငါ့ပါးစပ်က သွပ်ချာပါဒ ရောဂါ ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကရပြောတတ်လာတာ... ဖိစိတ်ကတောင် ပြောနေ ကြတယ်... ဘာလွတ်ရွတ်တတ်ပြောလွန်းလို့... ဘယ်ကအကျင့် တွေကူးလာဝဲမသိဘူးတဲ့ ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကျော်စွာ ကိုယ်စား စာပေးပေးရသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ ချယ်ရီပါ "မဒွီနဲ့ အတူပါလာသည်။"

ကျော်စွာ ကိုကတိ ပေးထားရသောကြောင့်သာ... ကျွန်တော့်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်သွားရသည်။ စိတ်ကတော့ နောက်ကာလကလည်း မအိမ်မည်ကြီး။ ချယ်ရီက ကျွန်တော်သူတို့နောက်လိုက်လာမှန်း သိတော့ နောက်လှည့်မေးသည်။

" နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

" အန် "

" နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးနေတာလေ "

" ငါသာမှမဖြစ်ဘူး "

" ဒါဆို ငါတို့နောက်က နင်ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ "

သစ္စာမရှိက သူ့လက်သန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကိုခပ်စွေစွေ ကြည့်သည်။ ချယ်ရီကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖိဟောက်သည်။

" ငါသစ္စာမရှိကို စာပေးမလို့ "

" မဒွီ... ရှင်ကိုစာပေးမလို့ ဆိုပါလား.. သူကျွန်မတို့ နောက်က တောက်လျှောက်လိုက်နေတာ ကျွန်မစိတ်မရှည်တော့ဘူး... သူ့စာကိုကျွန်မတို့ယူလိုက်ရအောင်။"

" ရှင်သဘောလေ ချယ်ရီ "

အသက်အားဖြင့် ဆယ်ခြောက်ခွဲ။ ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ ကျွန်တော်နားထဲ အကြားဆိုးလှသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ များ... အပျိုးကြီးမမတွေမှတ်နေကြလား မသိ။

" ကဲ.. နင်ပေးမဲ့စာငါ့ကိုပေး "

" နင်ဖို့မဟုတ်ဘူး ဝက်ဖင်ရဲ့ "

" နင်.. နင် ငါ့ကိုခေါ်ပြန်ပြီလား... တောက် "

" ငါကချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တာပါဟာ "

" မခေါ်နဲ့.. လူပုံက မုန့်လက်ညှိုးပုံနဲ့.. အကြောက်မသေးဘူး တော်တော်ထောင်တယ် ကဲပေး နင့်စာ "

" နင့်ဖို့မဟုတ်ဘူးဟာ ဒါမဝမဲ့ နင်လိုချင်ရင် ငါရေးပေးပါမယ် "

" နင်ပြောလေ ဆိုးလေပါလား မုန့်လက်ညှိုး... ဟင် "

ချယ်ရီခေါ်သထွက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပိုနီလာသည်။ မျက်လုံးကလေးက ပိုပြူးလာသည်။ သစ္စာမခွဲက ကြားဝင်၍

“ ကဲ... မခွဲကိုပဲပေးတော့ ”

ဆိုကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲကစာကိုဆွဲယူပြီး ချယ်ရီ ကို ဖြောင်းဖျသည်။ ချယ်ရီကတော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေတုန်း။ အသားဖြူသူမို့ ပါးပြင်က သွေးကြောကလေး တွေ လှုပ်နေတာတောင် မြင်ရပါသည်။

“ လာပါ ချယ်ရီရယ်... ရှင်နေကောင်းတာလည်းမဟုတ် တဲ... စိတ်တိုနေတော့ ခေါင်းပိုကိုက်ပါ့မယ်... လာသွားကြရ အောင် ”

နောက်မှကျွန်တော်သိရသည်မှာ သစ္စာမခွဲနှင့်ချယ်ရီသည် ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် လိုက်နောက်ယှက်သောနေ့ ချယ်ရီ အဆစ်အမြစ်တွေ ယောင်ယမ်းနေသဖြင့် ကျူရှင်နှင့် မျက်စောင်း ထိုးက ဆေးမန်းမှာ လာပြခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံရှိသော ချယ်ရီသည် အိမ်တွင်တစ်ဘာသာချင်း ခေါ်သင်သည်။ သစ္စာမခွဲတို့က ချယ်ရီတို့လို ကျိကျိမတက်ပေး ပရညိုတော့ တက်နိုင်လောက်ပါသည်။ သာမန် ဝန်ထမ်းမိသားစုဖြစ်သည်။

သစ္စာမခွဲ နှင့် သွားလာတာကို ချယ်ရီတို့အမေက သိပ်မကြိုက်ဟု နောင်တွင် ချယ်ရီက ပြောပြပါသည်။

သစ္စာမခွဲတို့က မချမ်းသာလို့ ဆွေးမျိုးဟုပြောရမှာရှက် သည့် ချယ်ရီအမေသည် နာမည်က ခေါ်ချစ်မမဂုဏ်ဆိုတဲ့ နောက်နာမည်ကစီးပြီး... လူကပါ နဲနဲ အံ့ချော်နေတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

x x x x x x x x x x x x

“ခိုင်လွင်”

ကျွန်တော့်ရှေ့ကို သစ္စာမရှိတ စာကိုချပေးကာ ခေါ်သည်။
အနားမှာရှိနေသော ကျော်စွာက မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“သာတုန်း မရှိ”

“ကျွန်မကို သဝင်မတိုင်ပါနဲ့လို့ရေးစရာ အကြောင်း
ရှိလို့လား. . ရှင့်သူငယ်ချင်း ကျောက်ဘီလူးကိုကြိုက်မဲ့အစား
ဝပ်ကျောက်ပဲ ဖတ်အိပ်တော့မယ်. . ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်. . မှန်ကပ်
ပြန်ကြည့် ဝပ်ကျောက်က အဖေခေါ်ရမဲ့ရုပ်မျိုးနဲ့. . ”

“ ဟာ. . မရှိရယ်. . ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို
အဲဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် မပြောပါနဲ့ဗျာ. . သူခံစားရ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ. . ထမင်းစားရင် ပန်းကန်နဲ့
အမြခံစား. . လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်. . ပန်းကန်နဲ့ အမြ
ခံသောက်. . . ”

‘တော်ပါတော့’

“ ဗျာ ”

“ တော်ပါတော့လို့ပြောနေတာ. . . ကိုယ့်အခြေအနေ
ကိုယ်သိပါ. . ကျောက်ဘီလူးက ကျောက်ဘီလူးလို့ အခေါ်ခံ
နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မက ဘီလူးစောင့်တဲ့ပန်းလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး ”

ကျော်စွာမျက်နှာမှာ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ လူကပါပို ကျုံ့သွား
သလို မတီမသာ ဖြစ်သွားသည်။ သစ္စာမရှိတ သူ့ကို ကျော်စွာ
ကြိုက်သည့်အတွက် တော်တော်လေး သဝင်မြင့်နေပုံပေါက်သည်။

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့. . ဟေ့ကောင် ကျောက်ဘီလူး. . .
မင်း ဆက်မလိုက်နဲ့တော့ကွာ ယောက်ျားကွယောက်ျား ဘာကိစ္စ
နဲ့မှ မိန်းမတစ်ယောက်က ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတာခံရစရာမလိုဘူး ”

လှိုင်ငြိမ်းချမ်းက ဝေါသဖြင့်အော်သည်။

ကျောက်ဘီလူးကျော်စွာက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ခေါင်းမော
လာသည်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်စွာ ”

“ ဝမ်းနှုတ်ဆေးနဲ့ လျှက်ဆား မှားစားမိပြီထင်တယ် . . ”

“ မင်းတချိန်လုံး ခေါင်းငုံ့နေတာ . . သစ္စာမရှိကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ”

“ အေး . . . ငါ့ဗိုက်က ရင်နာလာလို့ . . သက်သာမလာထင်ပြီး ကျွဲကျွဲလေးထိုင်နေတာကွ . . အိမ်သားထဲဝင်လိုက်အုံးမယ်ကွာ . . . ”

“ နေဦး . . မင်း ဟိုကပြောသွားတာတွေ ဘာမှ မခံစားရဘူးလား . . ”

“ ဘာခံစားရမှာလဲ . . ကောင်မလေးတွေပေါလွန်းလို့ . . သူမကြိုက်လည်း . . ငါနောက်ထပ် လိုက်လို့ရတယ်တွေရှိသေးတယ်။ သူနဲ့ကြိုက်လည်း . . ငါထပ်ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မှာပဲ . . သွားတော့မယ်ကွာ . . ငါ့ဗိုက်က တော်တော်နာလာပြီ ”

ကျွဲရှင်အိမ်နောက်ဖေးရှိ အိမ်သာကို အမြန်ထပြေးသော ကျော်စွာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှစ်ယောက်လည်း ချမ်းချမ်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ

အချစ်ဆိုသောအရာကို ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တုတွေထဲ သီချင်းတွေထဲတွင် ပေါပေါများများ ကြားရလေ့ရှိပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ . . ကိုယ်ကလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပြေးတတ်

တဲ့လိပ်ပြာကလေးနဲ့တူပြီး ကိုယ်ကမလိုက်သောအခါ ကိုယ့်ပုခန်း မှာလာနားသော လိပ်ပြာကလေးနဲ့တူသည်ဟူသော အဆိုကို ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အရွယ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဘောလုံးကန်၊ ညဘတ် ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး အိမ်ရှေ့သွားပြီး ဝစ်တာသွားတီး . . . ကိုယ့်ကောင်းမလေးကို ကျောင်းမှာ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်မြင်ရရုံဖြင့် ဆန့်ခနဲဝမ်းသာလုံး ဆို့တတ်သော ခံစားချက်သည် အချစ်ဟုပင်ထင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ ရင်ခုန်ခဲ့ကြသည်။

ခွဲခွာရခက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် . . .

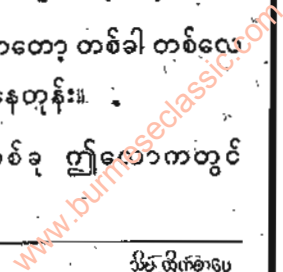
လွဲခဲ့ကြသည်။

ရင်ခွင်နှစ်ခုပူးပြီး ချည်ထားဖို့ ဖူးစာဖက်ကြိုးက . . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပျောက်ရခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ . . .

ခွဲခွာခြင်းနောက်မှာ . . . လူမှုကျင့်ဝတ်တရားတွေ တန်းစီနေကြသည်။ လွမ်းလည်းမလွမ်းချင်တော့ပါဘူး မိချယ်ရီ။

နှင့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ နွမ်းခဲ့တဲ့အနမ်းတွေကတော့ တစ်ခါ တစ်လေ တစ်ရေးနီးအိပ်မက်ထဲမှာ ကဆုန်ပေါက်နေတုန်း။ . .

ကျွန်တော်ကြည့်မရဆုံးအရာတစ်ခု ဤယောက်တွင် ရှိသည်။ ထိုအရာသည် ငွေပဲဖြစ်သည်။

ငွေဆိုတာအရာသည် ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်းကြောင့် လူကိုင်းသည်းခြေကြိုက် စွဲလန်းဆုံးအရာဖြစ်နေရပါသလဲ။

ကျွန်တော်မသိပါ။

ငွေတွေ အထပ်လိုက်ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းသည် လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရလား။

ကျွန်တော်မထင်ပါ။

ကျွန်တော်က ပန်းချီဆေးရဲ့ Chemical နံ့ကြားမှာပျော် တဲ့သူ။ ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းများဖြင့် အချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်ရသူ။

ငွေများ...။ ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကြုံရသော ချယ်ရီနှင့်ပတ်သက်သည့် အဖြစ်များကြောင့် ငွေကို ဟားတိုက် လှောင်ရယ်ဖူးပါသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အဆုံးသတ်မကောင်းသော ခေတ်သစ် အချစ်ဇာတ်လမ်းတိုင်းမှာ ငွေသည် အမြဲတမ်းဝါဝင် ပတ်သက် နေလေ့ရှိသည်။

ငွေသည် လူမုန်းလည်းခံရသည်။

လူချစ်လည်းခံရသည်။

ဘယ်မလောက်လူမုန်းခံရပါစေ... ငွေသည် ကျွန်တော်တို့ ကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိတာကို ငြင်းမရ။

ကျွန်တော်ငွေကိုမုန်းသည်။

ညို့သော် ယခုထိ ကျွန်တော် ငွေရှာနေရတုန်းဖြစ်သည်။ ငွေရရန် မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်ရတုန်းဖြစ်သည်။

ငွေအတွက် ဆံပင်တွေလည်း ဖြူခဲ့လေပြီ။

အသဲလည်း ကွဲခဲ့ဖူးလေပြီ။

ကျွန်တော်သည်။ လက်ထဲမှာ ငွေတပြားမှမရှိဘဲ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အလွမ်းတွေရွာချဖို့ ကျွန်တော့် ကောင်းကင်မှာ ခုဆို ချယ်ရီနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ မရှိတော့ပြီမို့ အင်အားလည်းမရှိ ပါ။

ချစ်နေတုန်းပဲ... လဲ့

မယုံရင် ကိုယ် ယုန်ကောင်လည်း မငုံပြနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတိုင်းသည် အစ်ယောက်နှင့်လွဲခဲ့တဲ့အခါတိုင်း နောက်တစ်ယောက်အတွက် အဆင်သင့်ရှိနေကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

x x x x x x x x x x x x

" ကလင်... ကလင်... ကလင် "

ပထဝီဆရာမက ဖတ်စာအုပ်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းဆင်းခါင်းလောင်ထိုးပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော်လွယ်အိတ်ထဲထဲပထဝီဖတ်စာအုပ်ကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

" မင်္ဂလာပါ... ဆရာမ "

" အေး... အေး... မင်္ဂလာပါ "

အိမ်ကထွက်ပြေးသွားမိည့်အလား အတန်းသားများသို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းများကို အမြန်သိမ်းဆည်းကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စာသာဆန့်သော ကျောင်းအခန်းပကလေးကို စုတိုးထွက်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ လူရှင်းသွားသည်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်က သုံးယောက်ထွက်ကြသည်။

ကျွန်တော်အခန်းတံခါးကိုဆွဲပိတ်ဖို့ တံခါးဖုဆီ လက်လှမ်းမီရောက်သည်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးထွက်တဲ့သူဟု ကိုယ့်တာကိုယ်သင်သည်။

" ဟဲ့... ဟဲ့ နေဦး... ငါကျွန်သေးတယ် "

အသံစူးစူးကြောင့် တံခါးဖုဆီ လှမ်းသော လက်တွန့်သွားသည်။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ချယ်ရီ။

" နင်ဘာကိစ္စ ကျန်နေတာလဲ "

" အဲဒါ နင့်အလုပ်လား "

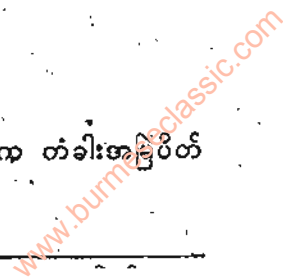
" ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ "

" ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ "

ပထမတစ်ခွန်းက ကျွန်တော်မေးတာဖြစ်ပြီး ဒုတိယတစ်ခွန်းက ချယ်ရီမေးတာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က

" ငါ့အလုပ်တော့မဟုတ်ပါဘူး... ငါက တံခါးအမြှိတ်ကုန်တာပဲ "

“ ငါလဲတံခါးပိတ်မလို့ပေါ့”

ဟု ချယ်ဂျီကပြန်ဖြေသည်။

“ကဲ... ကဲ... လာ... နင်ပဲပိတ်တော့... Lady's First ပေါ့။”

“ ဟွန်း ”

ချယ်ဂျီချက်စောင်းထိုးသည်။

“ နင်က... အာရပ်ကြည့်နေကာလဲ”

“ နင်သေ့ခတ်တာ သေချာလား... မသေချာလာကြည့်တာ”

“အောင်မယ်... နင်ကဆရာလား”

“ နင်ကရော ဆရာလား”

“ နင်နော် စကားကိုကပ်မပြောနဲ့”

“ ငါနင့်နားကိုမကပ်ဘူး... ခွာပြောနေတာ”

“ စကားကို... ရုပ်ကိုက... မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ကော... ရှစ်ထံ ”

“ ဟေ့... ဆဲချင်ရင် မြန်မာလိုဆဲ... ရှစ်တွေကိုးတွေလုပ်မနေနဲ့... နင့်ဝတ္ထုထဲက ရှစ်တွေကိုးတွေ အပြင်လူတွေနားမလည်ဘူး ”

ပွစိပွစိပြောကာ ကျွန်တော့်ရှေ့က ချယ်ဂျီထွက်သွားသည်။ စက်ဘီးထားသောနေရာမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျော်စွာနဲ့ လှိုင်ငြိမ်းချမ်းက စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။

“ မင်းနဲ့ချယ်ဂျီ... ဖြစ်ပါစေဆိုပြီးထားခဲ့တာ”

“ ဘာဖြစ်ပါစေလဲကွာ မင်းဟာကအစမရှိ အဆုံးမရှိ... သူများကြားရင်... ဝက်ဖင်နဲ့ငါကို တမျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ အထင်ခံရနည်းလားကွ”

“ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ တော်ကြာ... အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်နဲ့ ငါက ပိန်ပိန်လေး... မကိုက်ဘဲ ပြဿနာတွေတက်ကုန်ပါမယ်”

x x x x x x x x x x x x

“ဟော... ဟိုကောင်ပြန်လာပြီ... စက်ဘီးခေါက်ထောက် သံကြားတယ်”

အဖေအသံက ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မချိုပါ။ ဟော... သားတောင်ပြန်လာပြီ... ဒီနေ့ကျောင်းမှာဘာတွေသင်ခဲ့လဲကွ... ငါ့သား တော်တော်မောလာတယ်... စသော ခပ်ပေါ့ပေါ့ စကား တွေကိုလည်း ငွီဒီလိုထဲကလိုမပြောပါ။ တကယ်လူနေမှုဘဝသည် သမားရိုးကျအန်ပါသည်။ ပြောစရာရှိပြော၊ လုပ်စရာရှိလုပ်၊ လူဖြစ်လာတာအလုပ်နှစ်ခုပဲ။ ပြောမယ်၊ လုပ်မယ်၊ လုပ်မယ် ဆိုတာထဲမှာမှ လိုင်းခွဲသွားသည်။ စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ အိမ်သာ တက်မယ်၊ အိပ်မယ်၊ ကောင်မလေးတွေစမယ်၊ အဖေမသိအောင် ဆေးလိပ်ခိုးသောက်မယ် စသည်ဖြင့် လိုင်းတွေ ကွဲထွက်သွားသည်။

ဖိနပ်ချွတ်သောနေရာတွင် ဆင်နှစ်ကောင်ဖိနပ်ကို သေချာချွတ်ရသည်။ ဖိနပ်က တောင်တစ်ဖက်မြောက်တစ်ဖက် ဖြစ်နေလျှင်... အဖေက ခေါ်ပြုပြီး နားရင်းတီးသောအကျင့် ရှိသည်။

အိမ်ပေါ်တက်လျှင် ကြက်သွန်ခွာနေသော အဖေကို တွေ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အဖေလက်ထဲမှခါးကို ဗန်းထဲ ထည့်ကာ

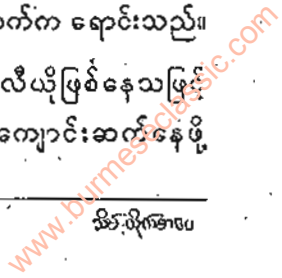
“ပေ့ကောင်... ဝင်လုပ်ဦး”

ဟုခိုင်းသည်။

လွယ်အိတ်ကို အခန်းထဲဝင်ထားပြီးနောက် ဆီသတ်ရန် အတွက် ကြက်သွန်နီတွေခွာရန် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က ညနေဖက် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည်။ အိမ်ကရှိသမျှလူ ပါးစပ်ပေါက်ဖြည့်ရန် ရှိသမျှ လူအားလုံး အလုပ်လုပ်ရမည်ဟု အဖေကခံယူသည်။ ဈေးမရောင်းလည်း စားလို့လောက်သေးသည်။ အဖေပင်စင်လစာ။ ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိတော့ချေ။ အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ ညီတစ် ယောက်ရှိသည်။ မုန့်ဟင်းခါးကို အစ်မနှစ်ယောက်က ရောင်းသည်။

ကျွန်တော့်ညီက ခြေတစ်ဖက်က ပိုလီယိုဖြစ်နေသဖြင့် အငုံစိတ်ရှိသည်။ ငါးတန်းအရောက်မှာ ကျောင်းဆက်နေဖို့

ဘယ်လိုမှပြောမရဘဲ ကျောင်းထွက်ချင်နေသဖြင့် အဖေက စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရော ဆိုကာ ပေးထွက်လိုက်သည်။ ကျောင်း မနေသော်လည်း အိမ်ရဲ့ဝေယာဝစ္စ အကုန်လုံးသူလုပ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အဖေ ထမင်းဗူးတာဝန်ကို သူယူထားသည်။ ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် ထမင်းဗူးဆေးဖို့ဝေတာကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်သည်။

ကြက်သွန်နီတွေခွာပေးပြီး နောက်တစ်ခါထဲလို့သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် အဝတ်လျှော်ပြီးရေချိုးသည်။

ရေချိုးပြီးတော့ အပြင်ပြန်ထွက်သည်။ အဖေက

“ဘယ်လဲ” ဟုလှမ်းမေးတော့

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်”

ဟုကျွန်တော်ပြန်ဖြေသည်။

“အိမ်က အလုပ်မင်း ကူပြီးပြီလား”

“ကြက်သွန်နီ လုံးပေးပြီးပြီ အဖေ”

“ညဆယ်နာရီ မကျော်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

ဆိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကျော်ခွာနဲ့ လှိုင်ငြိမ်းချမ်း တို့စောင့်နေသည်။

“မင်းကလဲ... နောက်ကျလိုက်တာ ခိုင်လွင်”

“အိမ်ကို ကုလုပ်ပေးရသေးတယ်ကွ”

ကျွန်တော်တို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်းသည် ဘာနဲ့မှ လဲမရသော အရသာဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်သွားသော ကောင်မလေးတွေကို မျက်လုံး ဖြင့်လိုက်ကြည့်ကာ ယိုကောင်မလေးက ငါးဖောင်နိုး၊ ဟိုတစ် ယောက်ဝတ်ထားတာ ကောက်ညှင်းထုပ်လိုပဲ... ဟိုအဖွားကြီး ဆံပင်ဖြူနေပြီ... သမီးနဲ့အပြိုင် ထမိစကတ်ဝတ်ထားတယ် စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကာ... ရယ်ရသောအရသာ၊

ဆိုင်ကဖွင့်သော သီချင်းသံအလိုက်ကို ခြေရာလတ်ပါ စည်းဝါးလိုက်ရသောအရာသာ၊

ရယ်စရာရှိလျှင် သိပ်အားနာစရာမလိုဘဲ ရယ်ရသော အရသာသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ဖုံးကွယ်ထားသော အားသာ ချက်များဖြစ်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပျော်သော ကျွန်တော်တို့တင်ပွဲသည် ညရှစ်နာရီခွဲမှစ၍ လမ်းထိပ်ရှိ တုတ်ခုံ တွင် စစ်တာတစ်လက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သီချင်းမျိုးစုံ ဖျော် ဖြေပါတော့သည်။

ဤကား ကျွန်တော်တို့ အရွယ်၏ တစ်နေ့တာ အလုပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ အလုပ်တစ်ခုပိုပါသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးတွင် ရွှေတိဂုံတုရားသွားပြီး ဖော်ရိန်နာများနှင့်ရောက်တတ်ရာရာစကားများ ပြောခြင်းဖြစ် ပါသည်။

x x x x x x x x x x x x

ကျွန်ဆော်တို့အခန်းသို့ ကျောင်းသူအသစ်ကလေး တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသောနေ့က မိုးညိုနေပြီး မရွာသော နေ့လည်ခင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူ့နာမည်က စန္ဒီလွင်။ ခါးလည်ထိရှည်သော ဆံပင်များကို နှစ်ဖက်ခွဲကျစ်ဆံမြီးကလေးကျစ်ထားပြီး ရင်ဖုံး၊ အင်္ကျီလက်ရှည် ကလေးများနှင့် ဖိနပ်အဖြူစီးသော စန္ဒီလွင်ကို ကျွန်တော် မျက်စိ ကျသွားတော့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ စန္ဒီလွင်က ချယ်ရီနဲ့ စရောက်သောနေ့ မှာပင် အဖွဲ့ကျကာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စကားတတွတ်တွတ်ပြောကာ ကျွန်တော်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးဖိ ရှိတယ်တောင်မထင်။ ချယ်ရီနဲ့ပေါင်းမှတော့ ချယ်ရီအတိုင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ရှေ့အတန်းတွင် ထိုင်ရာ သူတို့ပြောသမျှကို ကျွန်တော်တို့ကြားရပြီး ဟားရပါသည်။

မိချယ်ရီက ဆရာကြီးပေါ့။

“ကျွန်မလေ . . . ယောက်ျားတွေကို လုံးဝကြည့်မရဘူး သိလား . . . မစန္ဒီ”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အစာနင်သလိုဖြစ်သွားသည်။

ချယ်ရီက စန္ဒီလွင်ကို ဟန်ကြီး ပန်ကြီးဖြင့်ဆက်ပြောသည်။

“ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ရှိသင့်တာထက် ပိုမြင့် အောင်ကြိုးစားရမယ် . . . ယောက်ျားလူပြီး သမင်းချက်ကျွေးဖို့ လောက်ပဲ စဉ်းစားရင် ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ ခို . . . ခို . . . ခို”

“ ကိ . . . ကိ . . . ကိ”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်မှာ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်တော့ ချယ်ရီက နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ နင်တို့ဘာရယ်တာလဲ”

“ ဘာကိုရယ်တယ်လို့ထင်လဲ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာပိုးသတ်ကာပြန်မေးလိုက်သည်။

“ နင်တို့ ငါပြောတာကို ဟားတာမို့လား”

“ နင်ဘာပြောလိုက်လို့လဲ . . . ငါတို့မကြားလိုက်ပါဘူး . . . ပြန်ပြောလေ . . . ရယ်စရာကောင်းရင် . . . ထပ်ရယ်ရအောင်လို့”

“ နင်တော်တော်မျက်နှာပြောင်ပါလား မုန့်လက်ညှိုး”

“ ပြောင်မှာပေါ့ ငါကသနပ်ခါးမှ မလိမ်းတာ . . .”

“ တော်တော်ရှူးတဲ့မျက်နှာရှူးတွေ . . . ရှစ်ထ်”

“ ကိုး”

“ တစ်ဆယ်”

“ ဘူကွ”

ကျွန်တော်က ကိုးဟု အော်သောအခါ ကျော်စွာက တစ်ဆယ်ဟု ပြောပြီး လှိုင်ငြိမ်းချမ်းက “ဘူကွ” ဟု အော်သည်။

“ လာပါ ချယ်ရီရယ် . . . ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ စကားမပြောပါနဲ့”

“ ဟေ့ကောင် ကြားလား . . . ခပ်ညက်ညက် ယောက်ျား တွေတဲ့ . . . မင်းတို့နောက်နေကျရင် . . . စွပ်ကျယ်နဲ့ ကျောင်း လာခဲ့ကြ . . . ဒါမှ ငါတို့ဗလတွေမြင်အောင်”

“ နင့်လိုမုန့်လက်ညှိုးကများ . . . ငါကြောင်ကျွေးတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိတယ်”

“ မုန့်လက်ညှိုးကမှ ကြောင်ကျေးလို့ရသေးတယ်
. . . ဝက်ဖင်က ဘယ်သူမှစားလို့မရဘူး. . . ဟေ့ကောင်ကျော်စွာ
မင်းဝက်ဖင်စားတာတွေ့ဘူးလား”

“ ဟေ့အေး. . . ကြင်ဖင်ဆီဗူးစားတာပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

ကျွန်တော့်ကို စကားနှိုင်းအောင် မပြောနိုင်သောအခါ
ချယ်ရီသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့ရဲ့ကွန်ပါဗူးနဲ့ခေါက် လေသည်။

“ နင်. . . နင်. . . ”

“ ဘာဖြစ်လဲ. . . ငါ နင့်ကိုမကျေနပ်လို့ ခေါက်တာ”

“ မိန်းခလေးမို့. . . နို့မို့ ငါဆွဲထိုးတယ်”

“ မိန်းမနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်သေးလို့လား. အခြောက်”

“ ငါခြောက် မခြောက်နင်ဘယ်လိုသိလဲ”

ချယ်ရီ့မျက်နှာရဲခနဲရွက်သွားကာ စန္ဒီလွင်က ကျွန်တော့်
ကို “အရိုင်းကောင်” ဟုဆိုပြီး ရှေ့ဘက်ပြန်လှည့်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကမူ နာသွားသော အရိုန်ကြောင့် မျက်ရည်
များပင်ဝဲလာသည်။ ချယ်ရီ့ကိုကျွန်တော်မုန်းသည်။ “ဝက်ဖင်မ”
ဟုသူ့ကြားအောင်ကျွန်တော်ဆဲလိုက်သည်။

x x x x x x x x x x x x

သောကြာနေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို အင်္ဂလိပ်စာဆရာကြီး
ဦးဌေးလှိုင်က စာသင်ပါသည်။

ဆရာကြီးသည် မျက်လုံးမှေးမှေး၊ ကွမ်းအံလွန်ငါး၍
ဗိုက်နည်းငယ်ပူပါသည်။ ချင်းတောင်တွင် ဆယ်ငါးနှစ်ကြာ
စာသင်ခဲ့ဖူးသော. . . အတွေ့အကြုံများကို. . . စာမသင်မီ ရယ်စရာ
အဖြစ် ပြောပြလေ့ရှိသည်။

မြန်မာစာ အလင်္ကာကျမ်းကျင်သော ဆရာကြီးသည်
လှပသော အင်္ဂလိပ် အလင်္ကာများကို တွေ့လျှင်. . .
သူဖတ်ဖူးသော. . . မြန်မာဝတ္ထုများထဲက အလင်္ကာများကို. . . ရွတ်
ပြလေ့ရှိပါသည်။

“ Said to ပဲရီတယ်. . . Told to ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး. . . Daw Mya Said to her pupils. (ဒေါ်မြသည် သူ့တပည့်များကိုစကားပြောသည်။)

Daw Mya told to ဆိုတာမရှိဘူး. . . ဆရာ ချင်းတောင်မှာစာသင်တန်းက မြန်မာစကားသိပ်မကျွမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို စာသင်တာပေါ့ကွာ. . . ဆရာက Daw Mya said to her pupils လို့ဖတ်ပြတယ်. . . (ဒေါ်မြဆတ်တူ ဟာပျူးပဲလ်) အဲဒီကောင်ကိုပြန်ဖတ်ခိုင်းတော့ ဘယ်လိုဖတ်ပြ တယ်မှတ်လဲ. . . ဒေါ်မြဆတ်သူ့ဟာပျူးပြတဲ့. . . မင်းတို့မှတ်ထား ကြနော်. . . မင်းတို့ တစ်သက်လုံးပညာနဲ့အလုပ်လုပ်စားရင် အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်လို့မရဘူး. . . ရယ်စရာပြောရင် ရယ်နေကြ. . . စာကိုမှတ်ကြ. . . ကဲ I (အိုင်) . . . ကျွန်ုပ်. . . ကို. . . were တို့၊ am တို့နဲ့ပဲတွဲတယ်. . . is နဲ့တွဲလို့ရမယ်ထင်လား ”

ကျွန်တော်တို့တွေက

“ မရဘူး ” ဟုဖြေကြသည်။

“ ရတာပေါ့ကွာ. . . I is a pronoun (နာမ်စား) ကဲ . . . ဘယ်သူမှားတယ်ပြောမလဲ ”

ဆရာကြီးသည် မှတ်သားစရာများကို အလင်္ကာလှလှ လေးများနှင့်တွဲသုံးပြုသည်။

“ ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီး. . . ကြွေငွန်းနဲ့ကြွာင် ကမ္ဘာ့ရန်ဆိုသလို. . . Help (ကူညီသည်)နောက်မှာ To တယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး. . . မင်းတို့တစ်ခုခုပြောချင်ရင် Can you help me.? (မင်း ကျွန်ုပ်ကို ကူညီနိုင်မလား)လို့ပဲမေးတယ်။ Can you help to me လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး. . . ဖဟုကောင်မလေး. . . ထစမ်း. . . နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲ ”

ကျွန်တော်တို့အနားမှာ ဆရာက တစ်ယောက်ကိုမှတ်တပ် ခုပ်ခိုင်းသည်။ နောက်မှ မိချယ်ရီ။

“ နင်အိပ်ငိုက်နေတယ် ”

“ ရှင် ”

“ ဟုတ်တယ်မို့လား ”

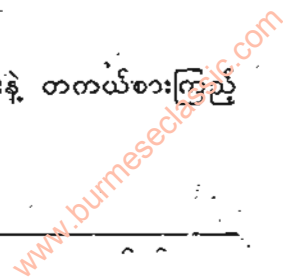
“ . . . ”

“ နင့်ကိုယ်နှင့် သိပ်တတ်တယ် များထင်နေလား. . . ပြောစမ်း. . . ကြွေငွန်းနဲ့ကြွာင်တာလဲ ”

“ စားလို့ရပါတယ် ဆရာကြီး ”

တစ်ခန်းလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

(ကျွန်တော်ကြွာင်ချက်ကို ကြွေငွန်းနဲ့ တကယ်စားကြည့် ပါသည်။ လုံးဝခပ်လို့မရပါ။)

“ မှတ်ထားယဲ့- ကြွေ့ဇွန်းနဲ့ကြာခံကို ဘာတော့မှ ခပ်စားလို့မရဘူး... နင့်အမေက နပ်မကြိုက်တဲ့လူနဲ့အတင်းပေးစားတဲ့အခါကျရင်... အဲဒီလူကိုနင့်အိမ်ခေါ်... ပြီးရင်... ကြွေ့ဇွန်းနဲ့ကြာခံချက်ကိုကျွေး... အဲဒီတောင်... ချွေးပြန်နေလိမ့်မယ်... ကြားလား... ထိုင်... နောက်... အိပ်မခိုက်နဲ့... ကျန်တဲ့အချိန်မှာခိုက်... အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ဘဲ... လစာကောင်းကောင်ရတဲ့အလုပ်ရခို့ အိပ်မက်မမက်နဲ့... တတ်အောင်သင်တဲ့ ဆရာတုန်းမသင်ချင်ဘူး... မင်းတို့ကိုငါဘာမှမရှင်းပြဘဲ... ဒီတိုင်းဖတ်ပြသွားလို့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဘာမှ တတ်မှာမဟုတ်ဘူး... နားလည်လား... နောက်... ငါ့အချိန်မှာ ခိုက်ရဲတဲ့လူ သံပုရာသီ ငုံ့ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့ထွက်ရပ်ရမယ်။

ချယ်ရီမျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်။

“ ငိုမလို့လား... မိန်းမတွေငိုလို့များ ငါက သနားစရာထဲမှာမပါဘူး... မင်းတို့မှတ်ထားကြ... ကောင်လေး... မိန်းမမျက်ရည်ဆိုတာမိကျောင်းမျက်ရည်ကွ... မိကျောင်းတွေက သူတို့သားကောင်ကို စားကာနီးကျရင် မျက်ရည်ကြတယ်။ မိန်းမတွေလည်း ဒီလိုပဲ... မျက်ရည်ကိုအသုံးမကောင်းပူကျူးလွန်ကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အခန်းထဲကကောင်လေးတွေ(ကျွန်တော်အပါအဝင်)

ဆရာကြီးကို ထောက်ခံကြသည်။ ချယ်ရီမျက်နှာက ငိုချတော့မဲ့ ဆဲဆဲဖြစ်လာသည်။

“ ဟေ့ကောင်မလေး... မငိုနဲ့နော်... ငိုရင်နင်အသိပဲ”

ဆရာကြီးက မိန်းမများကို တစ်စက်စု မျက်နှာသာမပေးပါ။

ယောက်ျားလေးတွေဆို ဘတ်လိုက်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာကြီးက သူ့အသဲကွဲခဲ့ခြင်းကြောင့်မင်းကိုပြောပြတတ်သည်။

“ငါ့ကိုကွာ... ဆယ်တန်းကျလို့ လူလို့ကို မထင်တာတဲ့... အဲဒီမိန်းမ သူ့ရတော့ ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ ကားပွဲစားနဲ့... ငါက သူ့ကိုစိတ်နာနာနဲ့ နောက်နှစ် ဆယ်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာခက်ထူးနဲ့အောင်ပြီး အခု S.A.T... ငါ တီအီးဒီတွဲ တောင်ရခဲ့ဆယ်... ဆောင့်ကြားကြားနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေဆို... ငါသိပ်စာမြင်လိပ်တယ်...”

ဆရာကြီးကို ဖားကျစွာကြည့်ကြသော ယောက်ျားလေး... စိတ်ထဲတွင် ဆရာကြီးကဲ့သို့ပင် ယောက်ျားများကို အထင်အသောမိန်းမများကို အမြင်ကတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် အခါ
စန္ဒီလွင်က ကျွန်တော်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ အသဲနှလုံးမရှိတဲ့လူ ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်သဘောကျသွားပြီး.. စန္ဒီလွင်ကို
လိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

x x x x x x x x x x x x

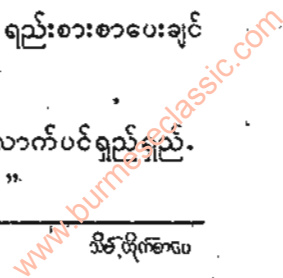
သူများအလှည့်မှာ စာတွေကူးရေးပေးဖို့ လက်မတွန့်သော်
လည်း ကိုယ်အလှည့်မှာတော့ ဘယ်လိုရေးရကောင်းမလဲဟု
စဉ်းစားရတာ ခက်ခဲကြန့်ကြာလွန်းပါသည်။

ကျောင်းစာအုပ်ရှေ့ချပြီး စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ရေး လိုက်
သုံးခြေလိုက်ဖြင့် ကြာတော့ လုံးချင်းဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်ရေးထားဖူးသော ကဗျာတွေက ပြန်ဖက်ကြည့်
တော့ လုံးဝအသုံးမကျသော ကဗျာများဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော့်စန္ဒီ ကိုသူများနဲ့မတူသော ရည်းစားစာပေးချင်
သည်။

“ သံသရာ... ဆွဲဆန်လို့... ဘယ်လောက်ပင်ရှည်နဲ့...
အုတ်သူ့ရင်ခွင်သည်သာ ‘ငြိမ်းချမ်းရာမြေ... ”

အဲဒီစားသားက အလင်္ကာမြောက်ပေမဲ့ စန္ဒီက မိဘအရိပ် မှာနေတဲ့သူ၊ ပူပင်စရာဘာမှမရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် ကြိုက်မှ သူစိတ် ညစ်ချင်ညစ်ရလိမ့်မည်။ ချစ်သူ့ရင်ခွင်သည် ကျွန်တော်ဆရာကြီး ဦးဌေးလှိုင်မြောသော ငြိမ်းချမ်းရာနယ်မြေ Exactly (တိတိကျကျ) မဖြစ်နိုင်ပါ။ Absotute truth (အကြွင်းမဲ့အမှန်တရား) ဘယ်လို မှမဖြစ်နိုင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါတွင် အမှန်တရား လေးမျိုးသင်ရ တာ ကျွန်တော်သတိပူသည်။ ခက်တာပဲ။

အဲ . . . အင်္ဂလိပ် လို ရေးရင် တော့ မကောင်းလား ဆန်းဆန်းပြားပြားလည်းဖြစ် . . . ကျွန်တော်လည်း အလေ့အကျင့် ရသည်။

“ Dear

i call you like this from my heart deep,

Both of us are growing odler,

So I want to be grow lovely as well as Eikyarkyae.

Ok

You & me are the one which is composed of two parts.to be one such as Eikyarkyae.

Don't be tense.

Depending on your desirable to love, part of my life can to be crushbed or be beautiful.

I notice when you get to laughing your eyes shutting from one to another & your teeth nibbing your lower lip. I guess that the truth is your face is one of those clean wide browed ones that ail along the line childhood,

adolescence, young womanhood, and you, I think really pretty miss.

Love is so marvellous.

Why I love you all is because of you think I'm lack of feeling. For me; you're the mascot.

Five to twelve

Sunday

With great expecting to be lovers,

Khaing Lwin.

www.burmeseclassic.com

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံး ထိုင်စဉ်းစားပြီး ရေးသောစာက အပျံ့စား။

ကျွန်တော်ရေးပြီးသောစာကို ပြန်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် သဘောကျလျက်ရှိသည်။ ဒီစာကို စန္ဒီလွင် သာဖတ်မိလို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထင်တွေကြီးကာ . . ပြန်သဘောကျမှာ ကျိန်းသေ ပေါက်ပင်ဖြစ်မည်။ စာကို သေသေသပ်သပ်ခေါက်ကာ စာအိတ် ထဲထည့်သည်။ တနင်္လာနေ့ နေ့လည်မှာ စန္ဒီလွင် လွယ်အိတ်ထဲ ကျွန်တော်စာထည့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလို စန္ဒီလွင်တစ် ယောက်ထဲ ကျွန်တော့်ကိုသဘောကျတာမဟုတ်ဘဲ ဆရာကြီးကပါ သဘောကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သောကြာနေ့ ဆရာကြီးအချိန်မှာ

“ ကဲ . . ဒီနေ့ Letter Writing (စာရေးနည်း)သင်မယ် အရင်ဆုံး နမူနာ ရည်းစားစာရေးနည်းပြောပြမယ် . . စာမေးပွဲ အတွက်က ခဏထားလိုက်ဦး . . ရည်းစားစာရေးတတ်ဖို့က ပိုလိုအပ်တယ်မို့လား . . ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်မွေးသောမီးကိုယ်ကို ပြန်မလောင် မှန်း မသိခင်က အသံအပြည့်နှင့်အော်လေသည်။

ဆရာကြီးက သူ့လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်က ပန်းရောင်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ပြဿနာတော့စပြီထင်သည်။

စာအိတ် . . ကျွန်တော့်စာအိတ်။

လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်လာကာ ကျွန်တော့်မျက် လုံးများပင် ပြာဝေဝေ ဖြစ်ချင်လာသည်။ ဆရာကြီးက စာအိတ်ထဲက စာကိုထုတ်က တျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ချရေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ . . စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလျှင် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်နှင့် ဝှိုက်ဘုတ်တစ်ချပ်နှစ်ချပ်တွဲလျက် ရှိပါသည်။

ဝှိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ Marker ဖြင့်ရေးရတာထက် ကျောက် သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ရေးရသောအရသာကို ဆရာတွေ ပိုကြိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကျောက်တံချွန်ချွန်ဖြင့် စာရေးရသော အရသာကဲ့သို့ပင် နေပါ လိမ့်မည်။

ပထမဆုံးစာကြောင်းကို ချရေးကတည်းက ကျွန်တော် ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းမသိ။

" Dear တဲ့... ဒါ ရည်းစားကို အချစ်ရေလို့ခေါ်တာ ပေါ့... မင်းတို့စာမေးပွဲဆိုရင် Dear Mg Mg, My Dear Mg Mg အဲဒီလိုရေးရတယ်။ အခုချစ်၊ မောင်မောင်တော့ မဟုတ်ဘူး It's formal

Dear Mg Mg,

How're you.? (ဘယ်လိုလဲ)

How your lessons..(စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား)

I'm fine (ငါတော့အဆင်ပြေတယ်)

ဒါအလွတ်ကျက်ထား... အင်္ဂလိပ်တွေကသိပ်နုတာ... ချစ်သောမောင်မောင် သင့်ရဲ့သစ္စာရှိသော အဲဒီလိုရေးတာ သူတို့ အတွက် (Formal) ပုံမှန်ပဲ၊ တစ်ခုခုမသိရင်... ကိုယ်မသိတာ ရဲ့ရှေ့မှာ I'm afraid, I don't know ဆိုတာမျိုးပြောကြတယ်။ ဒီစာက ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရေးတာ... ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူက နားမလည်ဘူး... ဒီစာကို ဆရာက တော့ အရမ်းသဘောကျတယ်... မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စာကို လေ့လာပါ... ရေးပါ... နားထောင်ပါ... ပြောပါ... မင်းတို့ မြန်မာစကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောတတ်တဲ့ပုံ ပေါက်နေ ပြီ... အခုခေတ်စကားတွေလေ... မိုက်တယ်... ခိုက်တယ်... ကပ်လိုက်မယ်... ဆိုတာတွေပေါ့... သိပ်အောက်တန်းကျတဲ့ စကားတွေပဲ... စကားဆိုတာခန့်ရတယ်... သန့်ရတယ်...

သုံးတတ်ရတယ်... Western က နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာခင်သွားတော့ မေးကြည့်တယ်၊ သူတို့နိုင်ငံမှာ လူတစ်ယောက်က အနဲဆုံး လေးတာသာပြောတတ်တယ်"

"ဟာ"

"မဟာနဲ့... မေဂျာနဲ့ ခိုင်နာဆိုပြီး သူတို့က ကျောင်းမှာ ဘာသာနှစ်မျိုးသင်ရတာ... ဆရာဆို အင်္ဂလိပ်နဲ့ပြင်သစ် ကျွမ်းတယ်... ဒါတောင် ညံ့သေးတယ်... အေး မင်းတို့ဆို သုံးမရဘူး... အဲဒါကြောင့်... မင်းတို့ကိုဆုံးမနေတာ... ကဲကဲ စာကို ဆက်ပြောမယ်။"

I call you like this from my heart deep.

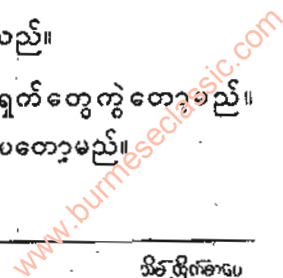
မင်းကို ငါကသဲနှလုံးကနေ အချစ်ရေလို့ ခေါ်ချင် လိုက်တာ... "

တစ်တန်းလုံးဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

ချယ်ရီအသံက အကျယ်ဆုံးဟုထင်မိသည်။ တွန့်တော် ကတော့ ဝမ်းချုပ်နေသောခံစားမှုမျိုး ဖြင့်မရယ်နိုင်။

ဗိုက်ထဲမှာ အီလည်လည်ဖြစ်နေသည်။

ကွဲတော့မည်။ ထိန်းလာတဲ့ အရှက်တွေကွဲတော့မည်။ ကျပေဟော့မည်။ မရှိတဲ့သိက္ခာတွေကျပေတော့မည်။

“.. Both of us are growing older,

ငါတို့နှစ်ယောက်သား အရွယ်ရောက်လူလားမြောက်ခဲ့ကြပြီတဲ့.. မိ Both of us က မင်းတို့စာမေးပွဲ Grammer (သဒ္ဒါ)မှာ တစ်နှစ်ခြားတစ်ခါ တစ်ကြောင်းမေးတတ်တယ်။

So I want to be grow lovely.

ဒါကြောင့် ငါ အချစ်နဲ့ ရှင်သန်ချင်တယ်..

ဥပမာ အိကြာကွေးလိုပေါ့”

“ ဟား... ဟား... ဟား.. ”

တစ်တန်းလုံးထိန်းမရအောင် ရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်မှာ နဂိုက လူကောင်သေးရတဲ့အထဲ တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့ဝင် လာသလို ခံစားရသည်။ ဘယ်နေရာသွားပြီး ပုန်းရပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။ နားထဲမှာ ရယ်သံတွေနဲ့အပြီး ရယ်သံတွေရပ်သွားလျှင်.. ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“.. You & me are the one which is composed of two parts to be one such as Eikyarkyae.

“ကိုယ်နဲ့မင်းဟာ နှစ်ချောင်းပေါင်းမှ တစ်ချောင်းဖြစ်လေတဲ့ အိကြာကွေးလို နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝဖြစ်ချင်တယ်”

Don't be tense.

မတင်းမာပါနဲ့..

.. ကြည့်ရတာ.. ဒီကောင်က အိကြာကွေးဆို ပျော့နေမှ ကြိုက်ပုံရတယ်ထင်တယ်..

Depending on your desirable to love, part of my life can be crushed or be beautiful.

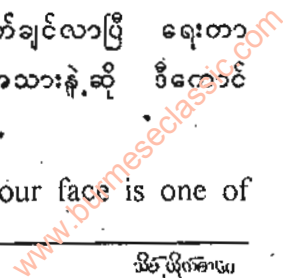
.. မင်းချစ်မချစ်.. ဆန္ဒပေါ်မူတည်ပြီး.. ငါ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေချင်ကြေသွားမယ်.. ဒါမှ မတုတ်လှပချင်လှပလိမ့်မယ်တဲ့..

I notice when U gets to laughing your eyes shutting from one to another & your teeth nibbling your lower lip..

မင်းရယ်လိုက်တဲ့အခါ.. မင်းမျက်လုံးကလေးတွေ.. တစ်ဖက်ပြီးတစ်ဖက်မှိတ်သွားတတ်တာ.. မင်းသွားကလေးတွေက မင်းရဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ကိုက်မိတာ.. ငါသတိပြုမိတယ်တဲ့..

ဆရာတောင် ဒီကောင်ကို ကြိုက်ချင်လာပြီ ရေးတာတော်တော် လှတယ်.. ဒီစာအရေးအသားနဲ့ဆို ဒီကောင်အစ်လိပ်စာ ဂုဏ်ထူးထွက်နိုင်တယ်..

I guess that the truth is your face is one of

those clean wide browed ones that all along the line, childhood, adolescence, young womanhood, and you .

I think really pretty miss.

မင်းရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ... ရှိရှိသမျှ ကလေးတွေ... အပျိုပေါက်တွေ... အပျိုလတ်တွေရဲ့ အလှအပအားလုံး... [ခြုံပြီး မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်းဆွဲမယ်ဆိုရင်တောင်... မင်းဟာ တကယ်လှပတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ပါတဲ့... ဒီစာကြောင်းမှာ young womanhood သုံးတာ ဆရာတော့ အရမ်းသဘောကျတယ်... အလင်္ကာတော်တော်မြောက်တာကွ... . . .

Love is so marvellous.

အချစ်ဆိုတာ အံ့မခန်းပါပဲတဲ့... .

Why I Love U all is because of you think I'm lack of feeling.

မင်းကို ငါချစ်မိသွားတာတော့ ငါ့ကို... မင်းက... မခံစားတတ်ဘူးလို့ထင်လို့ပဲတဲ့... . . .

For me, U're the mascot...

ငါ့အတွက်တော့... မင်းဟာ... ကံကောင်းမှုတွေ... သယ်ယူလာတဲ့သူကလေးပါကွယ်တဲ့... .

Five to twelve ဆိုတာ ည ဆယ့်နှစ်ရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုကို ပြောတာ... .

ဆရာတစ်ခါတည်း မင်းတို့ကို သင်ပေးရဦးမယ်... အချိန်တွေ မင်းတို့သိပ်မပြောတတ်ဘူး... ၂၀မာ... 6:30 am ဆို... ဒါ... ဇနက် ခြောက်နာရီခွဲ... အင်္ဂလိပ်လို half past six ဆိုခေါ်တယ်... 11:55 am ဆိုရင် မင်းတို့ မပြောတတ်တော့ဘူး... five to twelve ဆိုတာ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်လိုတာကို ပြောတာပေါ့... 10:55 ဆို five to eleven, 3:20 pm ဆိုရင် twenty past three, 8:45 pm ဆိုရင် 45 က quarter ပါကြောင့် a quarter to nine နာရီဝက် ကျော်ရင် နှစ်နာရီဝက် ယူပြောရတယ်... ၂၀မာ 6:35 pm ဆို 35 မိနစ် ၇ ပေါ့... .

With great expecting to be lovers,

Khaing Lwin

ချစ်သူတွေဖြစ်ကြဖို့ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်နေတဲ့ ခိုင်လွင်... . . . "

တစ်တန်းလုံးရယ်ကြသည်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်သာ သူတို့ သဘောအာက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆို ပျောက်ကွယ် လောက်ပါသည်။

ဆရာကလည်း ကွမ်းသွေးဖြင့်ရဲနေသော သွားများကို

ဖော်ကာ ရယ်သည်။ စန္ဒီလွင်ကလည်း ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့် တုန်အောင် ရယ်သည်။

အို... လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော့်ကို ရယ်ကြသည်။ ကျော်စွာနဲ့ လှိုင်ငြိမ်းချမ်းတို့ဆို...

"ဟား... ဟား... ဟား"

"ဟား... ဟား... ဟား"

ဟု "ဟား" တို့ သုံးခါတစ်ကြိမ်နှုန်းဖြင့် ရယ်ကြသည်။

"ကဲ... တော်ကြတော့"

ဆရာက ဟန်မှ တိတ်သွားကြသည်။

"ခိုင်လွင်... Please stand up..." (မတ်တပ်ရပ်)

"Yes, Sir" (ဟုတ်ကဲ့. ဆရာ)

"Do you really like this girl" (မင်းတကယ်ကြိုက်လို့လား)

"Who, ..Sir?" (ဘယ်သူ့ကိုလဲဆရာ)

"I mean, the girl of be given the letter..."

(စာပေးခံရတဲ့ကောင်မလေးပေါ့ကွ)"

"ကျွန်တော်... ဘယ်သူ့ကို ပေးလို့လဲဆရာ"

ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်မေးတော့ ဆရာက ရယ်သည်။

"ချယ်ရီ လွယ်အိတ်ထဲ မင်းထည့်ထားတဲ့စာကို... ချယ်ရီက မဖတ်တတ်လို့... ငါ့ကိုလာပြတယ်... ရည်းစားစာစုန်းတောင်မသိဘူးတဲ့ကွာ..."

ကျွန်တော်ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

ဓယာဂီရီ... ခေါင်းဆယ်လုံးတောင် ကျွန်တော့်ခေါင်းလောက်ကြီးမယ်မထင်။

အမေရေ... သားတော့ မြွေပွေးကို လက်နဲ့ ကိုင်မိပြီဗျာ့ မရှိသောအမေကို စိတ်ထဲမှတကာ ငိုမိသည်။

"ဆရာက အောင်သွယ်လုပ်တာဝါသနာပါတယ်... ချယ်ရီ... နင်သူ့ကိုကြိုက်ရင်... တိုးရစ်ဂိုက်လုပ်လို့ရပြီ..."

"ဆရာကလည်း..."

"Letter Writing က လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာလည်း တကယ်သုံးများတာ... မင်းတို့တွေ ခိုင်လွင် ကို... ဟားမနေ... ဒီကောင်... အင်္ဂလိပ်စာ... တကယ်တော်တဲ့အကောင်... နိုင်ဆက်ကြိုးစား... ကြားလား ငါ့တပည့်... ချယ်ရီလည်းကြိုက်တာ... အင်္ဂလိပ်စာလည်း Expert ဖြစ်အောင်..."

ကျွန်တော့်ကို ချယ်ရီက ရှက်ပြုံးပြုံးပြီးကြည့်နေလေသည်။

x x x x x x x x x x x x

အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အတွက် လွဲချော်မှုတစ်ခု အမှန် တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုလွဲသွားမှန်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရလာသောအခါ လောကတွင် လွဲချော်မှုများစွာရှိသေးကြောင်း ကျွန်တော်နား လည်လာပါသည်။

မသေချာတာတွေများသောလောက။

လွဲချော်မှုများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောလောကတွင် ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခုသာမရှိလျှင် . .

ဤလောကသည် နေချစ်စရာမကောင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့လူသားများသည် မွေးလာပြီး ခဏမျှတာ လွတ်လပ်ခွင့်ရပြီးနောက် စာသင်ကြရတာနှင့် အချိန်တွေ ကုန်သည်။

စာတတ်လျှင် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်မည်။ မပင်ပန်းဘဲ ပိုက်ဆံရမည်။

ထိုအခါ ထမင်းစားဖို့ငွေ၊ နေဖို့အိမ်အတွက် ငွေရမည်။

အဓိက ကငွေပါပဲ။

အချစ်ဆိုသောအရာတစ်ခုသာ မရှိခဲ့လျှင် လူ့ဘဝသည် ဆားပပါသောဟင်း၊ ဆီမပါသော အရွက်ကြော်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

အချစ်ကို . . . တဏှာဟု မသတ်မှတ်ရက်ပါ။

သံယောဇဉ်ဆယ်မျိုးသည် သံသရာကို ဆွဲဆန့်သော အပြစ်ဖြစ်သော်လည်း ပုထုဇဉ် ဘဝတွင် အချစ်၊ မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်၊ မိသားစု၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အလုပ်မရှိပါက နေပျော် မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။

အိုမာခရမ်က ချစ်သူ၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် ပိုင်တခွက် သာရှိခဲ့လျှင် နေပျော်သည်ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

ကဗျာဆရာမို့ ကဗျာဆန်ဆန်ပြောသည်ဟု ထင်ကြလိမ့် မည်။

ဘာသာရေးဘက်ကကြည့်လျှင် တဏှာတွေကို စွဲလန်း တပ်မက်စိတ်ပြင်းပြနေတာဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် ချစ်ခြင်းသည် အပြစ်တစ်ခုမဟုတ်ပါ။

ချစ်တာ အပြစ်မဟုတ်ပါ မိချယ်ရီ။

x x x x x x x x x x x x

“ဘယ်လိုလွဲသွားလဲ... ငါလဲမသိဘူးကွ... လွဲတဲ့အကြောင်းတရားတွေထဲမှာ... ရှင်းစားစာမှားထည့်တဲ့ကိစ္စက... ရှင်းလေရှုပ်လေပဲ... ငါဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ... ငါမသိဘူး... ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရမလား... သွားရှင်းပြရမလား...”

“ချယ်ရီကိုလား”

“အေးပေါ့ကွ”

“ဘယ်လိုရှင်းပြမှာလဲ... နှစ်နှစ်လီလေး... နှစ်ယက်ကနဲ... သုညကျန်... သုညနဲ့လေးနဲ့မြောက် သုည... သုည... နှင့်အဒေါ်ကြီးနဲ့ မြောက်လည်းသုညပဲလို့ ရှင်းပြမှာလား”

“လှိုင်ငြိမ်းချမ်း... မင်းဟာလေ... ဗေဒင်ဆရာမြစ်ထဲ... မပြောရဘူး... လွတ်လျှာရှည်တဲ့ကောင်... ကိုယ်လျှာကိုယ်ကိုက်... ပြီး သေမယ်...”

“ငါမသေခင် အခု မင်းပူစီကိုက်တာ အရသာခံကြည့်... လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်စိတ်တိုပြီး ဒီကောင့်ကိုထိုးတော့ ဖဲဖဲနှင့် ငြိမ်ခံနေသည်။

ကျော်စွာက သူ့ရဲ့ တစ်မျှင်ထဲသော မုတ်ဆိတ်မွှေးကို ဆွဲပြီး စဉ်းစားနေသည်။

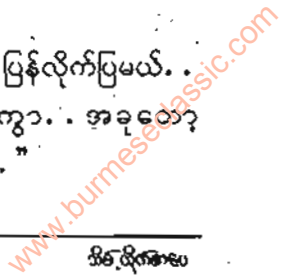
“ငါကြိုက်တာနှင့်ကိုမဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ... ငါလွယ်အိတ်... ငါတကယ်ကြိုက်တာ စန္ဒီလွင် ပါ အဲသလို... ပြောလိုက်ရင်... မင်းပူစီကိုက်ရုံတင်မကဘူး... ခေါ်လာပါ နင်းခံရလိမ့်မယ် သားကြီးရေ...”

“ကျွတ်... မင်းပါးစပ်ပုတ်နဲ့ကျော်စွာရာ”

“ဟေ့ကောင်... ဖူးစာရွာလည်ဆိုတာ မင်းမကြားဖူး... မင်းဟာက ရွာမလည်ဘဲ... လွယ်အိတ်လည်သွား... ပြီးတော့ ချယ်ရီက ချစ်စရာလေးပါကွ... စွာတာ... တစ်ခုရယ်၊ အိပ်ငိုက်တာတစ်ခုရယ်၊ သိပ်ချမ်းသာတာတစ်ခုရယ်ပဲ... ပြစ်ပျံပါတယ်...”

“မင်းဒီလောက်ညွှန်းရင်... မင်းပဲ... ကြိုက်လိုက်တော့... ”

“ငါ သစ္စာမခံကို... တက္ကသိုလ်ကျရင် ပြန်လိုက်ပြမယ်... ဒါတို့ သေချာပေါက်ကြိုက်စေရမယ်ကွာ... အခုတော့... အတန်းအောင်ဖို့က အရေးကြီးနေတယ်...”

“ မင်းကများ.. စာမေးပွဲကိုပါးစပ်ထဲထည့်ပြောလို့.. အခါတန်ရင် ငါတို့ကျတာရှိဖူးလို့လား.. ”

“ လူ့ရှိန်မလားလို့ ပြောကြည့်တာပါကွာ ”

ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားစာ နောက်တစ်စောင်မပေးကောင်းလားဟု ချယ်ရီက အပြစ်မတင်ခဲ့သလို စန္ဒီလွင်ကိုလည်း ကျွန်တော်နောက်ထပ် တစ်စောင် မပေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ချယ်ရီရှေ့ရောက်လျှင် စိတ်ထဲမှာ.. အီလည်လည်နဲ့ ဖြစ်သွားလေ့ရှိချယ်ရီကတော့ အရင်ကထက် ပို မျက်နှာပြောင်လာသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စာတွေလာမေးတာသည်။

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းနှစ်တစ်ဝက်ခန့်မှာ ကျောင်းကိုယ်စားပြု၍ ပန်းချီပထမရရာ... ကျောင်းတွင် ပို၍ နာမည်ကျော်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ Unicef ကျင်းပသော Myself စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင် ကျွန်တော်ဒုတိယရသည်။

ဆယ်တန်းမှာ စကျက်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်စာကျက်က ညဆယ်နာရီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီအထိဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းတက်၊ ညနေအိမ်ကိုကူလုပ်၊ ကျောင်းတက်၊ လက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆို၊ အိမ်ပြန် လူခြေတိတ်ချိန် စာကျက်သော ကျွန်တော့်ကို အထွေထွေ

စိတ်တိုင်းကျ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလေသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲကျလျှင် အိမ်ပေါ်ကနေ ခြေထောက်နှင့်မဆင်းရ၊ ခေါင်းနှင့်ဆင်းရမည်ဟု ကျိန်းဝါးထားပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါသော ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းပြီးလျှင် တွန်ယူတာ ဂရပ်ဖစ်သင်တန်း တက်ပြီး ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းကို သိပ်အပင်ပန်းခံစရာမလိုဘဲ အောင်မှာကြိုသိနေသည်။

“ နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ် ”

ချယ်ရီက ကျွန်တော့်နားမှာ မတ်တပ်လာရပ်ပြီး ထိုးထိုးလေး ပြောသည်။

ကျွန်တော်က မသိချင် ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ ဟဲ့... မုန့်လက်ညှိုး ”

“ ဘာတုန်း.. ဝက်ဖင် ”

“ နင်.. ငါ့ကိုခေါ်ပြန်ပြီ ”

“ နင်လည်း ဘာလို့ငါ့ကို မုန့်လက်ညှိုးလို့ ခေါ်လဲ.. ”

“ ငါခေါ်နေကျပဲ ”

“ ခေး.. ငါလည်း ဝက်ဖင် လို့ ခေါ်နေကျပဲ.. ဘာလဲပြော.. ”

“ နင်စားဖို့”

ကျွန်တော်လက်ထဲကို အသံပုံသကြားလုံး တစ်ထုတ် လာထည့်ပေးသည်။

“ အဆိပ်မခပ်ထားဘူးဖို့လား ”

“ စေတနာနဲ့ကျွေးတာပါဟယ်”

“ မသိပါဘူး. . ငါ့ကိုအမြင်ဓာတ်နေတော့. . . ”

“ ငါတို့ ဆယ်တန်းပဲ နှစ်ဝက်ကျော်ပြီ. . ငယ်ငယ်တုန်းက မတည့်တာတွေ. . မေ့လိုက်ကြရအောင်. . . ”

“ အေးပါ. . ဖြစ်ပါတယ်. . ဒါနဲ့ဟဲ့. . ငါ. . . ”

“ ဘာလဲ ”

“ စာ ”

ကျွန်တော်တစ်ခွန်းထဲပြောသည်။ သူသဘောပေါက်သည်။

“ ရပါတယ်. . ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ ဟာ. . ပူစီတိုက်ပြီ. . ”

“ ဘာလဲဟဲ့. . နင်ဘာကိုက်တာလဲ. . . ”

ပြဿနာတော့စပြီ။ ချယ်ရီကြည့်နေပုံထောက်လျှင်. . . ကျွန်တော်သူ့တို့ တကယ်ကြိုက်တာဟု ထင်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သူ့ကို မကြိုက်ကြောင်း ဘယ်လို ပြောရပါမလဲ။

“ ငါတ. . နင်စိတ်ဆိုးမယ်ထင်လို့. . ”

“ ရပါတယ်ဟယ်”

“ မရဘူးဟာ. . ဟဲ့. . နင့်စိတ်ထဲမှာ တာမှမထားပါနဲ့. . ဟာ. . . ငါအင်္ဂလိပ်စာလက်သွေးတာလို့ပဲ သဘောထားရင်. . ငါ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . ဒါနဲ့. . စန္ဒီလွင်ရော”

“ မစန္ဒီက သူ့ရည်းစားဆီဖုန်းဆက်မလို့. . လမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ နင်တို့က တူတူကျောင်းလာတာလား”

“ ကျူရှင်က ငါ့အိမ်မှာလေ. . သူလာတက်ရင်းနဲ့ ကျောင်း ပါ တစ်ခါထဲလာတာ. . ”

“ စန္ဒီမှာ ရည်းစားရှိလား. . ”

“ ရှိတယ်. . အင်ချင်နီယာလို့ပြောတယ်. . ငါတို့ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်ဟာ. . ”

“ ဝလု ”

ကျွန်တော့်မှာ နင်သောက်ထွေးတို့ အသံပြည်အောင်ပင် ချီချရပါသည်။ ချယ်ရီက ပြုစင်သောမျက်နှာဖြင့်. .

“ နင်နေမကောင်းဘူးလား”

ဟုမေးရှာသည်။

“ကန်းတယ်”

“ အယ် ”

“ ငါနေကန်းတယ်.. ကမလေး ”

“ နင်ဟာလေ.. တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်.. ဝါနဲ့ နင် တက္ကသိုလ်တက်ရင် အီးမေဂျာပဲယူမှာလား.. ”

“ ငါကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး ”

“ နှမြောဝရာကြီး ”

“ အဝေးသင်ပဲတက်မှာလေ.. ငါတလုပ်လုပ်ချင်လို့ ”

“ ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ပန်းချီဆရာလား.. ”

“ မင်း.. ကွန်ပျူတာဝန်ပစ်ဖိခိုင်နာပေါ့ ”

“ နင့်ဝါသနာက ဆန်းတယ်နော် ”

“ နင်ကရော ဘာဝါသနာပါလဲ ”

“ ငါက.. ခုန့်စားမယ်.. ဝတ္ထုဖတ်မယ် ”

“ နင်စာမဖတ်ဖူးလား.. ”

“ ဝတ္ထုက စာပဲလေ ”

“ ငါပြောတာ.. နင်.. John Updike တို့လို ဘာရေးဆရာတွေဖတ်လား.. ”

“ ငါက မြန်မာလိုပဲတတ်တယ် ”

“ ငြော် ”

“ နင်က ကျွမ်းတယ်နော် ”

“ ဘာကျွမ်းတာလဲ ”

“ အင်္ဂလိပ်စာ ”

“ အေး.. ငါ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ သွားသွား တျင့်တာ ”

“ ဘုရားမှာ ”

“ အေးလေ.. ရွှေတိဂုံက ဖော်ရိန်နာအများကြီးလာတယ် သူတို့ကို I want to practice my pronunciation ဆိုပြီး အကူအညီတောင်း.. ဟိုပြောမိပြောလျှောက်ပြောတာပေါ့.. အဲဒါ အရမ်းသိသာတယ်.. သူတို့လေယူလေသိမ်းပါ မိလားက.. ”

“ နင်အင်္ဂလိပ်စာကို တော်တော် ဝါသနာပါ ခဲ့ရတယ် ”

“ ကြိုက်တာပေါ့.. လိုအပ်တယ်လို့လည်းထင်တယ် ”

“ ငါကတော့.. ယျင်းတယ်.. အင်္ဂလိပ်စာက ဝတ်ဝင် အရေးကောင်းမယ်လို့မထင်ဘူး.. စကားလုံးတွေက အများကြီး.. ”

“ နင်က ဘာမှသိပ်တတ်စရာမလိုပါဘူး”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ မိဘ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာကိုး . . . ”

“ တော်စမ်းပါဟယ် . . . ငါ့မိဘတွေက ချမ်းသာပေမဲ့ . . . တွဲရပညာတတ်တွေ မဟုတ်ဘူးဟ . . . မိဘချမ်းသာတာနဲ့ တတ်ဖို့ မလိုဘူးဆိုတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး . . . ကုဋေရွှစ်ဆယ် သူဌေးသားတောင် တောင်းစားရသေးတာပဲ . . . ”

“ နင်တောင်းစားတဲ့အခါ . . . ခွက်လိုရင် ငါ့ကိုပြောဦး . . . ငါတို့အိမ်က မုန့်ဟင်းခါးထည့်တဲ့ ပန်းကန်တွေ . . . အနားပုံနေတာ ရှိတယ် . . . နင့်ကိုတစ်ဝက်ဈေးနဲ့ ပြန်ရောင်းမယ်”

ချယ်ရီက ကျွန်တော်ကို မုန့်လက်ညှိုး အစုတ်ပလုတ်ဟု ဆဲသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ရင်ထဲတွင် စနို့လွင့်မှာ ရည်းစားရှိ သည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် ရေခဲတောင်ပေါ် အဝတ်မပါဘဲ တက်ရသကဲ့သို့ အေးစက်နာကျင်နေပါသည်။ ညနေလက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွင် ဤသတင်းကို ပြောပြဖို့ ဘယ်လိုမျက်နှာထား ရမည်မှန်း ကြိုတင်စဉ်းစားထားရန်လိုပေမည်။

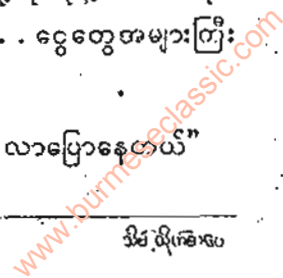
x x x x x x x x x x x x

“ ဝါဆိုသေချာပြီ . . . မင်းနဖူးစာ လွယ်အိတ်လည် သွားတာကွ . . . ချယ်ရီက သကြားလုံးတွေတောင် လာကျွေးတဲ့ အဆင့်ရောက်နေရင် . . . မင်းကိုသဘောကျနေလို့ပဲဖြစ်မယ် . . . ”

“ တော်ပါ ပုရွက်ဆိတ်ရာ . . . တော်ကြာ . . . သူ့အမေ တိုယ်လုံးနဲ့ ငါ့ဆိုင်ဝင်တိုက်လို့ . . . ဟင်းရည်အိုး မှောက်မဲကိန်း ဆိုက်နေပါဦးမယ် . . . ”

“ အဲဒီကိန်းမဆိုက်ဘဲနဲ့ . . . မင်းတို့ကို မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် အကြီးကြီးထောင်ဖို့ ရွှေယောက်ခေမက . . . ငွေတွေအများကြီး ခြံပေးနေဦးမယ် . . . ”

“ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တာတွေ လာပြောနေတယ်”

ကျွန်တော်က ငွေရှိသောသူငွေများကို သိပ်ကြည့်ရလေ့ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ချိုင့်ဆွဲစားသော သူငွေများကို ဘာတွေလုပ်လို့ ဝီလောက်ချမ်းသာနေတာလဲဟု စဉ်းစားဖိဖူးပါ သည်။

ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးပိုင်တာလား၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မိဘဆီက အမွေရတာလား ဖာစ်ခုခုပဲ။

ကျွန်တော့်ကျတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အဲသလို ကမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည့် အိမ်မက် မတောင် တစ်ခါမျှ မမက်ဘူးဧချ။ ဆင်းရဲလှပုံမှာ အိမ်မက်ထဲ၌ပါ မချမ်းသာသောဘဝဖြစ်သည်။ သူငွေဆိုသည်မှာ ပိုက်ဆံကလွဲ၍ အားလုံးမရှိသူကို ခေါ်သည်တဲ့။ ဘာမရှိတာလဲမသိပါ။

ကျွန်တော်မြင်နေရသည်ကတော့ သူငွေမယားသည် ဝ၏။ စည်ပိုင်းနှင့် သူ၏။ ရွှေဆိုင်ကြော်ငြာဟု ထင်ရကောင် ရွှေတွေ ဝတ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်ပြောင်ပြောင်ပြောင် ဖြစ် နေသော... ရွှေပါတိတ်၊ ငွေပါတိတ်၊ ဇာဝမ်းဇာက်များဝတ်ကာ ပွဲအလွန်တက်၏။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲတွင် ငါးဖယ်၊ အိုးဘဲဥ၊ တူးသီးကြော် ပဲကြော် အကုန်ထည့်သည့်အပြင် နံနံပင်များများ၊ ကြက်သွန်နီ ဆီချက်များများဆိုတာကလည်း ပါသေးသည်။

ချယ်ရီတို့အမေသည် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသော ကျွန်တော် တို့ကိုသာ မတူမတန်သလို လမ်းမှာဆက်ဆံတတ်ပြီး ကျွန်တော် တို့ရောင်းသော မုန့်ဟင်းခါးကိုတော့ နေ့စဉ် ဝယ်စားသူဖြစ်သည်။

ထိုသို့ စိတ်သဘောရှိသူ ချယ်ရီတို့အမေနဲ့သာ ပြဿနာ တက်ရလျှင်... ကျွန်တော်အစ်မ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းခေါက်ရုံ တင်မကဘဲ သူ့ဖောက်သည် ပျက်အောင်လုပ်တယ်ဆိုပြီး... အိမ်ပေါ်ကပါ နှင်ချပါလိမ့်မည်။

ချယ်ရီတို့ စက်ရုံက အလုပ်သမား၊ အိမ်ကအိမ်ဖော် အားလုံးအတွက် ဝယ်သော မုန့်ဟင်းခါးသည် ကျွန်တော့်အစ်မ ဆိုင်ထွက်သမျှရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဖောက်သည်သမီးကို မပြစ်မှားကောင်းဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

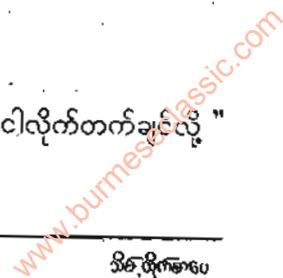
ခက်တာက ချယ်ရီပဲ။

အကြောင်းတစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးရှာပြီး မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်လာလိုလား၊ အတန်းထဲမှာ စာမေးတာကတစ်မျိုး။

“ ခိုင်လွင် ”

“ ဟင် ”

“ နင်တက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်... ငါလိုက်တက်ချင်လို့ ”

“ငါက ဆက်ရှင်တက်တာ.. လူတွေက နှစ်ရာလောက် ရှိတယ်.. နင်ဘယ်လိုလုပ်တက်နိုင်မှာလဲ.. ဆရာက မိုက်ခဲနဲ့ သင်တာ..”

“ နှစ်ရာလောက်တောင်.. ဟင်း.. မဖြစ်ပါဘူး”

အဲသလိုတစ်သွယ်။

“ ငါ့ကို My Ambition (ကျွန်ုပ်၏ပန်းတိုင်) အက်ဆေး ရေးပေးပါလား ခိုင်လွင်”

“ နင်နဲ့ငါ aim မှ မတူတာ ”

“ အနံ့.. ဘာ.. အိမ်.. ”

“ အေ.. အိုင်.. အမ်.. အိမ်း.. ရည်မှန်းချက် ”

“ သိပါပြီ.. မတူလဲဘာဖြစ်လဲ.. ရေးပေးပါ ”

“ ငါက ငါဖြစ်ချင်တာပဲ ရေးတတ်တယ်.. သူများမှ မဟုတ်တာ.. နင်ဖြစ်ချင်တာကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရေးလို့ဖြစ် မလဲ”

“ ငါဖြစ်တာပြောပြမယ်လေ ”

“ နင်ကလည်းဟာ”

“ မစိမ်းကားပါနဲ့ခိုင်လွယ်ရယ်.. အက်ဆေးမပြီးရင်.. ဆရာ ငါ့ကို နားရင်းအုပ်လိမ့်မယ်.. ပြီးတော့ တခြားကျောင်း က လူတွေနဲ့ယှဉ်ရင် ငါက အမြဲတမ်းမျက်နှာငယ်ရတယ်.. ”

“ နင်က အေခန်း အမြဲဝင်တာပဲ ”

“ အဲဒါက စာကျက်ပြီးဝင်တာ.. အက်ဆေးက ကျက်လို့ မရတာ.. နင့်လိုကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ တောက်ပြောင်ထင်ရှား ပြည့်ဝ နေကျင့်မှရေးနိုင်တာ.. ”

“ အမယ်လေး.. တော်ပါတော့... ငါ့ကို မြှောက်လိုက် ပြောမနေနဲ့.. ကဲကဲ .. နင်ဖြစ်ချင်တာပြော.. ”

“ ငါ စာဆက်မသင်ချင်ဘူး ”

“ ဟေ ”

“ စာကျက်ရတဲ့အလုပ်က ပျင်းစရာကြီး... စာလုံးက နှင်း.. ပိစိကလေးတွေ.. ညဘက်ဆိုစာကျက်ရင်းနဲ့ ငါဆို အမြဲ မျှော်တာပဲ.. ပြီးတော့ စာက ခဏပဲမှတ်မိတယ်.. ပြန်မေ့ တော့.. ဆယ်ခါကျက်ရင် ဆယ်ခါမေ့တယ်... စာမကျက် တော့လို့ စာမသင်ချင်တော့တာဟ.. ”

“ နင်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ငါရေးပေးလိုက်ရင်.. နင့်ကို ကြီးက နားပန် ဝယ်ပြန်ညာပြန် ကျွေးလိမ့်မယ်”

“ သိသားပဲ.. အဲဒါကြောင့် နင်ရေးချင်တာရေးလိုက် တာ.. ”

အုန်တော်က ချယ်ရီရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောမကျသော် မိန်းခလေးတစ်ယောက်က တကူးတက လာရောက်အကူ

အညီတောင်းတာ မပြင်းရက်ပါ။

သို့သော် မိန်းခလေးဖြစ်ပြီး စာကျက်ရမှာ ယင်းသော သူ့ကို ပညာလည်းပြချင်သည်။

“ နင့်ကို တစ်ခုမေးမယ် ”

“ ဘာလဲ ”

“ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ”

“ နင်ယောက်ကျားယူမှာလား ”

“ ဘာ ”

“ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်လို့ ငါပြောပြီးသားလေဟာ... ငါက ခိုးရိုးသားသား သိချင်လို့မေးတာပါ . . . ”

“ နင့်ကို ပြောပြစရာလား ”

“ သိချင်လို့ပါ ”

ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ---

“ ယူမှာပေါ့ . . ငါယူတဲ့လူက လီယိုနာဒိုလို ချောရမယ်. ကျွန်တော့်လိုအချစ်စိတ်ပြင်းထန်ရမယ်. . ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အချစ်တတ်ဆုံး၊ နားအလည်တတ်ဆုံး ဖြစ်ရမယ် ”

“ လီယိုနာဒို လို မချောရင်ရော ”

ကျွန်တော့်ကို သူ့မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီးကြည့်သည်။

“ ရုပ်ဆိုးရင်မကြိုက်ပါဘူး ”

“ ရုပ်ဆိုးပေမဲ့ အသဲနုလုံးလှတဲ့သူတွေရှိပါတယ်. . ဥပမာ ဒီလိုပေါ့ . . . ”

“ နင့်ရုပ်က ညောင်ရမ်းဝှတို့ ရုပ်ပေါက်နေတာကို ”

“ နင် ငါ့ကို သက်သက်ညှာညှာပြောပါ. . ငါစိတ်မထင် နင့်အက်ဆေး မရေးပေးတော့ဘူး . . . ”

“ စတာပါ ”

x x x x x x x x x x x x x x

"ပေါင်တစ်ခြမ်းကတို့... အပျိုလမ်း ခွင့် တဲ့... ညောင်
ဝှတို့ကွ..."

ပုရွက်ဆိတ်က ညောင်ရမ်းဝှတို့၏ အမိပွယ်ကို ဤ
ဖွင့်ပြသည်။

"မင်းပေါင်တစ်ခြမ်း တကယ်တိုနေလား ခိုင်လွင်"

ကျွန်တော်ပုဆိုး ခါးပုံစကို ဆက်ခနဲဆွဲဖြုတ်ကာ ကျော်
က မေးသည်။

အောက်ခံ ဘောင်းဘီတိုကလေးပါရှိသာ တော်
သည်။ အခန်းထဲက ကောင်းမလေးတွေက "အရှက်မရှိဘူး
ဟု အော်ကာ" ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ချယ်ရီနဲ့ စန္ဒီ မုန့်ဈေးတန်းသွား၍ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်က အရှက်မရှိဘူးဟု ဝိုင်းအော် ဝိုင်းကြည့်ကြ
ကောင်မလေးများအား ခပ်တည်တည်နှင့် ခါးယောက်ကာ...

"သေချာကြည့်ထား... ဒါရုပ်ရှင်လိုလက်မှတ်ဝယ်ပြီး
ကြည့်ချင်တိုင်းကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါ နေချရယ်ဘူးသိ
အဲလေ... (Natural Beauty) ဗျူးတီးလို့ခေါ်တယ်... အခုအခံ
ဓာမှမပါဘူး..."

မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုသို့ ပြောသော
အခါ ကောင်းမလေးများက ရယ်ကြပြန်သည်။

ရှုတ်တရက် တင်ပါးဆီမှ ကြိမ်လုံးနှင့်လွဲရိုက်ခံရသဖြင့်
ကျွန်တော်လန့်ပြီး ခုံအောက်သို့ပြုတ်ကျကာ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်သူ
အား မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆယ်တန်းအတန်းမှူး
ခေါ်ပွင့်ဦး။

မျက်မှန် ထူထူ အောက်က ဆရာမမျက်လုံးတွေကို
ကျွန်တော်ယှဉ်မကြည့်ရဲ။ တစ်ခန်းလုံးရယ်သံတွေတိတ်သွား
ကြသည်။

"ခုံပေါ်ပြန်တက်စမ်းခိုင်လွင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်က ပုဆိုးကွင်းလိုက်ပုံကျနေတာကို ပြန်ကောက်
ပြီး ဝတ်မည်ဟန်ပြင်တော့ ဆရာမက အော်သည်။

"မဝတ်နဲ့"

"ခင်ဗျာ"

“ မင်းအသက်ဘယ်လောက်လဲ ”

“ ဆယ်ခြောက်နှစ်ခွဲ ”

“ မင်းကိုယ်မင်း သုံးနှစ်သားများ ပုတ်နေလား ”

အတန်းထဲမှ ကျိတ်၍ ရယ်သောအသံ ခွဲကနဲ ထွက်လာသည်။

“ မင်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ အိမ်မှာနေလား ”

“ ဟု ”

“ မဗျာနဲ့... မေးနေတာဖြစ်စမ်း... ”

ပေါင်လယ်သာရှိသော အောင်းသီကျပ်တို့တို့လေးနှင့် အိမ်မှာနေလျှင် အဖေက သေချာပေါက်လက်သီးနှင့်ထိုးမှာ သေချာသည်။ အစ်မများရှိနေ၍ အနေအထိုင် မကြမ်းတမ်းရအောင် အဖေက ဆုတတ်သူ။

“ မနေပါဘူး ”

“ အတန်းထဲမှာ မိန်းဂလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်... မင်းအရှက်မရှိ ဒီပုံစံနဲ့ လုပ်သင့်လား... ပလုပ်သင့်ဘူးလား... ”

“ သူတို့က ရယ်ကြလို့ပါ ဆရာမ ”

“ သူတို့ရယ်လို့ မင်းက ပိုလုပ်ပြတယ်ပေါ့ ”

“ ဟို... ”

ထိုအခိုက် အတန်းထဲသို့ ချယ်ရီနဲ့ စန္ဒီ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ စန္ဒီက နှုတ်ခမ်းကို လက်နဲ့ အုပ်ကာ ရယ်သည်။

“ လူရယ်တိုင်း လုပ်ပြတာ လူအကျင့်မဟုတ်ဘူး... မျောက်အကျင့်... တိရိစ္ဆာန်ရုံက မျောက်တွေ တွေ့တယ်မို့လား... သူတို့တစ်ခုခု လုပ်လို့ လူရယ်ရင်... သူတို့က ထပ်လုပ်ပြတတ်တယ်... မင်းက လူလား... မျောက်လား... ”

“ လူက မျောက်ကနေ ဆင်းသက်လာတယ်လို့ စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးပါတယ် ဆရာမ... မျောက်နဲ့လူက ဆက်နွယ်မှု ခြံပါတယ်... ”

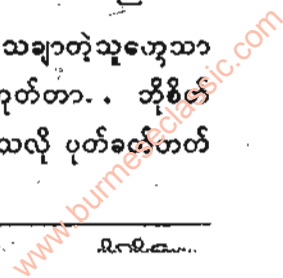
ဆရာမက ဓာတုဗေဒသင်သူဖြစ်သည်။

လောကမှာရှိသမျှအရာအားလုံး ခွဲထုတ်ပြီး အီကွေးရှင်း ခြင်္သေ့မျိုး။

ဓာတုဗေဒဘာသာတစ်ခုတို့ပဲ တစ်ဖက်စွန်းကျကျ ခြံကြည်ခွဲလန်းသူမျိုး။

တစ်ခြားဘာသာများကိုလည်း ပုတ်ခတ်တတ်သည်။

ဥပမာ... Physics ဆိုတာ မသေချာတဲ့သူဟေ့သာ ခင်ခင်စားတာ။ အင်္ဂလိပ်စာက ပညာမှမဟုတ်တာ... ဘိုစိတ်အိတ်နေတဲ့လူတွေသာ ကြိုက်ကြတာ... အဲသလို ပုတ်ခတ်တတ်သည်။

သူ့ Chemistry မှ ကောင်းသည် အဲသလို။

“ ဆရာမ မယုံရင် Bio ဆရာမကိုမေးကြည့်ပါ. . မနက်ကတင် ကျွန်တော်တို့ကို Bio ဆရာမက ချားလ်ဒါဝင်နှင့်သူ၏ လေ့လာသုံးသပ်ချက်များအကြောင်း ပြောပြသွားတာပါ။ လူနဲ့ မျောက်က ဖွဲ့စည်းပုံချင်းလည်းတူပါတယ်. . လူမှာ Limbid System တစ်ခုပဲ အပိုပါတာပါ ”

ဆရာမ ဂေါ်ပွင့်ဦး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

“ ဥပမာ. . ဆရာမဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်ရဲ့ကို မျောက်တွေကလည်း သဘောကျကြပါတယ်. . ဝါလူနဲ့ မျောက်ရဲ့ Connection ပါဆရာမ ”

“ တော်တော့. . စိကျောင်းမသားလို့ပဲ . . ”

“ ကျွန်တော့်အမေက လူပါဆရာမ. . ”

“ မင်းလျှာရှည်တာကို ပြောတာ. . နောက်ဒီလိုဘောင်းဘီတိုနဲ့မနေနဲ့. . သတ္တိရှိရင်ချွတ်ပြလိုက်. . ”

“ ဆရာမ ခိုင်းတယ်လို့ပြောပြီး ချွတ်ပြရမှာလည်းဆရာမ ”

“ မင်း. . ခိုင်လွင်. . ရုံးခန်းထဲရောက်ဖို့ပြင်ထားတော့. . ”

x x x x x x x x x x x x

“ နင်ကလည်း ဆရာမကိုမှ သွားစိန်ခေါ်ရတယ်လို့. . ဂေါ်ပွင့်ဦး စိလောက်ဆိုးတာ မသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး. . ”

ချယ်ရီက ကျောင်းအပြန်မှာ သူ့အိမ်ကကားလာမကြိုနိုင်၍ ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း တတွတ်တွတ် ဆူသည်။

“ နင်နဲ့ဆိုင်တယ် ချယ်ရီရ ”

“ ဘာ ”

“ ဟုတ်တယ်. . နင်ဘဲ ငါ့တို့ ညောင်ရမ်းဂွတို့ဆို. . ပေါင်တစ်ခြမ်းကတို့. . အယျိုခါးဖက်ငို. . ညောင်ရမ်းဂွတို့မဟုတ်လား. . ငါပေါင်တစ်ခြမ်းမရှိဘူးဆိုတာ. . ကြော်ငြာတဲ့ သဘောပါ ”

“ မုန့်လက်ညှိုးလေ. . ဟိဟိ ”

“ အံ့မယ် ”

“ ဟုတ်တယ်ခိုင်လွင်ရဲ့. . နင်သာဘောလုံးကန်ကြည့်. . ဘာဟာကပေါင် ဘယ်ဟာက ခြေထလုံး စာတန်းချိတ်ပြီး တန်ရမယ်. . ဝါမှ နို့ပို့. . ပေါင်နဲ့မခြေထလုံးမှားမယ်. . ”

“ဟာ.. ဒါဆိုရင် နပ် ဝေးနေတာဖြစ်ရမယ် ”

“ဘာဝေးတာလဲ ”

“ပေါင်ရဲ့ထိပ်မှာ ဘာရှိလဲ.. ခြေထောက်အောက်မှာ ဘာရှိလဲ.. ”

“ နင်.. ညစ်ပတ်ပြန်ပြီ.. ”

“ ဟုတ်တယ်လေ.. ပေါင်ရဲ့ထိပ်မှာ အစိုးတွေရှိတယ်.. ခြေထောက်အောက်မှာ ခြေဖဝါးရှိတယ်.. အဲဒါနဲ့ခွဲပေါ့ဟ.. ပေါင်က အစိုး... ခြေက အသား... ဟား.. ဟား ”

“ တော်တော် စုတ်တီးစုတ်ပဲ့ ပြောတဲ့ကောင်.. ပြောလိုက်ရင် ခါးအောက်ပိုင်းကကို မလွတ်ဘူး ”

“ ပေါင်နဲ့ ခြေထောက်က ခါးအောက်ပိုင်းမဟုတ်ဘူးလား ”

“ နင်ဟာလေ.. ”

“ဘာဖြစ်လဲ.. ”

“ ငါ့အက်ဆေးပြီးပြီလား ”

“ နဲ့နဲ့ကျန်သေးတယ် ”

“ မနက်ဖြန်ရမလား ”

“ ရမယ်ထင်တယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲဟယ် ”

“ ပါးစပ်ကပဲ ကျေးဇူး.. လက်ကမလာဘူး.. မုန့်လေး ဘာလေး ကျေးတော့ ငါပိုခေမာနာရှိလာပေါ့.. ”

“ ဘယာကြော်စားမလား ”

“ ဟင် ”

“ တို့မှာလေ.. မီးဖိုဆွဲပြီး ရောင်းတဲ့ ဘယခဲကြော်သယ် ငါဝယ်စားနေကျပဲ.. ကောင်းတယ် ”

ကျွန်တော်တို့ကို ဘယာကြော်ကုလားက အတွဲဟုထင်ပုံ ရသည်။

“ နှစ်ယောက်စာ ဝယ်လေ. အမလေးရယ် ”

“တော်ပြီ တစ်ယောက်စာပဲ ”

“ ဩော် အမလေးရယ် တစ်ယောက်စာဝယ်ပြီး နှစ်ယောက်စားတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငိုက်ပြည့်ကြမှာကိုး.. ”

ကျွန်တော်က ထိုစကားကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရသော် လည်း ချယ်ရီ့မျက်နှာကမူ အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းလွှားတာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝတ္ထုထဲကလို ဒါချယ်ရီရှက်သွား ဘာတုထင်သည်။

ဆယ်ကျော်သက်မို့ ချယ်ရီ့မျက်နှာသည် မာယာမရှိသေး။ ဆေတိကလေးသာသာ။ ထိုမျက်နှာပေါ်မှ ရှက်သော အရိပ် အသောင် ဖြတ် ပြေးသွားသောအခါ ဆယ်ကျော်သက်

ကောင်မလေးနဲ့မတူတော့ဘဲ... အပျိုကြီးနှင့်သွားထူသည်။

ဘယာကြော်သယ် ကျွန်တော်တို့နားက မီးဖိုလေးဆွဲကာ ထွက်သွားပြီးနောက် ချယ်ရီက ဘယာကြော်ထည့်ထားသော စက္ကူကန်တော့ပုံ အထုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်ပေးသည်။

“ ရော့ နင်တစ်ယောက်တည်းစား ”

“ နင်လဲကြိုက်တယ်မို့လား ”

“ ဘာ ”

“ ဘယာကြော်ကိုပြောတာပါဟ ”

“ နင်စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွေးတာလေ ”

“ နင့်ကို ငါဘယာကြော်စားချင်တယ်လို့ မပြောပါဘူး ”

“ နင်ပဲ တစ်ခုခု ကျွေးဆို့ ”

“ ကျွေးတော့လဲ စားရတာပေါ့... ရော့ နင်လဲနှိုက်စား ”

“ ဝါပဲနော်... အက်ဆေးကိုကောင်းကောင်းရေးပေး... ”

ချယ်ရီနှင့်အိမ်က အတူတူပြန်တာကို အဖေတွေ့သွားသောအခါ ညဘက်၌ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်မေးတော့သည်။

* x x x x x x x x x x *

ကျွန်တော်အသက်ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကုလားကား ခစ်ကားကြည့်ဖူးသည်။ Love Story ဟု အမည်ရသောကား။

အရမ်းချမ်းသာ၊ အရမ်းချောသောမင်းသားနှင့် အရမ်းချမ်းသာ၊ အရမ်းချောသောမင်းသမီးတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း။

ကြည့်ပြီး ငါသာမင်းသားဖြစ်ရင် ဟုတွေးကာ ရင်ခုန်ခဲ့သည်။ ရည်းစားကြောင့်ရင်ခုန်ရသော အရသာသည် လူပျိုမယ် အထွတ်အထိပ်အရသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ခုန်ခြင်းသည် ချယ်ရီနှင့် ရည်းစားအရသာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ နောက်ကျသော် ထိုရင်ခုန်ခြင်းသည် သူ့ထိ အရသာရှိနေတုန်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ မင်း ရည်းစားရနေပြီလား ”

“ ကျွန်တော်လိုချင်ရင် အဖေရှာပေးမှာလား ”

“ ဟော့ကောင်.. ငါမေးနေတာ မင်းနောက်မနေနဲ့.. မင်းနဲ့ ချစ်မမဂုဏ် သမီး ညနေကတွေ့လိုက်တယ်.. ”

“ သူ့အိမ်က ကားပျက်လို့တဲ့ အဖေရ.. ”

“ ငါမေးတာ မင်းတို့ကြိုက်နေကြလား ”

“ ဟာ.. အဖေကလဲ ”

“ ချစ်မမဂုဏ်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်ကွ.. မင်းကို ငှက်ပျော့ဖူးလို့သလို လိုးမဲ့ မိန်းမကြီး.. ”

မုန့်ဟင်းခါးထဲထည့်သော ငှက်ပျော့အူသည်..

လှီးချင်သလိုလှီးရန်မရပါ။

ငှက်ပျော့အူတိုင်းကို ဓားဖြင့် အနေတော်ပိုင်းကား ဓားပါးပါးဖြင့် မထူမပါး လှီးရပြီး အလည်မှ အညွန့်ထုတ်ပစ်ရသည်။ ငှက်ပျော့အူထုလျှင် အချို့မုန့် အရသာစုပ်သွားပြီး ငှက်ပျော့အူပါးလျှင် ဟင်းအိုးရည်ထဲ၌ ပျောက်သွားတတ်သည်။

ဈေးသည်တစ်ချို့ကတော့ မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်ထဲ ငှက်ပျော့အူထည့်လျှင် အချို့ပေါသည်ဟုယူဆကာ ငှက်ပျော့အူဖတ်များကို သတ်သတ်တစ်အိုးခွဲ၍ ပြုတ်လေ့ရှိသည်။

စားသူက ငှက်ပျော့အူဖတ်ထည့်ခိုင်းမှသာ သပ်သပ်ပြုတ်ထားသော ငှက်ပျော့အူဖတ်များကို ထည့်ပေးတတ်သည်။

အဖေပြောသည့်အဓိပ္ပါယ်က ကျွန်တော့်ကို ငှက်ပျော့အူဆို ချယ်ရီအမေက ပါးပါးလှီးကာ အူတိုင်ထုတ်ပစ်မယ် ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်။

“ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးအဖေရာ.. ဆိုက်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့.. ”

“ ငါကောင်းများများမပြောချင်ဘူးကွာ.. သူတို့က ရွှေဆိုင်ရွှေပန်းထိမ်ပိုင်တာဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လက်မထောင်နေတာ.. ”

“ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆိုင်ရှိတာပဲ ”

“ ဘာဆိုင်ရှိလို့လဲကွ ”

“ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေ အဲဒါလည်း ဆိုင်ပဲမို့လားအဖေရ ”

“ မင်းတစ်နေ့ကျမှ နားလည်လိမ့်မယ် ခိုင်လွင်.. နှုတ်နောက်နဲ့အဖေပြောတာကွ မင်းနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး.. ပြောသလိုပဲ လူ့လောကမှာ အရောင်းအဝယ်ချည်းပါပဲသားရာ ထူးတွေကသာ ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းက ဈေးကြီးရင် ဈေးရောင်းတဲ့ ဈေးကြီးသွားတယ်လို့ သတ်မှတ်တာ.. အဲ.. အဆင့်မုန့်ရှိတယ်ပေါ့ကွာ.. ”

ကျွန်တော်ရဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခွဲအသက်ဖြင့် ထိုစကားကို နားမလည်ခဲ့ပါ။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်လာသောအခါ ဖာရော ပြောသောစကားကို နားလည်လာခဲ့သည်။

လမ်းဘေးမှာ ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် ဖိနပ်တစ်ဖက်ခေါ် ပြုတ်၍ ချုပ်လျှင် တစ်ရာကျပ်တောင်းသည်။

ထိုအခါ ငါးဆယ်ထားပါဟု ဆစ်သည်။

တကယ်တော့ နေရာမျိုးစုံသွားရာတွင် စီးရသော ဖိနပ်သည် ခွေးချေးပုံနက်မိသည့်အခါနင်းမိမည်။

ရွံ့ငွှက်ပေသည့်အခါပေမည်။

ကတ္တရာစေးကပ်သည့်အခါကပ်မည်။

ထိုသို့သောဖိနပ်ကို ကိုယ်ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘဲ သေချာ ကိုင်တွယ်၍ ချုပ်ပေးသူသည် တွေ့ကြည့်လျှင် ကျေးဇူးတင်ရမည်မဟုတ်လား ဖိနပ်ချုပ်သောပညာကို လူတိုင်းမတတ်။

သို့ရာတွင် မည်သည့်ဖိနပ်ချုပ်သမားကမှ...

ဦးဘယ်သူ (ဘီအေ... အမ်ဘီဘီအက်...) စသဖြင့် ဘွဲ့နာမည် များဖြင့် တခမ်းတနားမချုပ်ပါ။

ထိုအခါ စာမတတ်တဲ့ကောင်တွေပဲ ဒီကောင်တွေတော့ ရင် စစ်သာစစ်ဆိုသော ပညာမတတ်သူအပေါ် နှိမ်ချင်စိတ်ရှိ ဖိနပ်ချုပ်ပညာကို ဈေးနှိမ်ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်း၊ ဝင်သွားပြီး ပစ္စည်းဝယ်လျှင် ဈေးဆစ်၍ မရပါ။

အမြတ်တင်ထားမှာ အလျော့တွက်ယူတာများမှာ သိသော်လည်း ရွှေဆိုင်တွင် ဈေးဆစ်မရ။ ထို့အပြင်--- ရွှေဆိုင်ဖွင့်သူ၏ နှိပ်စားဝါနှင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ အရှိန်စားဝါ... မတူပါ။

လူတို့သည် တခါတရံ မိမိကိုယ်တိုင် အရောင်းခံနေရသော်လည်း ထိုဘဝကို မသိမြင်နိုင်ကြပါ။ အခါတော်တော်များများ ဈေးဝယ်တာကိုပဲ မြင်ကြလေ့ရှိသည်။

လူ့ဘဝတွင် ရောင်းဝယ်၍ မရသော အရာတွေ များစွာရှိသည်။ အနက် စိတ္တဇနာမ်ဖြစ်သော အချစ်၊ မေတ္တာ၊ ကျေးဇူးတရားသည်တို့က ရောင်းဝယ်၍ မရရုံသာမက မွေးမြူ၍ မရပါ။

ထိုစကားသည် လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက် လူမျိုးဆက်နှင့် ဆူထာဝရ ရှင်သန်နေမှာဖြစ်သည်။

x x x x x x x x x x x x

ကျွန်တော်ရေးပေးလိုက်သော အက်ဆေးကြောင့် ချစ်သူ ဆိုးဆိုးရွားရွား နေမကောင်း ဖြစ်သည်အထိ ဆိုးလိမ့်မည် ကျွန်တော်မထင်ပါ။

ကျွန်တော်ရေးပေးလိုက်သည်က အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်လိုမရေးပြဘဲ မြန်မာလိုသာ နားလည်စေချင် ပါသည်။

“... ကျွန်မသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းမလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အခုရည်မှန်းချက်သည် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှ မြင်နိုင်သော အရာတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လူများစွာသည် ငယ်စဉ်ကရည်မှန်းချက်အတိုင်း ညီညာသည့်အခါမှ ရာနှုန်းပြည့် ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်သည် ဟု ချစ်သူမိတ်ဆွယ်

ဥပမာ... စာရေးဆရာမ မြလွန်းချိုသည် ငယ်စဉ်က စာတန်းက စီးပွားရေးပညာရှင် တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) ဂျပန် နိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် Lecturer (ဆရာမ) ဖြစ်ချင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ကံဆိုးစွာပင် အချိုးမပြေသော လူနာများနှင့် ဆက်ဆံရသည့် ဆရာဝန်၊ ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညားရေးသည့်စာရေး ဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ကွဲ၊ သေ ဝတ္တုများရေး၍ ချစ်သူမိတ်ဆွယ် စိတ်ညစ်သူ ဖြစ်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ ငယ်စဉ်က ရည်မှန်းချက်များသည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါ သည်။ လူတော်တော်များများက ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆောင်းဆရာမစသော Graduate (ဘွဲ့ရ) အနေအထားများကို ရည်မှန်းကြပါသည်။ မည်သူကမှ ဟင်းရွက်ရောင်းသူ၊ ကြက်သား ရောင်းသူ မဖြစ်ချင်ကြပါ။ သို့ရာတွင် အသက်ကြီးရင့်လာသည့် အခါ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်သော အနေအထားများကို နှစ်ချယ် လုပ်ကိုင်ရပါသည်။

ငွေကြေး မတတ်နိုင်သော မိသားစုမှ သားသမီးများသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြပါ။

နစ္စူဝ ထမင်းနှစ်နပ်အတွက် ငွေရှာရန် အရေးကြီးသော

လူ့ဘဝတွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မျှော်မှန်း၍ တစ်နေ့ တစ်လပုံကံဘယ်ပြေးမလဲ နှုန်းဖြင့် ကြိုးစားပါမူ တင်တာနုထံ ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်လေဝေးလေဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ကျွန်မသည် စာကျက်ပျင်းသူဖြစ်သောကြောင့် စာဆက်မသင်ချင်ပါ။

ကျွန်မရည်မှန်းချက်က လိယိုနာခိုလို ချောမောသော၊ ကျွန်မလော့လို အချစ်စိတ်ပြင်းထန်သော ကမ္ဘာပေါ်၌ ကျွန်မတို့ နားလည်ဆုံး၊ အသိတတ်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျားသည် အရပ်မြင့် ရမည်။ အသိကောင်းရမည်။ ပညာသိပ်တတ်စရာမလိုဘဲ လိုအပ်လျှင် မော်ဒယ်တိုင်းလုပ်၍ ကျွန်မကိုရှာကျွေးနိုင်ရမည်။ သူသည် အတ္ထုကြီးသူမဖြစ်ရ။ ကျွန်မကြိုက်သော ဝတ္ထုများထဲကလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပညာရှိနည်းဖြင့် တသသ ညှင်းဆဲသူမဖြစ်ရမည်။ ခပ်ညှည့်ယောက်ျားမဖြစ်ရ။

ကျွန်မ၏ရည်မှန်းချက်သည် မိန်းခလေးတိုင်း၏ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။

မည်မျှတော်သောမိန်းမဖြစ်ပါစေ အရွယ်ရောက်လျှင် လင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့အရေးကြီးပါသည်။

ဆရာဝန်မ၊ အင်ဂျင်နီယာမ စသဖြင့် မိန်းမများသည် အချိန်တန်လျှင် လက်ထပ်ကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သဘောထားပြည့်ဝကောင်းမွန်ပြီး ချောမောလှပကာ ဝင်ငွေကောင်းသည့် လင်ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်အား လက်ထပ်ရေးသည် ကျွန်မ၏ရည်မှန်းချက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ . . . ”

ဤသို့ရေးပေးလိုက်သော အက်ဆေးကို ချယ်ရီဆရာက ဖတ်ပြီးစိတ်ဆိုးသည်။

ချယ်ရီကို ကျွန်မရင်ဝိုင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အကြောင်းပြချက်က “လင်ရဖို့ဆိုတာ ရည်မှန်းချက် ထုတ်ဘူး ငါ့ကို မရှိသေလို့ဖို့လိုရေးတာ” ဟုထင်လေသည်။

ချယ်ရီစိတ်ညစ်ပြီး ညနေဘက်ခေါင်းလျှော်ကာ အေးသားကွန်းဖြင့် အိပ်ပြီး ညဦးပိုင်းဖျားလေသည်။

ကျွန်တော်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုသဖြင့် သွားတွေ့ရသည်။

x x x x x x x x x x x x

“ နင့်ကြည့်ရတာ ငါခိုလိုဖြစ်လို့ပျော်နေပုံပဲ ”

အနွေးထည်နက်ပြာရောင်ကလေးဝတ်ထား၍ ဖြူဝင်းသောချယ်ရီမျက်နှာသည် ရှိရင်းစွဲထက် ပိုဖြူပျော့သယောင်ထင်ရသည်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်နေသောအသံဖြင့် ချယ်ရီမေးသည့်အခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချယ်သလိုဖြစ်သော်လည်း ချယ်ရီမျက်လုံးများမှ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးကြောင့် . . . စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားပြန်သည်။

ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ကျောက်ဘီးလူးကမူ ချယ်ရီတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်လာချပေးထားသော တော်စီနှင့် မုန့်များကို အားပါးတရစားသောက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီ စကားပြောနေတာကို ဝင်မပြောကြ။

“ ငါ . . . တောင်းပန်ပါတယ် ”

“ ဖြစ်ပြီးသွားမှ တောင်းပန်လည်း ဘာထူးမှာလဲမုန့်လက်ညှိုးရဲ့ . . . ငါဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲသိလား . . . ငါစာကျက်ပျင်းတာ နင့်ကိုဘာထိခိုက်လို့လဲ . . . ငါ နင့်ကို အားကိုးပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ . . . နင်အင်္ဂလိပ်စာတော်မှန်း ငါသိပါတယ် . . . နင့်ကိုငါ ပညာစမ်းနေတာမှ မဟုတ်တာဘဲ နင် ငါ့ကို ပညာပြစရာမလိုပါဘူး . . . ဆရာက အရမ်းဒေါသထွက်နေတုန်းပဲ . . . ငါ့မှာ ငါရေးတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလို့လဲမဖြစ် . . . မပြောတော့လဲ ဆရာ့ကို နောက်ပြောင်ရေးတယ်လို့ ထင်ခံရပြန်ရော . . . ”

“ နင့်ကို နောက်မိတာ ငါဝန်ခံပါတယ်ဟာ . . . ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက ဘာလို့ အဲဒီလောက် Sensitive (ဆတ်ဆတ်ထိ မခံ) ဖြစ်သွားတာလဲ ”

“ ဖြစ်မှာပေါ့ဟဲ့ . . . ဆရာကြီးက လူပျိုကြီးဟာကို သူ့ကို လူပျိုကြီးလို့ ပြောရင် နဲ့နဲ့မှ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး . . . လက်ထပ်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း အရေးမပါတဲ့အလုပ်လို့ ခံယူထားတာ ”

“ နင်ကရှင်းပြပေါ့ . . . ဆရာရယ် အစွန်းနှစ်ဖက်ရောက်တာ သိပ်မကောင်းပါဘူး . . . ပုံမှန်ပဲကောင်းပါတယ် လို့ . . . ”

“ နင့်ကိုခေါ်ပြီးရန်တွေ့တာနော် . . . ငါ့ကိုစိတ်တိုအောင် ထပ်မစနဲ့ . . . ငါစိတ်နာရင် လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး . . . ရယ်တာတော့ရယ်နေမှာပဲ . . . ရယ်နေတိုင်း အကောင်းမထင်နဲ့ . . . ”

“အေးပါဟာ... အိမ်ခေါ်မုန့်ကျွေးပြီး ရန်တွေလို့ နင့်ကို ငါကျွေးလူးတင်ပါတယ်ချယ်ရီ... နောက်ဒီထက်ပိုကျွေးနိုင်ပါစေ၊ ဒီထက်ပိုရန်တွေ့နိုင်ပါစေ... ငါလဲ နင့်ကို ဒီထက်ပိုစပါမယ်...”

အပြန်မှာ ကျွန်တော်နှုတ်ဆိတ်စွာပင် အတွေးလွန်လျက် လမ်းလျှောက်လာသည်။ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့က သူတို့ဖတ်ခဲ့သည့် အကြည်တော်၏ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြောကာ ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ သူတို့ အသံက မကြားတစ် ချက်ကြားတစ်ချက်။

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါလုပ်လိုက်တာ တော်တော်များ လွန်သွားသလားဟုတွေးကာ စိတ်မကောင်း။

ကျွန်မရည်မှန်းချက်က လင်ကောင်းရဖို့ပါပဲဟု ဘယ် မိန်းကလေးက ပြောရဲမည်လဲ။

သို့သော် လူ့ဘဝတွင် မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ အဖော်တစ်ယောက်ဖြင့် အတူတကွနေထိုင်ပြီး အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်း ရာမှ မိသားစုဟူ၍ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်လော။

သဘာဝဆိုတာ ကျမှလှသည်လေ။

ဘဝတွင် အခြေခံကျသော အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကို အပြစ် တစ်ခုသဖွယ်မြင်၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်အထီးကျန်ဆန်စွာ နေထိုင်သေဆုံးသွားကြသူများသည် စိတ်မမှန်လို့ပဲဟု ကျွန်တော်

ထင်သည်။

ဆယ်ခြောက်ခွဲအရွယ်ကတော့ ထိုအတွေးမျိုးမရှိသေး။

ချယ်ရီအတွက် စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုသာ ခံစားချက် အဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုလွှမ်းမိုးနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အသက်ရလာလေ...

လောကခံ၏အရိုက်အပုတ် အထူအထောင်း ကိုခံရလေ။

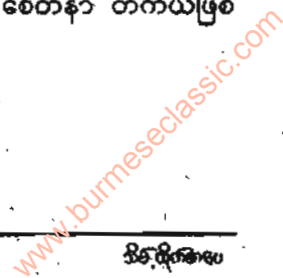
အဖော်၏အဓိပ္ပာယ်ကိုပိုမိုသဘောပေါက်လာပြီး ပိုမို တန်ဖိုးထားတတ်လာလေဖြစ်သည်။

ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပေမဲ့ လောကခံအဆိုးလေးပါးနှင့် ကြုံလျှင်... စိတ်ထိခိုက်ပြိုလဲကြတာပဲဖြစ်သည်။

စိတ်နှင့် လူလုပ်သည့်ခန္ဓာကိုယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ခွဲတုန်းကတော့ အဖော်၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တတ်သေးသော်ငြား... ချယ်ရီမျက်ဝန်းထဲမှ စိုလက်ဖိတ်တောက်နေသော နာကျင်မှု များကို ကျွန်တော်ဖယ်ရှားပေးချင်သော စေတနာ တကယ်ဖြစ် ခဲ့သည်။

“ချစ်ခြင်းအစ... မျက်ဝန်းက”

“ ချစ်ခြင်းအစ... မုန်းခြင်းက ”

“ ချစ်ခြင်းအစ... သနားခြင်းက ”

ဟူ၍ မျိုးစုံအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်အတွက်မူ ချစ်ခြင်းအစ နောင်တက ဖြစ်သည်။

“ ငါလွန်သွားတယ် ”

မိန်းခလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမစသင့်ဘူး... ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်အားကိုးတဲ့ မိန်းခလေးကို ယုံကြည်မှုအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး စနောက်တာ အောက်တန်းကျတာပဲ... ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် လိပ်ပြာမသန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်းတွင် ချယ်ရီအိမ်က ကားပျက်နေ၍ ဒေါ်ချစ်မမဂုဏ် ကျောင်းလာမကြိုနိုင်၊ မပို့နိုင်ဘဲ အိမ်ချင်းနီးသော ကျွန်တော်နှင့် ချယ်ရီတို့သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းသွားအတူ လာအတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

x x x x x x x x x x x x

“ ငါ့စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် ချယ်ရီရယ်... နင့်ကိုငါ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး... ရည်းစားစာ ကိစ္စနဲ့တုန်းကလည်း... ”

ကျွန်တော် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ထားလိုက်သောအခါ ချယ်ရီက ရယ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ စကားကို ရှေ့ဆက်ပြောရအခက် ချယ်ရီ မျက်နှာကြည့် ရမှာလည်း မျက်နှာပူသဖြင့်... ချယ်ရီ ခြေထောက်ကိုသာ အကြည့်ပို့ထားသည်။

မိချယ်ရီသည် ရှုပ်ကလေးကသာလှတာ ခြေထောက်က ညစ်ပတ်သည်။ ခြေဖမိုးမှာ ချေးတွေနှင့်။

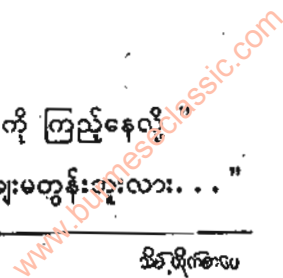
ခြေမမှာ ပိုသိသာသည်။ ထောင့်စွန်းများမှာ ချေးများ ကြောင့်မဲနေသည်။

“ နင် ဘာဖြူပြုကြည့်နေတာလဲ ”

“ ဟင် ”

“ အေးလေ... နင်ငါ့ခြေထောက်ကို ကြည့်နေလို့ ”

“ နင်ရေချိုးရင် ခြေထောက် ချေးမတွေနဲ့လား... ”

“ ဇာယ် ”

“ ခြေထောက်က ဂျေးနဲ့သိပ်နံတာဟာ ”

“ နင် နမ်းကြည့်ဖူးလို့လား ”

“ ဘေး ”

“ ရွဲစရာကြီး ”

“ ကိုယ့်ခြေထောက်ကအနံ့ပဲ... တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနံ့ဆုံးက ခြေထောက်ပဲဟ... လူတွေက မျက်နှာသာ Visage Cream လိမ်းကြ... ရွှေပြည်နန်းလိမ်းကြနဲ့... လက်ဆီလည်း... ဝလစ်စရင်းလိမ်တာပဲ... ခြေထောက်ကျတော့ မလိမ်းကြဘူး ဂျေးတောင်မှန်မှန် မတွန်းဘူး... အဲဒါလိုဖြစ်နေတယ် ”

“ နင် ငါ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေတာပဲလား... ”

“ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ”

ချယ်ရီ မျက်နှာရဲသွားသည်။

ရှက်သွေးဖြင့် ရဲသွားတာဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကလေးဘဝမှ လူကြီးဘဝမရောက်တရောက်အရွယ် မိန်းခလေးတစ်ယောက် ရှက်သွားခြင်းကို သေချာကြည့်ဖူးပါသလား..

အလွန်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

မာယာမရှိ၊ တကယ်ရှက်၍ မျက်နှာထစ်ခုလုံး ရဲတက်လာသည်။

အသားမဲလျှင်တော့ ရဲတာ ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

ချယ်ရီ အသားက ဖွေးဖွေးဥနေတာဆိုတော့ ရှက်ပြီး မျက်နှာနီရဲသွားတာကိုတ အလှတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“ နင် အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ... မိချယ်ရီ ”

“ နင်ကလဲ ”

“ ဟုတ်တယ်... နင်စွာနေလို့ ငါကလည်း တမင်မခံချင်အောင် လိုက်စနေတာဟ... ”

ကျွန်တော့်ကို ချယ်ရီက မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး ဘာရယ်မဟုတ် ချယ်ရီ ခြေမဆီက ဂျေးတွေဆီ အကြည့်ရောက်မိတော့ အရယ်ရပ်သွားသည်။

“ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ မသိဘူးလေ... ရယ်နေရင်း အသံတိတ်သွားလို့... ”

“ နင့်ခြေသံညှပ်ရင် ခြေမထောင့်က ဂျေးတွေကော်ထုထစ် သိလား မိချယ်ရီ... အဲဒါဆို နင့်တစ်ကိုယ်လုံး အပြစ် ခြောက်ရာမရှိတော့ဘူး... ချစ်စရာအကုန်ကောင်းသွားပြီ... ”

“ တဲဒါ ငါ့အလုပ်ပါ. . နင်လျှာမရွှည်ပါနဲ့ ”

“ နင်ထပ်မရှက်သွားနဲ့နော် ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ ”

“ ဒီတခါ နင်ရှက်ရင် နင့်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး. . ငါ့ နမ်းချင်စိတ်ပေါက်လာမှာ စိုးလို့. . . ”

“ ဟို ”

“ ငါ နင့်ကို ချစ်လိုက်တာ ချယ်ရီ ”

ကျွန်တော့်ကို ချယ်ရီ ဘာစကားမှမပြောတော့။

ကျွန်တော်လည်း လက်ဖျားတွေအေးစက်ကာ ထုံကျင်လာသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသော လူပျိုနှိုင်းတစ်ယောက်အား အပျိုနှိုင်းတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး ဒီလိုပြောလျှင် ကျွန်တော့်လိုပဲ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ရင်လည်းခုန်၊ ပျော်လည်းပျော် မျိုးစုံခံစားနေရမှာဖြစ်သည်။

ချယ်ရီလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံစားနေရမည်ထင် ပါသည်။

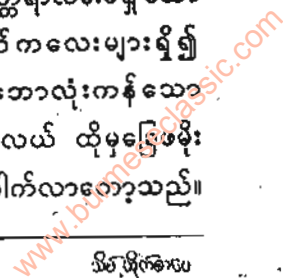
x x x x x x x x x x x

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့်ချယ်ရီ ကျောင်းမှာမတွေ့တော့ချေ။

ကျောင်းစပိတ်သည့် နေ့မှာပင် ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်အတွက် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရန် တူညီလုပ်ကိုင်ရသည်။ ငံပြာရည်ဖြင့် ပြုတ်သော ငါးပြုတ်ကို နှင်ပြီး ဆတ်ပေးရသည်။

ထို့နောက် ငါးပြုတ်နှင်ထားသောလက်ကို ရေးမဆေးမီ ဘဲဆီတံ၍ ယားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကုတ်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော့်ခြေချောင်းကလေးများ ချောင်းကြား၌ အရည်ကြည်ဖုကလေးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ဆုံမိသည်။ မိုးကုန်သွားသော်လည်း ကတ္တရာလမ်းမရှိသော ကြွတ်လမ်းကလေးများတွင် ချိုင့်ခွက်ကလေးများရှိ၍ နှုတ်တဝ. ၃၁ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းပေါ်ဘောလုံးကန်သော ကျွန်တော်သည် ခြေချောင်းကလေးများ အလယ် ထိုမှဖြေဖိခိုးမှုများ တွင် ဝဲစိုခပ်သေးသေးကလေးများ ပေါက်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ပုဆိုးကို ခြေထောက်အုပ်အောင်အရှည်ဖြင့်
ဝတ်ရသည်။ ပုဆိုးသည်မှာ ကျွန်တော့်လက်များတွင်ပါ ဆယ်စ
အတောအတွင်း ဝဲများကူးစက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညဘက်တွင်ယားသဖြင့် ဘာမိတွန်သောက်အိပ်ရသည်

စာသိပ်မကျက်ရသည့်အထဲ ဘာမိတွန်သောက်သောအ
တချိုးတည်းအိပ်တော့သည်။

အိပ်ရင်း ယောင်ယမ်းကုတ်မိသည့်အတွက် ဝဲများ
ပိုဆိုးလာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင် ကျွန်တော်မသွား

ဆေးခန်းကပေးသည့် ဆေးခရင်ကို လိမ်းရသည်
စပ်လှသည်။

ပိုဆိုးသည်က ကျောင်းဖွင့်လျှင် ဒီဝဲများနှင့် ကျွန်တော်
ပြဿနာတက်တော့ပေမည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆယ်ရက်အတွင်း ချမ်း
ကိုတွေ့ချင်စိတ်ပြင်းပြနေသော်လည်း သွားမတွေ့ရဲချေ။ ထိုအ
ကတစ်မျိုး။

လက်ဖမိုးနှင့်လက်ချောင်းများကြားက မခံမရပ်နိုင်အောင်
ယားလာတိုင်း ကုတ်ဖဲ့ရသော ခုကွဲကလည်း ကြီးလှသည်။

ထိုသို့ခုကွဲနှစ်ခုကြီးစိုးနေသော ကျွန်တော်အကြောက်
မှာ ကျောင်းဖွင့်လျှင် ချမ်းရီနှင့်တွေ့ရာမှာဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းမစသော ဟိုသေနာပုရွတ်
ဆိတ်နှင့်ကျောက်ဘီလူးတို့သည် ချမ်းရီထံ ကျွန်တော့်သတင်း
သွားပေးကြသည်။ ကိုရိုးယားကားများ သွေးကင်ဆာတွေချည်း
ဖြစ်၍ ချမ်းရီထံ. .

“ ခိုင်လွင် လူကီးမီးယား ဖြစ်နေပြီ ”

ဟုသွားပြောလေသည်။ မိချမ်းရီအရူးမကလည်း နဂို
တတည်းက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဝတ္ထုဖတ်ပြီး အရူးထနေသူဖြစ်ရာ
ကျွန်တော် လူကီးမီးယားဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ယုံလေသည်။

ကျောင်းဖွင့်စနေမှာ ကျွန်တော်က ဝဲပေါက်နေ၍ ကျောင်း
မိမီးပုဆိုးရှည်ရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားရကာ နောက်ဆုံး
ဒီထောင့်စွန်းမှာ ချောင်ကပ်နေရသည်။ အတန်းထဲက ကျွန်တော့်
သို့ ဝပြောင်ဝနောက်တစ်ကောင်သာ မတော်တဆတွေ့သွားလျှင်
သွားပြီ။ နေ့လယ်ခင်းမုန့်စားကျောင်းလွတ်ချိန်တွင်

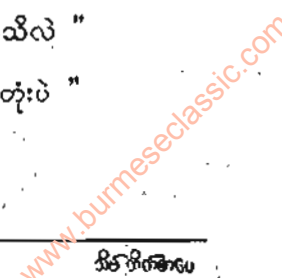
ချမ်းရီက ကျွန်တော့်ခုံနားမှာ လာမတ်တပ်ရပ်သည်။

“ နင် အားလား ”

“ ဟင်. . ငါယားနေတာ နင်ဘယ်လိုသိလဲ ”

“ နင်ခုချိန်ထိ ပြောင်နောက် နေနိုင်တုံးပဲ ”

“ ငါ. . . ဟို. . ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကယောင်၍ ထွက်သွားသောစကားကို ပါးစပ်က နောက်သည်ဟု ထင်နေရှာသေးသည်။

“နင့်မျက်နှာဖောင်းကားနေတာပဲ”

“ငါ ညတိုင်း ဘီစီတွန်သောက်အိပ်တာကိုး. အဲ မှားပြန်ပြီ”

“ ထားပါတော့. . နင်ဘာလို့ ပုဆိုးအရှည်ကြီး ဝတ်ထားတာလဲ. . ကြမ်းပြင်မှာ ပုံနေပြီ ”

“ ဒါကတော့. . လူသိမခံချင်တဲ့ အကြောင်းလေးတွေပေါ့ဟာ”

“ ငါသိပါတယ် ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်တယ်. . နင့်သူငယ်ချင်းတွေပြောပြလို့သိတာ. . ”

“ ပြဿနာပဲ ”

“ ဘာပြဿနာလဲ ”

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ ”

“ နင့်မှာ ဒီရောဂါက မွေးရာပါလား ”

“ ဟင် ”

“ နင် လူကီးမီးယားဖြစ်တာ မွေးရာပါလားလို့မေးတာ. . မွေးရာပါဆို အသက်ဆယ်ခြောက်ဆယ်ခွန်ထိပဲ နေရတတ်တယ်တဲ့. . အသက်ကြီးမှ ဖြစ်တာတ အသက်ရှည်အောင် ကုလို့ရသေးတယ်လို့ စာအုပ်ထဲမှာတော့ ရေးတာပဲဟ ”

သူပြောမှပဲ ဝဲ ရောဂါကနေ သေတတ်သော လူကီးမီးယား ဖြစ်နေတော့သည်။

“ ငါမေးနေတယ်လေ ခိုင်လွင်. . နင် ငါ့ကို ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ. . ”

“ ငါပုံစံက လူကီးမီးယားပုံပေါက်နေလို့လား. . ”

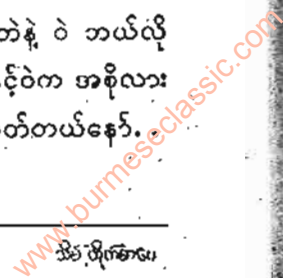
“ မသိဘူးလေ. . တီဗွီထဲမှာတော့ လူကီးမီးယား ရောဂါ ဖြစ်တော့က အလတ်ကြီးနဲ့သေကုန်ကြတာပဲ. . နင်လည်း အခု အလတ်ကြီးရှိသေးတာပဲ. . . ”

“ ငါဖြစ်နေတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ဟ ”

“ ဒါဖြင့် ဘာလဲ ”

“ ဝဲ. . . ”

“ ဝဲ. . ဟုတ်လား. . နင် ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝဲ ဘယ်လို ဖြစ်ပေါက်လဲ. . ညစ်ပတ်လို့ဖြစ်မယ်. . . ဒါနဲ့ နင့်ဝဲက အစိုလား ခြောက်လား. . အခြောက်ဆိုရင် နှင်းခူဖြစ်တတ်တယ်နော်. . ဝဲသား. . ”

“ နင်ကများ.. ”

“ ဟုတ်တယ်လေ.. ဝဲက မပျော်ရင် ခြောက်လ ပျော်ရင် တစ်နှစ်တဲ့နော်.. နင့်တော့ ခြောက်လပြည့်အောင် ဝဲပေါက်ဦး မှာပဲ.. ”

ကျွန်တော့်မှာ ဝဲပေါက်နေသောလက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ် နောက်ဘက်ထားကာ ချယ်ရီမျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ အဲဒါကို ချယ်ရီက သတိထားမိဟော့ ခေါင်းငုံ့သွားကာ..

“ နင်ကလဲ ငါ့ကို အဲသလိုကြည့်နေတာပဲ ” ဟု မကြိုက်သလို သလိုလေသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. နင်မကြိုက်လို့လား ”

“ အနေခက်တာပေါ့ ”

“ ဝါနဲ့ ငါ လူကိုးမီးယားဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ နင်ဘယ်လို ခံစားရလဲ.. ”

“ ခြော် နင်သေရင် ကျွေးမဲ့မုန့်ဟင်းခါးက ကောင်းစရာ ပဲလို့ နင့်အစ်မတွေက မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်း ချက်တယ် တယ်လေ.. ”

“ ငါသေရင် နင်တကယ် မုန့်ဟင်းခါး လာစားမယ်ပေါ့ ”

“ အင်း ”

“ နင် မငိုဘူးပေါ့ ”

“ အင်း ”

“ ဟုတ်လို့လား.. သေလို့ရရင် ခဏသေကြည့်ဦးမယ်.. နိုင်ငံသိချင်လို့ ”

“ နမိတ်မရှိ.. နမာမရှိ... ပေါက်ကရပြောပြန်ပြီ ”

“ သေသောသူကြာရင်မေ့ပါ ချယ်ရီရယ် ”

“ နင်ပေါက်ကရ ပြောပြန်ပြီ.. ”

“ ဟုတ်တယ်.. လူတွေက.. ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတိမထား ကြလို့ပါ.. ငါက ငါ့အမေသေတုန်းကဆို အရမ်းဝမ်းနဲခဲ့ဖူးတော့ ခံစားချက်ကို ပိုနားလည်တယ်.. ”

ကျွန်တော်တို့လူသားတွေသည် စက္ကန့်တိုင်း၌ ခံစားချက် တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့လွယ်ကူစွာပြောင်းလဲလျက် ခံစားတတ် ပြောင်း အသက်ရလာလေ ပိုသိလာလေဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ အမေသေစက ဝမ်းနဲသောစိတ်သည် နည်းဖြည်း ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း အမှတ်တမဲ့သဘောထားခဲ့မိသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ..

လူတစ်ယောက်သည် ယောကဓံကဏ္ဍာအရ ကြုံတွေ့ရ ခဲ့သူကို တွေ့ရသည့်အလျောက် ခံနိုင်ရည်ရှိရန်လိုအပ်သည်။

ဝမ်းနဲ့စရာရှိလျှင် ဝမ်းနဲ့ရမည်။

ဝမ်းသာစရာရှိလျှင် ဝမ်းသာရမည်။

ဝမ်းနဲ့စရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ခြောက်လထက်ပို၍ စားနေပါက ထိုလူသည် စိတ်ကျရောဂါကို ခံစားနေရသူဖြစ်နေ၍ စိတ်ကျရှေ့ဦး၏ နောက်ဆက်တွဲ အဆိုးရလဒ်သည် သူ့ဖူးအသက်ကို ရန်ရှာခြင်းနှင့် ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းနဲ့စရာရှိလျှင် အားရပါးရဝမ်းနဲ့ခံစားပြီးလျှင်မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းရှိမှသာ လူပုံမှန်သဘာဝဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ချယ်ရီနှင့်ပတ်သက်သမျှကို ကျွန်တော်ကြုံရစဉ်က အလွန်အမင်း ခံစားနာကျင်ခဲ့သော်လည်း အကြံပေးသောအခါမှ ပုံမှန်ပင် ဘာမှမခံစားရတော့။

“ မင်းကို သေတဲ့အထိ ချစ်မှာ ” ဟူသောကတိမျိုးဖြင့် မိန်းမယူတတ်သော ယောက်ျားတို့သည်...

ကိုယ့်မိန်းမ မသေခင် နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောင်းကြသည်။ ဤကား သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

အလုပ်ကပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်လာသော ယောက်ျားမည်သည် ကလေးမွေး၍ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေသော မိန်းမမကြည့်မသာမျက်နှာကို နှစ်ကာလများစွာ အဘယ်စွမ်းအားဖြင့်

သီးခံနိုင်ကြပါမည်နည်း။

ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ကိုပင်သာဝမယ်၊ မဲမယ်၊ သွားခေါမယ်၊ ပုမယ်၊ လူပျိုဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ ပညာတတ်ချင်မှတတ်မယ် ကိုယ်ယူမဲ့ မိန်းမကိုတော့ ပိန်ပိန်၊ အသားလတ်လတ်၊ ရုပ်မဆိုး၊ ပညာတတ်၊ အပျိုစစ်စစ် စတာတွေကို အခြေခံရွေးချယ်တတ်ကြသည်။

ဒီခေတ်က တစ်ခါသုံးတွေ ပေါသည်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် မိန်းမယူပြီး အမြဲလှအောင် မသ နိုင်သော မယားတို့သည် ကိုယ့်လင်ယောက်ျား၏ တစ်ခါသုံး မယား ကိစ္စကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ငယ်ချစ်ဦးသည်လည်း တစ်ခါသုံးဟု အမည်တပ်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းက တိုတောင်းလှပါသည်။

ကြိုက်သည့်အချိန် တိုတောင်းသော်လည်း အဖြစ်အပျက်များစွာကမူ နေ့စဉ်ဆက်တိုက်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

x x x x x x x x x x x x

ကျွန်တော် လူကီးမီးယားဖြစ်နေရပြီဟု တစ်ကျောင်းလုံး သတင်းပျံ့သွားသောအခါ ကျွန်တော့်ကို စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် သနားသူတွေပေါ်လာသည်။ အပေါက်အလွန်ဆိုးသော ဆရာမ ပင်လျှင် ကျွန်တော့်အား ရုံးခန်းသို့ပို့ရန် သတိမရဘဲ "သား" ဟု မခေါ်စဘူး ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံလေသည်။ မုန့်စားဆင်း ချိန်တွင် မုန့်လာကျွေးသူတွေလည်းရှိလာသည်။

ဝဲပေါက်နေသော ကျွန်တော့်လက်များကို ခါးနောက်ပစ် ထားပြီး လာသမျှမုန့်များကို ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့ တယူကြသည်။

"မင်းတို့ လျှောက်ပြောတာက အရေးမကြီးဘူး... ငါမှ မဟုတ်ဘဲဥစ္စာ... ချယ်ရီကိုလည်း ရှင်းပြပြီးပြီကွ..."

"ဘာဖြစ်လဲကွ... မဟုတ်လည်း မကြာခင် ငါတို့စာမေးပွဲ ဖြေတော့မှာပဲ... ဆယ်တန်းအောင်သွားကြရင်... လူတွေက ခိုင်လွင်လူကီးမီးယားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာသူမှ သတိတောင် ရကြမှာမဟုတ်ဘူး... အခုမင်းတို့ မုန့်တွေပေးတာလဲ... တကယ် သနားလို့ လာပေးတာ၊ ထင်မနေနဲ့ ဝတ်ကျေတန်းကျေ တွေကွ..."

ပုရွက်ဆိတ်က ဤသို့ရှင်းပြပါသည်။

ကျွန်တော့်လည်း သတိထားကြည့်မိတော့ လူများသည် တစ်ပတ်အတောအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့်ကို သတင်းလာမမေး လျှင် သူတို့ လူမဆန်တော့သယောင်ထင်နေကြပြီး တာဝန်တစ် ရပ်လိုယူဆနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အိမ်တ သိသွားမှာ စိတ်ပူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဝဲ ဧရာဝတီနေ၍ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တမာရွက်ပြုတ်ပြီး ရေစိမ်ချိုးရ အနာဆေးထည့်ရနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ အိမ်တ ကျွန်တော့်ကို သနားနေကြသည်။

အမှန်မှာ ဝဲ ပေါက်၍ ကျွန်တော်ရှက်ပါသည်။

ချယ်ရီရှေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်ပိုရှက်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို တခုတ်တရ မုန့်လာကျွေးသူများ ကို သဘောကျသည်။ ဆရာ/ဆရာမတွေက ခိုင်လွင် ဝီနေ့ ကျောင်းလာရဲ့လားဟု မေးခံရတာ သဘောကျသည်။

ချယ်ရီကလည်း ထိုသတင်းကို ရယ်စရာဟုသာ သဘော ထားပါသည်။ ပြဿနာက ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးသည် ထိုသတင်းကိုကြားပြီး ကျွန်တော်မသိအောင် အဖေ့ကို ခေါ်တွေ့ လေသည်။

"လိမ်စရာရွားလို့... ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေခါနီးရောဂါ ဖြစ်တယ်လို့ လိမ်ရလား... မင်းငါ့ဖျတ်နာကို တိုးမဲသုတ်တဲ့ ကောင်"

“ တဲဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးအဖေ ”

“ ဘာကိုမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲကွ ”

“ အဖေ့မျက်နှာ ကျွန်တော်တိုးမဲ မသုတ်ပါဘူး.. အဖေ့ မျက်နှာက အစကထဲကမဲနေတဲ့ဥစ္စာကြီးကို.. ”

“ ဟေ့ကောင်.. မင်းလျှာမရှည်နဲ့.. မင်းကိုငါမွေးထားတာ ”

“ အဖေ့ထက် ကျွန်တော် အသက်အများကြီးငယ်တာပဲ ဟာ.. အဖေမမွေးလို့ ကျွန်တော်က အဖေညီဖြစ်ရမှာလား ”

“ ခွေးသား ”

“ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိခိုက်မဆဲပါနဲ့ အဖေရာ ”

ကျွန်တော် စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြော၍ အဖေက ကျွန်တော့်နားရင်းကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် အုပ်ထည့်ကာခံလိုက်ရသည်။

x x x x x x x x x x x x

“ ချယ်ရီ ”

“ ဟင် ”

“ ငါသာ တစ်ကယ်လူကီးမီးယားဖြစ်ခဲ့ရင် လူတွေ ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူးနော် ”

“ နင်ဒီလို နောက်ပြောင်နေနိုင်မှာမထင်ဘူး.. နင့်အိမ် တလည်း အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့.. ကျောင်းတောင် နင်တက် ခွာမဟုတ်ဘူး.. ”

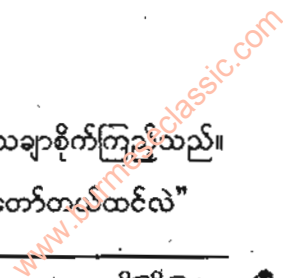
“ ငါ မေးစရာတစ်ခုကျန်သေးတာ အခုမှသတိရတယ် ”

“ ဘာများလဲ ”

“ နင်နဲ့ ငါ ဘာတော်လဲ ချယ်ရီ ”

ချယ်ရီက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။

“ မသိဘူးလေ.. နင်ကရော ဘာတော်တယ်ထင်လဲ ”

“ ငါကတော့ နင့်ကိုကြိုက်တာကိုးဟ.. ဟဲဟဲ . ငါတို့ နှစ်ယောက် ရည်းစားတစ်ဝမ်းကွဲတော်မယ်ထင်တယ်.. နင်သာ ပြန်ကြိုက်လို့ရှိရင် ရည်းစားအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ချယ်ရီရယ်လေသည်။

ကျွန်တော်က ညာတာပါတေးဖြင့် ချယ်ရီလက်ကိုကိုင် လိုက်သည်။ ချယ်ရီ ခဏအာရယ်ရပ်သွားသည်။

“ နင့် လက်တွေက ဝဲ တွေ ”

ထိုသို့ သတိပေးမှ ကျွန်တော်အားနာသွားပြီး ချယ်ရီ လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆောရီးဟာဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ နင်တောင်းပန်ဖို့ပဲ တတ်လား ခိုင်လွင် ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်တယ်လေ... နင့်လက်ကို ငါတွဲထားရင် နင့်လက် ကဝဲ မကလို့ နှုဲနေနေ ငါဆက်တွဲရမှာပေါ့... ”

“ ဒါဆို နင်ငါ့ကို မရွံ့ဘူးပေါ့ ”

“ ဟီး.. ဟီး အဲသလိုတော့လဲမဟုတ်ပါဘူး... ငါက မိန်းခလေးဟဲ့ လက်မှာဝဲပေါက်ရင် ရှက်စရာကြီးပေါ့... ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိုးလေကင်းလွတ် သောသီတင်းကျွတ်လအဆုံးတွင် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဝဲ ရောဂါ ဖြစ်သူများ တဖြည်းဖြည်းများပြားလာပြီး ဟိုလူ့ကြည့်လဲ ကုတ်နေ၊ ဒီလူ့ကြည့်လဲ ကုတ်နေ ဖြစ်နေသောအခါ မိချယ်ရီလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာပင်နေသူ၊ ရပ်ကွက်ရေကိုပင်သုံးသူ၊ ရပ်ကွက်လမ်း များကို လျှောက်သူမို့ ဝဲ ရောဂါဖြစ်လေတော့သည်။

ဇော်ဝင်းထွင်ရဲ့ ချယ်ရီသီချင်းကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ချယ်ရီ ဝဲ ပေါက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဝဲများ ပျောက်သွားပြီဖြစ်၍ ချယ်ရီကို ချယ်ရီသီချင်းဖြင့် နောက်ပြောင် အော်ဟစ်လေ့ရှိသည်။

ညဘက်ဆိုချယ်ရီတို့အိမ်ရှေ့သွားကာ..

“ ချယ်ရီ.. မင်းခြေထောက်မှာ ဝဲတွေ.. ”

(ချယ်ရီ xxx မင်းရနံ့ဟာမွှေးတယ် (မူရင်း))

.. ဟူး.. .. ဝဲထူး.. .. ဝဲထူး

ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ်နောက်ပြောင်ရတာ အရသာရှိလှ ပါသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်အော်လျှင် မိချယ်ရီက အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ (သူတို့အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက် အကြီးကြီးဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ် ဝရန်တာနှင့်ကပ်လျက်အခန်းက မိချယ်ရီအခန်းဖြစ်ပါသည်) သို့ ထွက်ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူတွေ အာချောင်အော်သလဲဆိုတာ သိအောင် ထွက်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်မှန်းသိသွားလျှင် လက်ဝါးထောင်ပြကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်သည် ဝဲကို အကြောင်းပြု၍ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ထိုဝဲကြောင့်ပင် ချယ်ရီနှင့် ပြဿနာတက်ရလေသည်။

“ မာမိက မေးတယ်.. ညဘက်ဆို ဝဲထူဆိုပြီး လာလာ အော်နေတာ ဘယ်က ကလေးကချေတွေလဲတဲ့ ”

“ ဟာ ချယ်ရီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးလား... ငါတို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပဲ ဥစ္စာ ... ”

“ အိမ်ရှေ့မှာ အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ လာအော်နေ တာပဲ ဥစ္စာ.. ”

ချယ်ရီသည် ကျွန်တော်နှင့် ကြိုက်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ချိန်းတွေ့ကြလျှင် သနပ်ခါးပါးကွက်ကလေး ကွက်လာလေ့ရှိပါသည်။

“ ဒါနဲ့ ဝဲ တွေပျောက်သွားပြီမို့လား ”

“ အင်း နဲ့နဲပါပဲ.. နင့်လိုအများကြီးမဟုတ်ဘူး.. နင့်ဆီက ကူးတာနေမှာပေါ့.. နင့်လက်ကြီးကို ကိုင်မိတယ်လေ ”

ချယ်ရီပြောဆိုပုံက ရည်းစားကို ပြောနေပုံနှင့်မတူဘဲ ကိုယ်နဲ့အတင်းတုတ်နေကျ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ပြောပုံ နှင့်တူလှသည်။

“ ချယ်ရီ နင့်နဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြောရတာ မပြီးငွေ့ဘူးလား.. ”

“ ဘာကိုလဲ.. ပြောနေကျပဲ ဥစ္စာ ”

“ နဲနဲ အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် တစ်ခုခု ခေါ်ရအောင် တွာ... ”

“ အရင်လို မုန့်လက်ညှိုးလို့ ခေါ်ရမှာလား.. ”

“ အဲဒါဆို နင့်ကို ဝဲ ထူလို့ပြန်ခေါ်မှာပေါ့.. ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ဖင်... ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ချယ်ရီက ဆွဲဆိတ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်စကားကို ချယ်ရီကနားထောင်ပါ သည်။ နောက်နေ့ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် ချယ်ရီတို့အိမ်က (ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ) အောင်ဝေနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင်ပေးခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဇာအိတ်က အရောင်အမျိုးမျိုး စုစပ်၍ ကဗျာဆန်သော အရောင် ဆစ်မျိုးဖြင့် လှပပါသည်။ အနံ့ကလည်း ခပ်သင်းသင်းလေး။

အထဲက စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသည်က...

တစ္ဆေ့။

မြတ်စွာဘုရား။ ကျွန်တော့်မှာ ပထမဆုံးစာလုံးကိုကြည့်ပြီး နှစ်သွားသည်။ ရှေ့သို့ဆက်ဖက်သွားသောခါမှ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကို ရေးထားမှန်သိတော့သည်။

“ တစ္ဆေ ”

အိပ်လို့မရ

ညကြီးမင်းကြီး၊ ထပြီးထိုင်နေ
မွေ့ရာတွေလဲ၊ ကြေမွတွန့်လိပ်
သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ သတိပြယ်လွင့်
ခိုတွယ်စရာ၊ အတည်မရ။

အပြင်ဘက်မှာ

သစ်ရွက်တွေကြား၊ ကြယ်လေးငါးပွင့်
စကားပင်အို၊ ကန်ရေစိုစွတ်
ဟိုမှာလှုပ်လှုပ်၊ ငုတ်တုတ်လက်ကမ်း
စမ်းလျှောက်သွားနေ၊ မြက်ချုံတွေထဲ
တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ကုတင်ခြေရင်း

ပြေးနင်းရှုပ်ရှုပ်၊ မတ်တပ်ထလိုက်
ခန်းဝကိုလာ၊ ဝရံတာမှာ
ဒီမှာတစ်ယောက်၊ တစ္ဆေခြောက်လှန့်
ကြောက်ကြောက်နှင့်ကြည့်၊ မျက်နှာလှည့်

တည့်တည့်လှမ်းမြင်၊ အော်ငိုချင်မိ
တဆင်ထဲဘဲ၊ သူနဲ့ငါ။

မြစ်နက်ထဲမှာ

ငါရေနစ်မြုပ်၊ ချမ်းပြီးကုတ်နေ
ကုတ္တိုကိုင်းကြား၊ ငါနေနားလိုက်
ဘုရားရှေ့မှောက်၊ ဒူးထောက်ရောက်ပြန်။

မောပန်းလျှာနှင့်

တစ်ယောက်သောငါ၊ ငါများစွာမှ
ထလာလွင့်ပါး၊ မောင့်အနားကို
စကားထွေရာ၊ ငိုသံပါနှင့်
ဘာမှမကြား၊ မောင့်အနားမှာ
ထဲ သွားဖို့ဆို၊ မေ့ကိုအိပ်မက်
မမက်ဘူးလား၊ တစ္ဆေဖြားယောင်း
မှုန့်မွှားစိတ်ဝယ်၊ အရိပ်ထင်။

(ကြည်အေး၏ တစ္ဆေ)

မောင်... . . . လို့ စိတ်ထဲမှာ အစမ်းခေါ်ကြည့်တယ်။

အဟိ... ရယ်ချင်လိုက်တာ... လည်ချောင်းထဲမှာ ပုရွက်ဆီ
 ဝင်နေသလား... ဦးနှောက်ထဲမှာ ပုရွက်ဆီဝင်နေသလား
 တစ်ခုခုကြောင့် ရယ်ချင်သလိုပဲ... သုတစွယ်စုံမှာဖတ်ဖူးတယ်
 လူတစ်ယောက်က အလကားနေရင်း ရယ်ချင်နေလို့ အလုပ်
 တောင် အဖြုတ်ခံလိုက်ရတာ... နောက်မှ အကြောင်း
 ရှာကြည့်တော့... နားထဲကနေ ဦးနှောက်ထဲ ပုရွက်ဆီ
 သွားလို့တဲ့ ချယ်ရီလည်း ဒေဝီလိုများဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး..

ချယ်ရီ တစ္ဆေကဗျာကူးပေးလိုက်တယ်။

မောင် ခံစားတတ်ချင်မှ ခံစားတတ်မယ်။

ချယ်ရီကကယ် ဒီည တစ္ဆေဖြစ်နေပြီ မောင်ရဲ့....

ကျွန်တော့်မှာ စာဖတ်ပြီး ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိသလို
 ချယ်ရီက အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တတ်မယ်... စိတ်ကူးယဉ်
 မယ်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို "မောင်"ဟုသုံးနှုန်း
 အတွက် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးပီတိလည်းဖြစ်ရပါသည်။
 ကိုယ်တိုင် အနားမှာ လာရပ်ပြီး ခေါ်သလို ခံစားရပါသည်။

x x x x x x x x x x x x

"ငါ့ကိုသိပ်မချစ်နဲ့...."

"သိပ်ချစ်ရင် နင်စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်..."

ကျွန်တော်ထိုသို့ ပြောချင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မပြောခင် ကျွန်တော်နှင့် ကြိုက်သည့်အတွက်
 သူ့အိမ်က စိတ်ညစ်စေတော့သည်။

"အောင်ဝေက အိမ်က လူယုံတော်လေ... ငါယုံမိတာ
 ဘဲ... မာမိတို့ကတော့ ခွေးဖြစ်ချင်တဲ့သမီးလို့ ဆူတာပဲ"

ကျွန်တော်နဲ့ကြိုက်နေကြောင်း အပြည့်အစုံပြောပြသူက
 ခေတ်ဖြစ်သည့်အတွက် ချယ်ရီဒေါက်နဲနေသော်လည်း...

အောက်က မှု ချယ်ရီ မိဘများမှန်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းမှာ မွေးမိခင်ဖခင်များသို့ကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်းရဲနိမ့်ပါးသောသူနှင့် ကြိုက်
မေတ္တာစိတ်ဖြင့် သူတို့တာဝန်ကျေအောင် သူတို့ ဆောင်ရွက်စေချင်မှာမဟုတ်ပါ။
ခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘများသည် လူဆိုးများမဟုတ်။

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ်ကွဲအောင်လုပ်၍ ဝီလိန်ဟု ကျွန်တော်
မစွပ်စွဲလိုပါ။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ်က ကားစီးနိုင်၊ စိန်ဝတ်နိုင်
တိုက်နဲ့နေနိုင်သောအဆင့်အတန်းမှ ဘတ်စ်ကားတိုးစီး၊ ဧ
ဝယ်နိုင်၊ အိမ်ငှားအဆင့်တောင်မရှိတရီ အဆင့်အတန်းမျိုး
ကိုယ့်သားသမီးအား ဆင်းစေချင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖတ်ကောင်းအောင်ရေးသေ
များထဲမှလို မိဘများကို ဝီလိန်ဟု မစွပ်စွဲခဲ့ကြပါ။

အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းမရှိ။

မိုးကောင်းကင်နှင့်မြေပြင်သည်ပင် မိုးကုတ်စက်စက်
တစ်နေရာတွင် ထိစပ်မှုရှိသည် (ထင်ရတာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်
မထိပါ) ဆိုလျှင်... အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုဆိုတာ
မရှိဟု ဝတ္ထုရေးဆရာများရေးခဲ့ကြပါသည်။ တကယ်ဘဝ
အဆင့်အတန်းရှိပါသည်။

လူ့ဘဝအရ လူသည် အမြင့်ကိုသာ တောင်တမျှော်
၍ မည်သူမှ ခုံဖိနပ်စီး၍ ထမင်းကြမ်းခဲအမြဲစားချင်ကြပါ။

မိဘဆိုသည်မှာ ရင်နှင့်လွယ်မွေးရသူမဟုတ်

ကျွန်တော်သည် နှစ်ဖက်မျှအောင် အမြဲတွေးသူဖြစ်သည်။
“ ငါ့ကို နင်နဲ့ ဘယ်ကြိုက်စေချင်ပါ့မလဲ... နင့်အမေ
ပြောတာမှန်ပါတယ် ချယ်ရီ... ငါတို့က မုန့်ဟင်းခါးရောင်း
ဆယ်... နင်တို့က ရွှေဆိုင်ဖွင့်တယ်... ဘယ်လိုလုပ်တုမှာလဲ ”
“ ဒါပေမဲ့... ငါနင့်ကိုချစ်တယ်လေ ခိုင်လွင် ”
“ အချိန်မတန်သေးဘူးလေဟာ... ငါတို့ စာမေးပွဲအောင်
အောင် ဖြေလိုက်ကြရအောင်... နင့်မိဘတွေစိတ်ကျေနပ်သွား
အောင်ပေါ့... သူတို့စိတ်ဆိုးတာမမှားဘူး ချယ်ရီ... နင်အဲဒါကို
စိတ်ထား သိလား... ”
သို့သော် အချစ်တွင် ကျွန်တော့်ထက် မိန်းခလေးဖြစ်သူ
ချယ်ရီက ပို၍ မူးမေ့လွယ်ပါသည်။
စာမေးပွဲဖြေရန် နီးကပ်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်တော့်
အခါးထဲ၌ ချယ်ရီ မရှိတော့ပါ။
ဆယ်တန်း စာမေးပွဲအောင်ရန်သည် ကျွန်တော်တို့ကို
အတန်းစားတွင် ကံစမ်းမဲပေါက်သလို သဘောထား၍ မရပါ။
တစ်နှစ်အတွက် ကုန်ကျစားရိတ်သည် နောင်တစ်နှစ်စာ
အိမ်ထုပ်ကုန်ဖို့မလောက်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ဖို့သည်
အလွန်ခက်ခဲသည်။

ကျွန်တော်သည် နှစ်ဖက်မျှအောင် အမြဲတွေးသူဖြစ်သည်။

“ ငါ့ကို နင်နဲ့ ဘယ်ကြိုက်စေချင်ပါ့မလဲ... နင့်အမေ
ပြောတာမှန်ပါတယ် ချယ်ရီ... ငါတို့က မုန့်ဟင်းခါးရောင်း
ဆယ်... နင်တို့က ရွှေဆိုင်ဖွင့်တယ်... ဘယ်လိုလုပ်တုမှာလဲ ”

“ ဒါပေမဲ့... ငါနင့်ကိုချစ်တယ်လေ ခိုင်လွင် ”

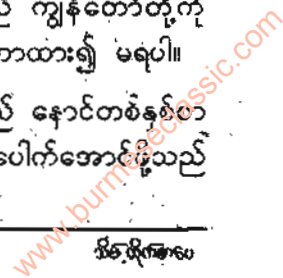
“ အချိန်မတန်သေးဘူးလေဟာ... ငါတို့ စာမေးပွဲအောင်
အောင် ဖြေလိုက်ကြရအောင်... နင့်မိဘတွေစိတ်ကျေနပ်သွား
အောင်ပေါ့... သူတို့စိတ်ဆိုးတာမမှားဘူး ချယ်ရီ... နင်အဲဒါကို
စိတ်ထား သိလား... ”

သို့သော် အချစ်တွင် ကျွန်တော့်ထက် မိန်းခလေးဖြစ်သူ
ချယ်ရီက ပို၍ မူးမေ့လွယ်ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေရန် နီးကပ်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်တော့်
အခါးထဲ၌ ချယ်ရီ မရှိတော့ပါ။

ဆယ်တန်း စာမေးပွဲအောင်ရန်သည် ကျွန်တော်တို့ကို
အတန်းစားတွင် ကံစမ်းမဲပေါက်သလို သဘောထား၍ မရပါ။

တစ်နှစ်အတွက် ကုန်ကျစားရိတ်သည် နောင်တစ်နှစ်စာ
အိမ်ထုပ်ကုန်ဖို့မလောက်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ဖို့သည်
အလွန်ခက်ခဲသည်။

ချယ်ရီက မူ ကျွန်တော်နှင့်မတူ။

စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများဖတ်ပြီး အချစ်သည် ဘဝ၏ ကံကြမ္မာဟု ထင်မှတ်နေသောသူဖြစ်သည်။

ချယ်ရီမိဘများက ရည်းစားနှင့်မတွေ့ရ၊ မဆက်သွယ်ရ စကားနားမထောင်လျှင် စာမေးပွဲပေးမဖြေ အဆင့်ထိ တင်းကျပ်သောအခါ မိချယ်ရီက “စာမေးပွဲမဖြေရရင် နေပါစေ... မောင်နဲ့တော့အဆက်အသွယ် မပြတ်နိုင်ဘူး” ဟုအာခံလေသည်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမစဉ်းစားဥာဏ်မတူ။

တကယ်အရေးကြုံလျှင် ယောက်ျားသည် ဘာသာဝလက်တွေ့ကျဖို့ကို ဦးစားပေးပြီး မိန်းမများကမူ စိတ်ကူးယဉ်ဘက်သို့ အသားပေးကြတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ဖြစ်သင့်တာကို ရွေးချယ်သော်လည်း ချယ်ရီကမူ ဖြစ်ချင်တာကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ချယ်ရီက ငယ်သူမဟုတ်လား။

စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူဝတ္ထုဖတ်သူမဟုတ်လား။

စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူမဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က ငယ်သူ သို့သော် ဘဝက လက်တွေ့ဆန်သူ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသူ။

တစ်နေ့မှာ ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သူ၊ ဝါသနာအလျောက် အင်္ဂလိပ်စာကို လေ့လာလိုက်စားသူ။

ထိုသို့ကွာခြားသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ချစ်ခဲ့ကြရိုးမှန်သော်လည်း ချယ်ရီသည် မိုက်မဲဖို့လွယ်ကူသော မိန်းခလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော့်ဆီအောင်မေ လာတွေ့စဉ်က ကျွန်တော်က ချယ်ရီမ မိုက်မဲမှာ မဟုတ်ဟုထင်မိခဲ့ပါသေးသည်။

“ ချယ်ရီက ထမင်းမစားဘူး ခိုင်လွင်... ”

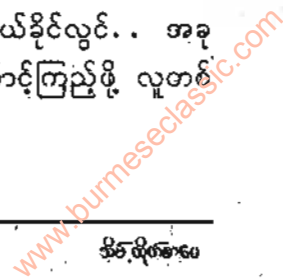
“ ဘာလို့လဲ ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်လို့နေမှာပေါ့... ”
“ ချယ်ရီက ဆိတ်ပါးစပ်လို့ပဲ တချိန်လုံးစားနေတာ မဆာလို့နေမှာပေါ့... ”

အောင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“ မင်းချယ်ရီကို ချစ်ပုံမရပါဘူး ”

“ ငါတို့ ကြိုက်လို့ ရည်းစားတောင်တော်ခဲ့ပြီပဲကွာ... ”

“ ချယ်ရီက မင်းကို တအားချစ်တယ်ခိုင်လွင်... အခု ဆီးဝထိန်းသိမ်းလို့မရဘူး... သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လူတစ်ယောက်တောင်ထားရတယ်... ”

“ စာမေးပွဲဖြေဖို့ တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာ... သူ့စာ မကျက်ဘူးလား”

“ မကျက်ဘူး ”

“ ဟာ... ”

“ မဟာနဲ့... အဒါ မင်းတရားခံပဲ... ချယ်ရီ စိတ်လေလွင့်တာ မင်းကြောင့်ကွ... မင်းကြောင့်အခုငိုနေရပြီ။ ”

“ သူ့ကို ရိုက်လို့လား ”

“ ရိုက်ဖို့နေနေသာသာ လေသံတောင် မာမာ မပြောဘူး”

“ ချယ်ရီတော်တော် ဆိုးတာတာပဲ ”

“ မင်းရဲ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုတွေကြောင့်ပေါ့ ”

“ ဘာကွ... မင်းက ဘာကောင်မို့ ဒီစကားပြောတာလဲ”

“ မင်းကို ပြောနိုင်တဲ့အဆင့်ရှိလို့ပေါ့... ”

ကျွန်တော်စိတ်တိုသော်လည်း စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။

“ ချယ်ရီသတင်းကို သိရလို့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ် အောင်ဝေ... အေး... ငါစာမေးပွဲဖြေကားနီး စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်အောင် လာအနှောင့်အယှက်ပေးလို့ မင်းကိုငါဆွဲထိုးချင်တယ်”

“ ငါ ပြောသင့်တဲ့စကားကို မင်းကပဲ ပြောနေရသေးတယ် ခိုင်လွင်... ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းခလေးတူတာမဟုတ်ဘူးကွ... အခုပဲကြည့်လေ ရည်းစားထားတာချင်းအတူတူ မင်းက စာမေးပွဲ ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေဖို့ ကြိုးစားနိုင်တယ်... ချယ်ရီက ပြာလောင်ခတ်နေတာပဲ... ”

“ အောင်ဝေ... မင်းကို ငါစကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်မယ် အချစ်ကြီးတဲ့မိန်းမတွေကို... သနားစရာလို့ ငါဘယ်တော့မှ မထင်ဘူးကွ... မိုက်မဲတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်... ”

“ ငါ ချယ်ရီ့ကို အဲဒီလိုပဲ ပြန်ပြောလိုက်ရမလား ခိုင်လွင် ”

“ မင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိတာပဲ ”

ကျွန်တော်က စာမေးပွဲကိုသာ ခေါင်းထဲထည့်၍စာကျက် နေချိန်မှာ ချယ်ရီကတော့ ပဋ္ဌာမြေလူး ငိုကြွေးလိမ့်မည်ဟု မထင် ထားခဲ့ပါချေ။ ပြောခဲ့ပြီးပင်ကော။

ကျွန်တော်သည် အချစ်ကြီးသူ မိန်းမများကို သနားစရာ၊ ချီးကျူးစရာဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ချေ။

အချစ်ကြီးခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် သည်။ ကျွန်တော်ဖတ်သော စာအုပ်များထဲတွင် အချစ်သည် အရောင်ပြောင်းတတ်သော ပုတ်သင်ညှိနှင့်တူသည်ဟူသော ဒဿန ကို ကျွန်တော်ကိုးကွယ်ပါသည်။

မိချယ်ရီသည် ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့လောက်မိုက်မဲသူ မရှိဟု ယနေ့ တိုင်ထင်နေတုန်းပဲဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ် စာဖြေမဲ့ညက ကျွန်တော့်ဆီ ချယ်ရီရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ မောင် ”

“ ချယ်ရီ. . ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ. . ”

“ အခြေအနေတွေက သိပ်တင်းကျပ်နေပြီ. . . ”

“ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ. . ”

“ ချယ်ရီ စာတွေလည်းကျက်လို့မရတော့ဘူး ”

“ ဟာ. . အဲသလိုမလုပ်နဲ့လေ. . ”

“ မောင်. . ချယ်ရီ အိမ်မပြန်တော့ဘူး. . ”

“ မဖြစ်ဘူး ချယ်ရီ. . မနက်ဖြန်စာမေးပွဲရှိတယ်. . ”

ချယ်ရီကျွန်တော့်ကို အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး လင်းလက်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။

“အောင်ဝေ ပြောတုန်းက ငါမယ့်ဘူး. . အခု တကယ် ယုံလိုက်ပြီမောင်. . နင့်လို သိပ်ချစ်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ မုန်းတယ်သိလား. . . ”

ချယ်ရီစိတ်သည် သူ့ရေးပေးခဲ့သော တစ္ဆေ့ကဗျာထဲက လိုပင် တွယ်ရာမဲ့ ဝရမ်းဗတာဖြစ်နေပေသည်။

ကဗျာထဲမှ မိန်းခလေးသည် အိပ်မရသောကြောင့် ညနက် သန်းခေါင် အိပ်ရာမှထထိုင်ရပုံ၊ အိပ်မရဘဲ လဲလျောင်း ထားသောအိပ်ရာမှ ကြေမွတွန့်လိပ်နေပုံ၊ ဆောက်တာရာမဲ့ ညည်းညူလိုက်သော သိပ်စိတ်ညစ်တယ်ဆိုသော စကား. . ကဗျာသည် ချယ်ရီ၏နိမိတ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။

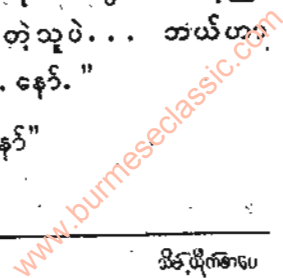
ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ ပြောင်းလဲသွားသောကဗျာထဲမှ စိတ် အစဉ်သည် ချယ်ရီတစ်ယောက် ယောက်ယက်ခပ်နေသည်ကို ကိုယ်စားပြုသည်။

သို့သော် လက်တွေ့သည် ကဗျာဆန်သောအခြေအနေ မဟုတ်။

စာမေးပွဲဖြေနေချိန်ဖြစ်သည်။

“ ချယ်ရီ. . စိတ်ကိုအေးအေးထားပါဟာ. . မောင်နဲ့ ချယ်ရီ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရအောင် မောင်ကြံပါမယ်. . အခုစာမေးပွဲက အရေးကြီး နေတယ်. . ချယ်ရီက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူပဲ. . . ဘယ်ဟာ အရေးကြီးလဲ အရင်လုပ်ပါ ချယ်ရီ. . . နော်. ”

“ မောင်. . တကယ်ပြောတာနော် ”

“ တကယ်ပေါ့.. ချယ်ရီ အခု အိမ်ပြန် နော်.. ”

“ မောင် လိုက်ပို့ ”

“ ရတယ်.. လိုက်ပို့ပေးမယ် ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားသောချယ်ရီသည် သူ့အိမ်ပြန်သော လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်ငင်လျက် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဖြစ်လာသော အခြေအနေတွေအား ဝရန်းသုန်းကားနိုင်သည်ဟု စိတ်ထဲက တွက်ဆမိနေသည်။

“ ချယ်ရီက မောင့်ကို အားကိုးပြီးလာခဲ့တာ ”

“ မောင် သိတယ် ”

“ ဟင့်အင်း.. မောင်မသိပါဘူး.. မောင်က အောင်ဝေ ပြောသလိုပဲ.. ဉာဏ်ရှိတဲ့လူ.. မိချယ်ရီက ငတုံးမလေး.. ”

“ ချယ်ရီ.. ဘယ်ဟာက အရေးကြီးလဲဆိုတာ ချယ်ရီရော မောင်ရောစဉ်းစားရမယ်လေ.. မောင့်ကို ချယ်ရီ အားကိုးတာ မှန်တယ်.. မောင်က ချယ်ရီအားကိုးလောက်အောင် ဘာမှ မရှိတာလည်း ထည့်တွက်ရမယ်လေ.. ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်နိုင်တာကို ဦးစားပေးရမယ်.. တစ္ဆတ်ထိုးလုပ်ဖို့က အခြေ အနေမပေးဖူး.. ”

“ မောင်က.. ချယ်ရီချစ်သလောက် မချစ်ပါဘူး.. ”

“ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့... ကဲ.. အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီ ... အိမ်ထဲဝင်တော့ ”

ကျွန်တော်က သူ့အိမ်ထဲဝင်တော့ဟု ပြောနေချိန်တွင်ပင် သူ့ အိမ်ရှေ့သို့ လူတွေအများကြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားသောအခါ ချယ်ရီဒယ်ဒီက ကျွန်တော့် တို့ စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်ကာ မေးသည်။

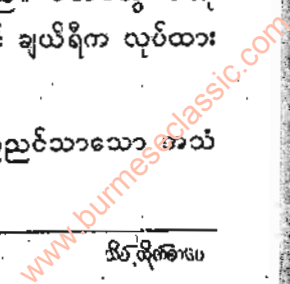
“ မင်း ငါ့သမီးကို ဘာတွေ သွေးဆောင်ထားပြန်ပြီလဲ ”

“ ကျွန်တော် ချယ်ရီကို လာပြန်ပို့တာ ”

“ နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ တူသလား တန်သလား ခိုင်လွင်... နင့်အဖေနဲ့ နင့်အစ်မတွေမဆုံးမဘူးလား... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ရည်းစားသနာကိစ္စနဲ့ နင်တို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ... အခု ချယ်ရီက စာမေးပွဲရှိတာတောင် ရှိတယ်လို့ မအောက်မေ့ဘူး... ပိုက်ဆံအလဲကားမရဘူး.. ငါတို့လဲ ရှာရတာပဲ.. ငါ့သမီး ဒီလိုဖြစ်တာ နင့်ကြောင့်.. ”

ချယ်ရီအမေက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ဖြစ်စွဲသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့ခံပါသည်။ မိဘတွေ ဒီလို ဒေါသထွက်လည်း ထွက်စရာကောင်းအောင် ချယ်ရီက လုပ်ထား သည်ကိုး။

ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး နူးညံ့ညင်သာသော အသံ ဖြင့်..

“ တောင်းပန်ပါတယ်အန်တီ . . ကျွန်တော် ချယ်ရီကို စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ပြောပြီးပါပြီ ”

“ မိဘစကားနားမထောင်တဲ့သမီး . . လာစမ်း . . နင့်ကို မွေးထားရတယ် ဝမ်းရေပြားစပ်တယ် . . နင့်မရွက်ဘူးလား မိချယ်ရီ . . နင့်ကိုနင်သူရဲကောင်းထင်နေသလား . . ”

ချယ်ရီ ကျောကို တအုံးအုံးထုပြီး တိုက်ထဲ သူ့စာမေးက ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အဖေဖြစ်သူက တက်တစ်ချက်ခတ်ကာ နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုနောက်မှ အလုပ်သမားများက လိုက်ဝင်သည်။

ကျွန်တော့်နားတွင် အောင်ဝေတစ်ယောက်သာ ကျန်သည်။

“ မင်းမပြန်သေးဘူးလားခိုင်လွင် . . မင်းကြောင့် ချယ်ရီ အရိုက်ခံရတာမြင်တယ်မို့လား . . ချယ်ရီသိပ်ဆိုးနေတယ် . . ”

“ ငါမဖြစ်သင့်ဘူးထင်လို့ ပြန်လာဖို့တာပဲ အောင်ဝေ ”

“ မင်းတို့ စာမေးပွဲပြီးရင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက် တော့ . . ”

“ မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ငါ့ရည်းစားကွ ချယ်ရီက မင်းရည်းစားလား . . . ”

“ ငါနဲ့ ချယ်ရီကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောပြီးသား ခိုင်လွင် ငါ ချယ်ရီကို မင်းထက်ပိုချစ်တယ် . . မင်ထက်ပိုနားလည်တယ် ချယ်ရီကို ရင်ခုန်ရုံချစ်တဲ့ မင်းနဲ့ ငါ မတူဘူး . . . ”

“ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . ငါက မွေးစားသားလေ . . အလုပ်သမား ခံနေတာ . . ချယ်ရီ အမြင်ရှင်းအောင်လို့ . . ငါအကြံပေးချင် တ မင်းနဲ့ ချယ်ရီလမ်းခွဲလိုက်ပါ . . . ”

“ အောင်ဝေ . . ဒီစကားတွေကို မင်းနဲ့ငါ စာမေးပွဲ တက်ဆုံးနေမှအဆက်ပြောကြမယ် . . စိစာတောအတွင်း ချယ်ရီကို နှိပ်နှိပ်ဖြောင်းဖြောင်းပါ . . ငါလဲ စာမေးပွဲ အေးအေး ဆေးဆေး တ်ဖြေပါရစေ . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

x x x x x x x x x x x x

“စာမေးပွဲရှိရက်နဲ့ ဒီလိုတွေထိဖြစ်လာတာ... မင်း
ငါမဆုံးမလို့ဖြစ်မှာပဲ ခိုင်လွင်... မပတ်သက်သင့်တဲ့
မင်းပတ်သက်မိရင်... ငါတို့ မိသားစု မင်းကြောင့် သူများ အ
အဆိုးခံရမှာ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား...”

“အဖေ... သားကို မယုံတော့ဘူးလား...”

“ဒီလောက် ရုန်းရင်းဆန်ခပ်ဖြစ်လာပြီပဲ...”

“သား စာသွားကျက်တော့မယ် အဖေ... မနာထ
အင်္ဂလိပ်စာဖြေရမှာ...”

“မင်းကောင်မလေးက စာမေးပွဲဖြေဖို့ သတိပေး
မတူပါဘူးကွာ...”

စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်မိတော့ ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်စွာ
စာလည်း ခေါင်းထဲမဝင်ပါ။ ချယ်ရီ ကျောက်ကို တပုန်းတုန်းထဲ
နေသော အသံကိုပင် နားထဲကြားရသလိုရှိသည်။

“နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါ့သမီးတူသလား တန်သလား ခိုင်လွင်”

“နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါ့သမီး တူသလားတန်သလား ခိုင်လွင်”

“နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါ့သမီး တူသလားတန်သလား ခိုင်လွင်”

ထိုစကားက ပဲ့တင်သံလို ဦးနှောက်ထဲတွင်ထပ်တလဲလဲ
ခြည်ဟိန်းလျက်ရှိသည်။ ဒေါသဖြင့် သွေးတို့ဆူပွက်လာသည်။

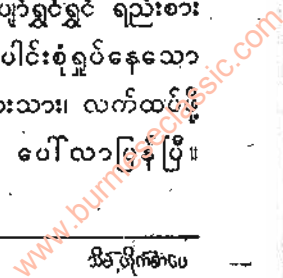
ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် သူတို့ ပြောထွက်တာ
သာကြောင့်မှန်း ဦးစားလို့မရပါချေ။ ချယ်ရီမှာသာ မိဘရှိတာ
ထောက်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း မိဘရှိသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အမိမဲ့သား။ သားသမီးချင်း မညာ
စတာ ပြောထွက်ရက်သည်ကို စိတ်နာလာသောကျွန်တော်သည်
ဇနီးရည်များစို့၍နေသော ချယ်ရီမျက်နှာကလေးကို တွေးမိ
သည့်အခါမှာတော့... သနားစိတ်ဝင်လာပြန်လေသည်။

ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ ကျွန်တော် မမန်တီးခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော်က လူငယ်သဘာဝ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရည်းစား
ဆစ်ယောက်ပဲထားချင်ပါသည်။ ပြဿနာပေါင်းစုံရှုပ်နေသော
မိသားစုနှင့် မပတ်သက်ချင်ပါ။ အခုပဲ မွေးစားသား၊ လက်ထပ်ဖို့
မရှိသည့် ရွယ်ထားသူဟု ဆိုသူ အောင်ရေဝက ပေါ်လာပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ အဲသလိုလက်ထပ်ရန်လူဟူ၍ စဉ်းစားဖူးဖူး မစဉ်းစားမိ။

“ ခိုင်လွင်... ”

ခေါ်သံကြောင့် အခန်းဝဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ကျောက်တံလုံးနှင့်ပုရွက်ဆိတ်။ နှစ်ပောက်စလုံး မျက်နှာက ချွေးတေ့ရွဲလျက်။

“ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြလဲ ”

“ အဲဒါ ငါတို့က မင်းတို့မေးရမှာ ”

“ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... စာကျက်နေတာ မင်းတို့မမြင်ဘူးလား ”

“ ခိုင်လွင် ဒါအတည်ပေါက်နဲ့ နောက်ရမဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူးသားကြီး... ညည်း ချယ်ရီကို ခိုးပြေးမလို့ဆို... ”

“ ညည်း တို့က ဘယ်က ကြားလာတာလဲ ”

“ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အဲဒီသတင်းပျံ့နေတာပဲ... ”

“ ယုံလား... ”

“ ”

“ ငါမေးတာ... မင်းတို့ယုံလား ”

ပုရွက်ဆိတ်က သက်ပြင်းချသည်။

ကျောက်တံလုံးက သူ့မေးစေ့မှ ဝက်ခြံကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်ကာ...

“ မင်းအရင်ဖြေပါ ” ဟုဆိုသည်။

“ ငါစာမေးပွဲပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားတယ် ”

“ ချယ်ရီက အပြတ်သောင်းကျန်းနေတာတဲ့... အိမ်ကလည်းတွေတောင် ကိုင်ပေါက်ပစ်တယ်လို့ ပြောတယ်... ကားမှန်ကန်လည်း ချယ်ရီ ရိုက်ခွဲပစ်လို့ ကွဲသွားတယ်တဲ့ ချယ်ရီ အမေကလည်း လက်စပြင်းတယ်... လမ်းထိပ်က ဆေးခန်းမှာ... ချယ်ရီဆိပ်ပေါက်သွားလို့ နှစ်ချက်တောင်ချုပ်လိုက်ရတာ မင်းသိလား ”

“ ငါမသိဘူး... ချယ်ရီကလည်း ဘာမှ ပြောမသွားဘူး... ”

“ မင်းနဲ့လုံးဝမကြည်ဘူးလို့ သတင်းတွေကတော့နေတာပဲခိုင်လွင်... ”

“ ပြဿနာဘယ်ကစမှန်း ငါတောင်စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး... ကြည့်ရတာ... တစ္ဆေ က စတာပဲ ဖြစ်မယ်... ”

“ တစ္ဆေ ”

နှစ်ကောင်သား ကျွန်တော်နားကပ်ထိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ ကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်ကြလေသည်။

“ သားကြီး... မင်းအမေ မကျွတ်လို့ထင်တယ်နော်... ”

“ မင်းအမေက မင်းကို တော်တော်ချစ်တာဆို... ဒါဆို မင်းအခန်းထဲမှာများ ရှိနေမလားမသိဘူး...”

“ မင်းတို့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ”

“ မင်းပဲ တစ္ဆေ့ဆို ”

“ အေးလေ... မင်းက တစ္ဆေ့ဆိုတော့ မင်းအမေပဲ ငါတို့ထင်တာပေါ့ ”

“ ဘယ်ကလာ... တစ္ဆေ့ဆိုတာ ချယ်ရီ... ”

“ ဟင်... ချယ်ရီ... ဒါဆိုချယ်ရီက သေသွားပြီပေါ့... မင်းနဲ့ မပေါင်းရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေသွားတာများလား ”

“ ဟာ... ကြံကြီးစည်ရာ... တစ္ဆေ့ဆိုတာ ကဗျာခေါင်းစဉ် ကွ... ”

“ တစ်ခါမှတောင် မကြားဖူးလား ”

“ အေး... အခု ကြားဖူးပြီမို့လား... တစ္ဆေ့ကဗျာကို ချယ်ရီက ငါ့ဆီကူးပေးတယ်ကွာ... အဲဒီစာကို အောင်ဝေနေဖူး နိုင်တယ်... ဖြစ်ချင်တော့ အောင်ဝေကလည်း ချယ်ရီကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်... မွေးစားသားလို့လည်းပြောတယ်... အဲဒီကောင်က ချယ်ရီအမေကို ငါတို့ကြိုက်နေတဲ့အကြောင်း တိုင်လိုက်လို့... ဒီလိုဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာ...”

“ ပြဿနာက အောင်ဝေပေါ့ ”

“ အေး ”

“ ဒီကောင် မစားရတဲ့အမဲ ဆားနဲ့ပက်တာပဲနေမယ် ”

“ ဆားက ဝယ်လို့ပိုလွယ်တယ်ကွ... သဲက ပင်လယ်ကမ်း မှာပဲပေါတာ... ငါကြည့်ရသလောက် အောင်ဝေက အလုပ် မှားလို့ပဲထင်ရတယ် ”

“ ငါနဲ့ တူသလား တန်သလားလို့ မေးခံရတာ ဒေါသထွက် အကောင်းဆုံးပဲ... သူတို့သမီးက ရွှေနဲ့ကွပ်ထားရင်လည်း မတော့... ”

“ အေးလေ... အဲဒီရွှေတွေ ရောင်းစားလို့ရသေးတယ် ”

“ နိုင်လွင်... မင်း ချယ်ရီကို ခိုးပြေးကွာ ”

“ မခိုးနိုင်ပါဘူးကွာ... ခိုးစရာနေရာလည်းမရှိဘူး... ခိုးပြီး သိမှာသွားထားရမလဲ... လုပ်ကိုင်စားဖို့ ငွေလည်း မရှိဘူး...”

“ မင်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဆီဆိုင်ကကောင်... ဟိုကွာ စံဝင်း... အဲဒီကောင်ဆို... သူ့အိမ်က လက်ဝတ်လက်စား အဖွဲ့ သိန်း ၅၀ ဖိုးလောက်ခိုးပြီး မိန်းမခိုးပြေးသွားတာ ”

“ ငါ့အစ်မတွေက ချွေးနံစာနဲ့ရွှေလုပ်ထားတာ... အိမ်ထဲမှာမှ အသားထဲက လောက်ထွက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်... ”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ပြတ်သားမှု နားလည်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုရဲ့အခြေအနေထက် ကျွန်တော်ပဲသိသည်။ အိမ်ကပစ္စည်းနဲ့မိန်းမခိုးတာ သူခိုးအလုပ်ပဲ။

ကိုယ့်ကရှာကျွေးမယ်မရှိဘဲ အိမ်က ပစ္စည်းကိုမက်မောသောစိတ် ကျွန်တော့်မှာ နဲ့နဲ့မှမရှိ။ မိန်းမခိုးရလောက်အောင် ကျွန်တော် မိန်းမလည်း မလိုချင်သေးပါ။

“ မင်းက လိမ္မာပါတယ်... ”

“ ငါတို့မှာ အမေရှိတာမဟုတ်ဘူး... အစ်မတွေရှာကျွေးလို့ထမင်းနပ်မှန်နေတာ... အဖေကလည်း သူ့လစာနဲ့သူ့နေရာနဲ့... ကုန်စရာခန်းစရာတွေရှိတယ်... နားမလည်ပေးလို့မဟုတ်ဘူး... ကျောင်းပိတ်ရင် ငါမြို့ထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုလိုက်ရှာမယ် စိတ်ကူးထားတာ... ”

“ ချယ်ရီကို မင်းပဲ ထိန်းလို့ ရမှာ ”

“ ငါသိတယ်.. ချယ်ရီက ဒီလောက်ရှူးမယ်တောင်မထင်ဘူး... ကဲ မင်းတို့ အိမ်ပြန်လေ.. စာမကျက်တော့ဘူးလား.. ”

“ မင်းပဲရှင်းပြလေကွာ .. Grammer ဆယ်မျိုးလောက် ရှင်းပြ ကျန်တာကျက်စရာမှ မလိုတာ... ”

x x x x x x x x x x x x

စာမေးပွဲခြောက်ရက်လုံး ချောချောမွေ့မွေ့ဖြေဆိုပြီးသည် နောက် ချယ်ရီကိုစွဲက ဖြေရှင်းရန်ကျန်သေးသည်။

နောက်ဆုံးနေ့တွင် ချယ်ရီကို စကားပြောချင်သော်လည်း အစောင့်အကြပ်တွေက များလွန်းသဖြင့် ချယ်ရီတို့ကားနားပင် မကပ်နိုင်။ အလုပ်သမားဆယ်ယောက်လောက်ပါလာတာကိုက ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိကြောင်းပြနေတာမို့ ပုရွက်ဆိတ်တို့က သွားခွင့်မပေး။

ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီကြား ကူညီသူက စနို့လွင်။

“ ချယ်ရီက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့.. ”

“ နင်ရော အောင်ဝေလိုပြဿနာမရှိပါဘူးနော်.. ”

“ နင်ယုံဖို့မလိုပါဘူး.. ချယ်ရီယုံရင်ပြီးတာပဲ... ”

“ ဒါနဲ့... ချယ်ရီစာမေးပွဲဖြေနိုင်လား... ”

“ဟင့်အင်း... စာကိုမကျက်တာ... နင်ဖြေနိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲတဲ့... ချယ်ရီက စာမေးပွဲအောင်မှာတောင် ကြောက်နေတာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တက္ကသိုလ်တက်ရင်... ပထမနှစ်မှာကတည်းက အောင်ဝေနေ့ ပေးစားမယ်ပြောနေလို့...”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အောင်ဝေက ချယ်ရီကို တအားအလိုလိုက်တာ... ချယ်ရီက အောင်ဝေကိုဆို တအားနိုင်တာ... နင့်ကိစ္စကို တိုင်ရ မလားဆိုပြီး အောင်ဝေကို ခုံနဲ့ကောက်ထုတာဟ... ပြီးတော့ အောင်ဝေမျက်နှာကိုမြင်တာနဲ့တွေ့တာနဲ့ပိတ်ပေါက်တော့တာပဲ... ချယ်ရီကို အရမ်းအလိုလိုက်ထားတော့ အောင်ဝေလည်း ချယ်ရီလုပ်သမျှခံနေရတာ... ချယ်ရီ အမေက ချယ်ရီကို ဒေါသ ထွက်ရင်း လက်လွန်ကုန်ကြတာလေ... ချယ်ရီ က အခုနိုင်မဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ငါလား”

“နင့်ကိုသူ အရမ်းချစ်တယ် ခိုင်လွင်”

“အဲဒီလောက်ထိ ချစ်ဖို့မလိုပါဘူးဟာ”

“ချယ်ရီက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေ... သူလိုချင် တာရမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ရှိတယ်... ငယ်ငယ်ကတည်းက လိုချင်တာရခဲ့တာချည်းပဲ... အခုနင်နဲ့ကိစ္စကျတော့မှ ချယ်ရီ အရိုက်ခံရတော့တာ...”

“ငါစာပြန်ရေးပေးလိုက်မယ်”

“မရေးပေးနဲ့... ချယ်ရီ နင်နဲ့ချိန်းတဲ့အချိန် စာထဲမှာ ပါတယ်... အဲဒီအတိုင်းသွားစောင့်ရုံပဲ...”

“စန္ဒီ... ကျေးဇူးပဲဟာ...”

“ရပါတယ်... ငါသွားတော့မယ်...”

စန္ဒီလွင် ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်စာကို ဖောက်ဖတ် လိုက်သည်။ Memo စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ချယ်ရီ လက်ရေးကလေးတွေ။

“ကျမချစ်မြ၊ သံသာဝဲမှ

ခွဲထွက်ချင်ဘူး၊ တပ်မက်ဦးမည်

စိန်ခြူးကြယ်တန်း၊ လခြမ်းလပိုင်း

ညတိုင်းမြင်ချင်...။

“မောင်... ကြည့်အေးရဲ့ သစ္စာသစ်ကဗျာထဲကနေ ကူး ပေးလိုက်တာ... ချယ်ရီရင်ထဲက စကားလေးတွေနဲ့ တူနေလို့...”

ကျွန်တော်ရင်တွေခုန်သွားသည်။

“ချယ်ရီကို အရှူးလို့လူတွေကထင်နေပြီ . . ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ တကယ်ရှူးနေပြီထင်ပါရဲ့ . . ဘာလို့လဲဆို . . ချယ်ရီ လွယ်အိတ်ထဲ မောင့်စာရောက်အောင် ချယ်ရီတစ်ယောက်တည်း ကြံစည်မိခဲ့ပါတယ် . . .

မောင့်ကိုခုမှဝန်ခံတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် . . .

မောင့်ကို ချယ်ရီသဘောကျတာ ကိုးတန်းစတက်တဲ့နေ့က ပေါ့ . . မောင်ကတော့ မှတ်မိချင်မှမှတ်မိမယ် . .

ချယ်ရီကတော့ မောင်အဲဒီနေ့က မိုးတွေစိုရွှဲပြီး ကြွက်စုတ် ပုံလေးဖြစ်နေတာကို ခုထိမှတ်မိနေတုန်းပဲ . .

ချယ်ရီတို့ အိမ်ကကားကြောင့် မောင်ကို ဗွက်တွေစင် သွားတော့လေ မောင်ဒေါသတွေတအားထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ . . ကားနောက်မှန်ကနေကြည့်ပြီး ချယ်ရီအရမ်းရယ်ချင်သွားသလို သနားသွားခဲ့တယ် . .

ဒါပေမဲ့ မောင်က ချယ်ရီကိုဆို အင်မတန်ကြည့်မရခဲ့တာ နော် . . ပြီးတော့ မောင် မစန္ဒီကို သဘောကျပြီး လွယ်အိတ်ထဲ စာထည့်တာကို ချယ်ရီတွေ့ခဲ့တယ် . . ချယ်ရီအဲဒီစာကို ချယ်ရီ လွယ်အိတ်ထဲကိုယ့်ဟာကိုယ်ယူထည့်ခဲ့တယ် . . ပြီးတော့ မောင်ကို မစန္ဒီဆီကနေ ချယ်ရီဆီလမ်းလွှဲအောင်လုပ်ဖို့ ချယ်ရီ ဆရာဆီ

အဲဒီစာသွားပေးခဲ့တယ် . . ဒါမှ တစ်တန်းလုံး . . ချယ်ရီကို မောင် စာပေးတယ်ဆိုတာသိအောင်ပေါ့ . . ချယ်ရီက ကိုယ်လိုချင်တာ ဆို ရမှကြိုက်တယ် . .

မောင်က ချယ်ရီကို ခရီးချယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်မောင် . . အင်း မောင်အကြောင်းရေးတဲ့ ဒိုင်ယာရီ တောင်ကုန်သွားပြီ . . ”

ထို့နောက်ပိုင်းရေးထားတာတွေက ကျွန်တော်ဖတ်ချင် လောက်အောင် ဆွဲဆောင် အားမကောင်းပါ။ သူတို့အိမ်က ကြောင်မကြီးတစ်ကောင်၊ ကြောင်လေးငါးကောင်မွေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင်လေးတွေကို ကြောင်ဘီလူးလာစားမှာစိုး၍ ချယ်ရီ မာမိက ညဘက်ထကြည့်ကြောင်း၊ ချယ်ရီကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြောင်း . . ကျွန်တော်မကြိုက်၍ ချယ်ရီက ခုဆို ခြေသဲခွံများအား ဂျေးမှန်မှန် တွန်းကြောင်း . . ဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ငိုက်လာသည်။

ကြည့်ရတာမိ ချယ်ရီ စာရေးဆရာမလုပ်စားဖို့များ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည်ထင်ပါ၏။ စာရေးဆရာမလင်တော့ ကျွန်တော်မဖြစ်ချင်ပါ။ ဆရာသော်တာဆွေ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက ထို စာရေးဆရာပျောက်များသည် လောက၌ အဆိုးဆုံးဖြစ်မှာဟု ကျွန်တော်က ထင်သည်။

ကိုယ်ချက်စားရသော စာရေးဆရာမ ယောက်ျားဘဝကို ကြောက်လှပါသည်။

နောက်ဆုံးစာတစ်ကြောင်းတွင်မှ . .

စနေနေ့ည ခုနှစ်နာရီ ရပ်ကွက် မေ့စကြာတရားလာ ရွတ်မည်။ ကျွန်တော့်ကို ညခြောက်နာရီခွဲခန့်မှစ၍ မေ့ရုံရှေ့တွင် စောင့်နေရန်မှာထားသည်။

ချိန်းတဲ့စာတစ်ကြောင်းဖတ်ရဖို့ ချွေ ရေးထားသော အရေးမပါတာတွေ အများကြီးဖတ်ရသည်။

ချယ်ရီပေးသောစာကို ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ကျောက်ဘီလူးက ကျွန်တော့်အိမ်လာရင်း တွေ့သွားရာ စာရွက်ခေါက်ဖွင့်ဖတ်ကြ သည်။ စာဖတ်ပြီးတော့ . . .

“ မင်းကို မောင်လို့ ခေါ်တယ်ကွ . . နော် . . ”

“ ငါခေါ်ခိုင်းတာလေ ”

ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ကြားကြားပြောသောအခါ ကျောက်ဘီလူးက . .

“ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး . . မင်းအသားက ဖြူပေမဲ့ အဝတ် အစားက ညစ်ထပ်ထပ်နဲ့ သစ်သစ်လွင်လွင် တောက်တောက်ပပ မရှိတာ . . မှောင်နေလို့ . . အဲဒီလိုခေါ်တာဖြစ်မယ် . . ”

“ မနာလိုမဖြစ်နဲ့ . . ကျောက်ဘီလူး ”

“ ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ . . ဒါနဲ့ မင်းကိုမေးရဦးမယ် . . မင်း ချယ်ရီနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါချိန်းတွေ့ပြီးပြီလဲ . . ”

“ ဆယ် ခါလောက်ရှိမယ်ထင်တယ် ”

“ မင်းတစ်ခါမှ ဟိုမဒင်းဘူးလား ”

“ ဟင့် . . ဘာဟိုမဒင်းလဲ ပုရွက်ဆိတ် . . မင်းစကားကို ရှင်းရှင်းပြော . . မြန်မာလိုပြော . . မြန်မာလို နားမလည်အောင် မပြောနဲ့ . . ”

“ ဝိဒဟိုထဲမှာ ပါသလိုလေကွာ ”

“ ဝိဒဟို . . ”

“ အေး . . ဝိဒဟိုတွေထဲမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး . . ဟိုဒင်း . . ဟိုကွာ . . ကုလီယိုပတ်ထရာကို အန်ထော်နီက ကလီ လိုက်တာ ”

ပုရွက်ဆိတ်ပြောတာကို ကျွန်တော်နောက်မှ သဘောပေါက်သည်။ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ အဲဒီကိစ္စ မစဉ်းစား ဘူးပါ။

“ ငါ့ကို ပူစီကိုက်မှာပေါ့ကွ ”

“ ဘယ်က ပူစီလဲ ”

“ မိချယ်ရီလေ ”

“ မိချယ်ရီက မင်းရည်းစားပဲဥစ္စာ . . ပူစီကိုက်စရာလား ”

“ ငါကြောက်တယ်ကွ ”

“ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြည့်ပြီးမှ ပေးပေါ့ကွ ”

“ အစမ်းလေ့ကျင့် ”

“ အေး ”

“ ဒါဆို မင်းပါးကို ငါအရင်နမ်းကြည့်မယ် ”

“ ဟေ့ကောင် . . သွားမတိုက်တဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ . . ”

ပုရွက်ဆိတ်က ကျောက်ဘီလူးကိုကွယ်၍ ပတ်ပြေးလေသည်။

ကျွန်တော်က ပုရွက်ဆိတ်ကို မမိတော့ ကျောက်ဘီလူးပါးကိုပင် နှာခေါင်းနှင့် အသက်အောင့်ပြီး နမ်းလိုက်ရာ ဝက်ခြံတစ်ခုပေါက်ထွက်သွားသဖြင့် အဲဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သောင်းကျန်းရာ ကျွန်တော့်အခန်းက ကြမ်းတစ်ချောင်းကျံသွားလေသည်။

“ အိမ်က စုတ်ရတဲ့အထဲ . . . ငါ့အဖေလာရင် ငါ့ကို ပူစီတကယ်ကိုက်တော့မယ် . . ”

x x x x x x x x x x x x

“ ပိန်သွားသလိုပဲနော် ချယ်ရီ ”

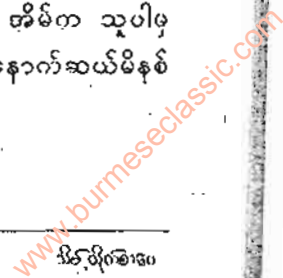
ချယ်ရီမျက်နှာက မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နှင့် တော်တော် ခြာင်ကျသွားလေသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက် ညီထူကလေး။ ဟိုကောင်းတွေပြောစကားကို နားထဲ ပြန်ကြားစေလိုရှိပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်သွားလေသည်။ ချယ်ရီတော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်နေသလဲမသိဘဲ . . ညီလက်က မိန်းမပတ် စီကိုနာရီကလေးကိုသာ ကွက်ကြည့်ခွာတ်ကြည့်လုပ်နေလေသည်။

“ အောင်ဝေ က ဆယ်မိနစ်ကြာရင် ဒီကို လိုက်လာ ဒီနိမ့်မယ် . . ”

“ ဘာကိစ္စ ဒီကောင်ပါလာပြန်ပြီလဲ ”

“ တို့ မောင်ကလဲ . . . ဒေါသကြီးပဲ အိမ်က သူပါမှ နှိပ်ချတာ မောင်ရဲ့ . . သူ့ကိုအချို့သတ်ပြီး နောက်ဆယ်မိနစ်အတွင်း ဒီကို လိုက်ခဲ့ဖို့ တမင်မှာခဲ့တာ ”

“ ငါနဲ့ လာတွေ့မှာ သိလား ”

“ သိတယ် . . ဒါကြောင့် ဆယ်မိနစ်ပဲ အချိန်ရတယ် ”

“ ဆယ်မိနစ်ဆိုတာ ဖင်လှည့် ခေါင်းလှည့်နဲ့ ကုန်သွယ်မှာပေါ့ချယ်ရီ ”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့မောင်ရယ် . . ဒါပေမဲ့ မခံစားရတာထက် တွေ့ရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ . . ဒါနဲ့ မောင်မြို့ပိုင်မှာ အလုပ်ရပြီလား ဟင် ”

“ သင်တန်း သုံးလ အရင်တက်ရမယ် ”

“ ဟုတ်လား . . . အဲဒါပြီး ရင် . . . ”

“ အဲဒါပြီးရင် . . . အသင်အနေနဲ့ အလုပ်ဝင်ရမယ် ”

“ မောင် လစာရတော့မှာပေါ့ ”

“ သိပ်မရလောက်ပါဘူး ”

“ မောင် ”

“ ဟင် ”

“ ဆယ်မိနစ်ပြည့်တော့မယ် ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲဟင် . . . ချယ်ရီ အောင်ဝေနဲ့ မောင်ကို မတွေ့စေချင်ဘူး . . . ”

“ ဟို . . . ”

“ ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်နေသော်လည်း အနည်းငယ် လက်သွက်သောစိတ်ဖြင့် ချယ်ရီ့မျက်နှာနားကပ်လိုက်သည်။ ”

“ သနပ်ခါးက မွှေးလဲမမွှေးဘူး ”

“ ဘယ်မွှေးပါ့မလဲ . . . သနပ်ခါးသွေးတဲ့ ရေဘူးထဲက ရေနဲ့နေတာ . . . ချယ်ရီ့သိပေမဲ့ မလဲတော့ဘဲ အဲဒီရေနဲ့ သနပ်ခါး သွေးလာခဲ့တာကိုး . . . ”

“ စိတ်ဆိုးသွားသလားချယ်ရီ ”

ချယ်ရီက ရယ်လေသည်။

အလင်းရောင်အားနဲ့သော မွှာရုံလမ်းကလေး၏ထိပ်ဓာတ်တိုင်တည်တည်အောက်တွင် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ရယ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်ကာလမှာ ခံစားရသော ရှက်ရွံ့မှုသည် ကျွန်တော့်ဘဝနောက်ပိုင်းခံစားရသော ရှက်ရွံ့မှုများနှင့် လုံးဝမတူပါချေ။

ထိုရှက်ရွံ့မှုသည် . . . သိမ်ငယ်မှုမရှိ။

ကြည်နူးသလို၊ ရယ်ချယ်သလို၊ ရှက်သလို . . .

ပြီးတော့ချယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်သည် ထိုစက္ကန့်ပိုင်းမျှကြာ သောအချိန်ကလေးတွင် အရမ်းရင်းနှီးသွားသလိုရှိသည်။

ကျွန်းတော်နဲ့ ချယ်ရီကြားမှာ မှုန်ဟင်းခါးဆိုင်လေးဆိုင်တွေ မရှိ။ ထရကာ၊ သွပ်မိုး၊ ယုဉ်ခင်းအိမ်နဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်မရှိ။

ကျွန်းတော်နဲ့ ချယ်ရီသည် ကျွန်းတော်နဲ့ ချယ်ရီအဖြစ်သာ လျှင်ရှိနေသော လူသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်းတော်ဘဝတွင် အသဲထဲသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဝင် ရောက်၍ စိတ်ဘဝင်သို့ တွယ်စေသော စိတ်ခံစားချက်သည် ချယ်ရီအား အနမ်းဦးပေးသော အချိန်တွင် မှတ်မှတ်ရရ ပေါက်ဖွားခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်းတော်ကို ကျွန်းတော် လူလားမြောက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုချာသွားလေသည်။

လူကြီးအဖေသို့ ကူးပြောင်းလာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် လူပတ် ဝန်းကျင်၏ သဟဇာတမဖြစ်သော အခြေအနေများအောက်တွင် သိရောက်ခဲ့ရ၍ ခံစားရသော ရှက်ရွံ့နာကြည်းမှုများ။

မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်သော လူ့သဘာဝကို ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ် မှုများ၊ တခါတရံ . . . ကိုယ့်လိပ်ပြာပင်ကိုယ်ပြန်၍ သံသယဝင် ကာ . . . ရှက်ရွံ့နာကျင်ရမှုများကို ခံစားရတိုင်း ကျွန်းတော်သည် ချယ်ရီနှင့် လပြည့်ညတစ်ညတွင် တွေ့ကြုံခဲ့သော ခံစားမှုကို ပြန်ပြောင်းသတိရလေ့ရှိသည်။

လူ့အသက်ကြီးလာလျှင် အသက်နောက်ကပါလာသော

အတွေ့အကြုံတစ်ချို့သည် ခါးသီး၏။

လူလုပ်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူးဟု နှုတ်ကတော့ညည်းညူ လောက်အောင် . . . တချို့အဖြစ်အပျက်များကို ရှက်ရွံ့ပိတ်ပျက် လာတိုင်း လူပျိုဘဝက ရခဲ့သော ရည်းစားဦး၏ ရင်ခုန်မှုကို တမ်းတမိလေ့ရှိသည်။

ကျွန်းတော်သည် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ စိန်ခေါ်မှုများကို ဦးစွာရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ . . . ချယ်ရီပါးပြင်မှ ထုတ်ခါးနဲ့ ခပ်နဲနဲကလေးကို သတိရမိလေ့ရှိပါသည်။

မွေးမည်ထင်၍ နမ်းသည်။

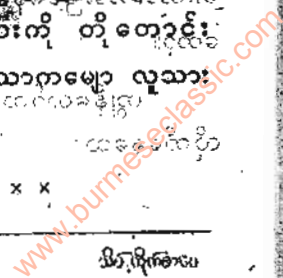
သို့သော် မွေး၍မနေ။

အကယ်တော့ ကျွန်းတော်တို့ လူနေမှုဘဝဖွဲ့စီမံရာတွင် အထင်နှင့် တာမြင်လွှဲဖွားမှုများစွာ ရှိနေသည် မဟုတ်သေး။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ လွှဲချော်မှု အရသာမျိုးစုံဖြင့် ထုတ်ထား သော သစ်သီးစုံကိုယ်မှန် တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းတော်တို့လူသားများသည် ထိုကိုယ်မှန်ကြီးမှ အချစ်ဟု ထင်ရသော အစိတ်အပိုင်း ခပ်နဲနဲကလေးကို တို့တော့၍ အသောအချိန်တွင် မြည်းစမ်းရသည့် ကသောကမ္မော လူသား ဖွားဖြစ်သည်။

x x x x x x x x x x x x x

ကျွန်တော်သည် အရပ်မိဒိုင်နာသစ်တန်းကို တက်ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် အရောင်များအကြောင်း ဖွဲ့စည်းပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံအကြောင်းကို သိရန် အသိဉာဏ်အများကြီးလိုသေးကြောင်း သတိပြုမိခဲ့သည်။

ကျွန်ပျူတာရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ခိုင်လွင်သည် အနာဂတ်ဝါးတားတားဖြစ်နေသော ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးမဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ကပြေးရာသို့ မောကြီး ပန်းကြိုးလိုက်နေသော လောဘ၏သားကောင်းဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ကျောင်းသားဘဝမှ ငွေရွာသော စီးပွားရေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲရောက်သွားခဲ့သည်ကို ငွေရလွယ်ကူသော အောင်မြင်မှုသည် ဒီဒိုင်နာဘဝကို ပိုမျှော်မှန်းလာသည်။ ဘဝအဖြစ်အပျက်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော်သင်ကြားနေသော ဒီဒိုင်းပညာ၏ အခြေခံသဏ္ဍာန်များဖြစ်သည်ကို နောက်မှ ကျွန်တော်သိခဲ့သည်။

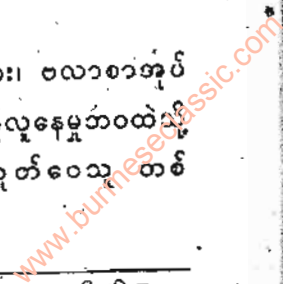
ပုံစံပျက် ကုဗတုံးတစ်ခုသည် အထည်ကြီးပျက်စီးစားကို ကိုယ်စားပြုသည်။ အဝါရောင်သည် စိတ်၏ နီနီခြင်းမရှိသော ပျံ့လွင့်ခြင်းကို ပြသည်။ အနီရင့်ရင့်သည် အကြည်းမှု၏ သင်္ကေတဖြစ်သည်။

သစ်တောစိမ်းစိမ်းများသည် ပဋိပက္ခများမှ လွတ်မြောက်သော အိပ်မက်ဖြစ်သည်။

ထိုသဘောတရားများကို နှစ်ကာလ ကြာမှ သိခဲ့သည်။

အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံ၊ ဘဝမျိုးစုံ ကျည်လည်ခဲ့သော စာရေးရာများ၏ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးများ၊ ငွေရရန်အတွက် ကြော်ငြာဆောင်းကောင်းဖြင့် ဆွဲဆောင်လိုသော စီးပွားရေးသမားများ၏ ခေါ်ဆိုမှုများ...

ပြက္ခဒိန်များ၊ ကက်ဆက်ကာဗာများ၊ ဗလာစာအုပ်များနှင့် နာမည်အသိများသည် ကျွန်တော် နေ့စဉ်လူနေမှုဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခပ်ငယ်ငယ် ထုတ်ဝေသော တစ်ဘက်က...

“ ကျွန်တော် စာလုံးကို ဒီထက်ပို ကြားချင်တယ်... ကျွန်တော် စာရေးဆရာမလေးက သူ့ စာအုပ်ကို မြင်တာ သူရေးမှန်းသိစေချင်တယ်တဲ့... ”

“ ဒါဆို ခင်ဗျားစာရေးဆရာမကို ပြောလိုက် စာအုပ် ဖြစ်တာနဲ့ သူရေးမှန်းသိစေချင်ရင် စာအုပ်မပျက်နာဖုံးစေ တက်ထိုင်နေလို့... ”

“ ခင်ဗျားကလည်း ”

“ ခင်ဗျားကမလဲနဲ့... ကျွန်တော်တို့ကလည်း Artist Miss မရှိဘဲ ဒါတွေလုပ်လို့မရဘူး... ပန်းချီဆိုတာ ကွန်ပျူတာ ကဆွဲပေးနေတာမဟုတ်ဘူး... လူက ကွန်ပျူတာကို ပြန်ခိုင်း နေတာ... ”

အမြင်မတော်တာကိုလည်းပြုပြင်ပေးရသည်။

“ မော်ဒယ်လ်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက တော်တော်ဟိုက်တယ် အဲဒါ... လည်ပင်းကို ဖုံးပေးလိုက်မှ ထင်တယ် ”

“ Layer ခွဲလိုက်လေ ခိုင်လွင်... အသားရောင်ထဲ ပြောင်းပစ်ကွာ... ဒီလောက် ဟိုက်နေတာကို... ”

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... Magic Art ကပါ ဩော်... ကက်ဆက်ကာဗာ... ဟုတ်ကဲ့... အချောသတ်တော့မယ်... လာကြည့်လို့ရပါတယ်... ”

တချို့ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းနာများသည် ပန်းချီသဘောကို မသိကြ။ ထိုအခါ သူတို့လှမည်ထင်တာကို Customer (နားလည်သူဖြစ်နေလျှင်) က မကြိုက်။ ပြဿနာအနဲအကျဉ်း တက်ရတတ်သည်။

“ ဒီဒီဇိုင်းဆိုတာ... ပန်းချီမသိရင်လုပ်မစားနဲ့တော့ အရောင်နဲ့ လုပ်စားတာ... ရှင်အရောင်မှန်းမလည်ဘူးလား... ကျွန်မဝတ္ထုက သင်္ခါရသဘောတရား... မမြဲတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ တွေရေးထားတာ၊ ဒိုင်ယာလက်တစ်နည်းတွေ Determinism, Nilhinism တွေမွှေးထားတာရှင်... ရှင်မှန်နာဖုံးက နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ မင်းသမီးပုံ... ဒီကြားထဲအသံပုံကပါလိုက်သေး... ရှင်တို့ ဒီဒီဇိုင်းနာတွေ ပိုက်ဆံရပြီးရော တာဝန်ကျပြီးရော ကာဗာ မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်တို့ လုပ်သလောက် ကျွန်မလည်းလုပ်တတ်တယ်... ”

“ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒိုင်ယာနာ လက်သစ်ပါ ထည့်ဆွဲပါမယ်... အဲဒါ အဲဒီလက်သစ်မှာ လက်သည်းကို ဘာအရောင်ဆိုးပေးရမလဲခင်ဗျာ ”

“ ဒိုင်ယာနာလက်တစ်ဆိုတာ အစွန်းနှစ်ဖက်မရောက်တဲ့ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို ပြောတာရှင်... ဒိုင်ယာနာ လက်သစ်မဟုတ်ဘူး... ”

“ ဩော်... မှားပြန်ပြီ... မှားပြန်ပြီ ”

“ ရှင် ကျွန်မနာမည်မသိဘူးလား . . ကျွန်မက အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် လုံးဝဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ စာရေး ဆရာမ ရွှေမုန်ဝတ်ဆံရှင် . . ”

“ ခင်ဗျာ ”

“ ဒကာ . . ဒကာတို့မျက်နှာဖုံးက ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ အင်္ကျီလိပ်မပုံကြီးပါနေတယ် . . ဘုန်းကြီးစာအုပ်က ဝိပဿနာ စာအုပ်လေ . . အရုပ်ထုတ်ပြီးမှကြည့်ပါဆိုလို့ ဘုန်းကြီးက ဆရာ ဝင်မလုပ်တာ . . အခုကောင်းသေးလား . . ”

“ ဟာ . . အဲဒီလောက်မှားမယ်မထင်ဘူး . . ”

“ ဒါဆို ပြန်မေးကြည့်ပါဦး . . ဒကာတို့လူသစ်တွေ လက်တည့်စမ်းတာနေမယ် . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့ . . တောင်းပန်ပါတယ် ဦးဇင်း ခင်ဗျာ . . ”

“ ဒီမှာ Magic Art ကလား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ”

“ ကျွန်မ မော်လီဒယ် မြမြယမုံကြိုင်လှိုင်သင်းပါ ”

“ ခင်ဗျာ . . ဘယ်သူ့ . . မြ . . မြ ”

“ မြမြ ယမုံကြိုင်လှိုင်သင်း ”

“ သြော် ဟုတ်ကဲ့ တခါမှ မကြားဖူးဘူး ”

“ ဘယ်ကြားဖူးပါ့မလဲ . . ကျွန်မက ခုမှ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ပြက္ခဒိန်စရိုက်တာ ရှင်တို့ Magic Art က ဘာလို့ ကျွန်မ အင်္ကျီ တို အရောင်ပြောင်းမစ်လိုက်တာလဲ . . ပြီးတော့ ကျွန်မက သွားတက်နှစ်ချောင်းလုံးပေါ်အောင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပြုံးထားတာ အခု အရုပ်ထုတ်တော့ သွားမပေါ်ဘဲ ပြုံးနေတယ် . . အဲဒါ . . ဇွင်းပြပါဦး ”

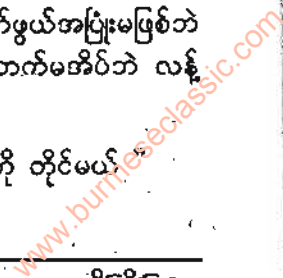
“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . အဲ . . ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် . . အင်္ကျီကိုအရောင်ပြောင်းပစ်မှ ခင်ဗျားဗိုက်ခေါက် အရစ်လိုက် ပျောက်သွားမှာမို့ပါ . . ပြီးတော့ ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်ဦး . . ခင်ဗျားက ဝ ရတဲ့အထဲ သွားတက်နှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ရယ်. အဲ . . ခင်ဗျားပြောတာကတော့ ပြုံးတာပဲ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပြုံး တာနဲ့ မတူတော့ ရုပ်သိပ်ဆိုးနေလို့ နှုတ်ခမ်းကို အရောင်ထပ် ခြည့်ထားတာပါ . . ”

“ ကျွန်မက သွားတက်နှစ်ချောင်းပိုင်ရှင် မြမြယမုံကြိုင် သိုင်သင်းရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်အပြုံးလို့ . . ဂျာနယ်ထဲ ဝိုက်ဆံပေး ဆည့်ခိုင်းထားတာရှင် ”

“ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းသာဆို စွဲမက်ဖွယ်အပြုံးမဖြစ်ဘဲ ခင်ဗျားရုပ်ကို တွေ့သမျှ ခလေး လူကြီး ညတက်မအိပ်ဘဲ လန့် အော်တဲ့ကိန်းဆိုက်မယ် ”

“ ရှင်ဖော်ကားလှချည်လား . . ရှင်ကို တိုင်မယ် ”

“ တိုင်ဗျာ ”

“ ကျွန်မ အဖေနဲ့တိုင်မယ် ”

“ တိုင် . . . တိုင် ”

“ ကျွန်မ အဖေက နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး အင်္ဂလိပ် ခေတ်က အိုင်စီအက်စ်ရှင် . . ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်တောင်ရှိလို့ ရှင်တို့ သက်သာသွားတယ်မှတ်ပါ. . ”

(VCD) ဝီစီဒီများကို တည်းဖြတ်ရသည့် အလုပ်က လည်း မလွယ်ကူ ။

အသံနှင့်ရုပ် ညီဖို့ ရုပ်လှဖို့ စာသားထည့်ဖို့ ပညာတွေက စုံ လူတွေကစုံ အမှုကိစ္စတွေကကြုံ . . . ။

ကျွန်တော်သည် Magic Art (အနုပညာမှော်) ကွန်ပျူတာသင်တန်းနှင့် Services (ဝန်ဆောင်မှု)သို့ ရောက်လာကတည်းက ကိစ္စမျိုးစုံကို ကြားနာ သိတတ်မြင်တတ်လာလေသည်။

တခါတရံ အပျင်းပြေ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးပုံများနှင့် မြန်မာမင်းသမီးပုံများ ရောစပ်မွေနှောက်ကာ ထွက်လာသောပုံများကို ကြည့်ရင်း ရယ်မောတတ်လာသည်။

လူမည်းမင်းသားများ၏ ခေါင်းနေရာမှာ မြန်မာမော်လီဒယ်မျက်နှာများကို တပ်ကာ . . ကယ်ရီဝေးချား (ရုပ်ပြောင်)လျှောက်ဆွဲပြီး အပန်းဖြေရပါသည်။

တခါတရံ . . အရက်ကြော်ငြာဝေါလ်ရှိများအတွက် ရိုက်ထားသောခါတ်ပုံများကို ဖုံးတန်ဖုံး ဖိတန်ဖိ ပြုပြင်ပြင် လှလှ ပြန်ဆင်ယင်ပေးရပါသည်။

“ ချယ်ရီ က ကွန်ပျူတာကို အဲသလိုကိုမထင်တာ. . . ”

“ ဟာ . . . အကုန်လုပ်လို့ရတယ် . . မောင်ဆို အခု ကွန်ပျူတာမရှိရင်တောင် နေ့တတ်ပါတော့မလားမသိဘူး. . ”

“ မောင်ကြည့်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ ”

“ အင်း. . လူတွေကပြောတယ် အထာမသိသေးလို့တဲ့ ”

“ ဘာကို ပြောချင်တာလဲမောင် ”

“ ဪ အရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝဆိုတာ ဂျူတီကုတ်နဲ့ နားကြပ်ပဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ . . ဆေးထိုးဆေးသွင်း ဆေးကု အထက်အရာရှိအဆင့်ဆင့် လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ လုပ်ရတာ . . ကြာရင် စိတ်ပျက်လာတာပဲ . . ခဏတော့ ပျော်တာပေါ့ . . ဆန်းတာကိုး . . စိတ်ကပါနေတုန်းကိုး . . မောင်တို့ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်စမှာ မတတ်တာတွေများ တော့သင်ချင်တယ် . . သင်ရတာကိုပျော်တယ် . . အဲ . . ကြာ လာရင် Stress တွေ များလာရော ရန်ဖြစ်ရတာ စကား များရတာ Customer နဲ့ရော ပြိုင်ဘက်နဲ့ရော အဲဒီလိုမျိုးတွေ ဝင်လာရင် . . ပျော်စရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ . . ဘယ် အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါသနာအဆင့်ကနေ Professional (အသက် မွေးဝမ်းကြောင်းအဆင့်) ကိုရောက်ရင် လုပ်ကိုမလုပ်ချင်အ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာတာ ထုံးစံပဲ ချယ်ရီရဲ့ ”

- “ ရိုးသွားတာလားဟင် ”
- “ အင်း . . အဲဒါလဲပါမှာပေါ့ ”
- “ အဲ ဒါဆိုခုကွဲပဲ ”
- “ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”
- “ မောင်လည်း ချယ်ရီကို ရိုးသွားမှာပေါ့ ”
- “ ဟာ ဘာမှမဆိုင်တာပြောပြန်ပြီ ”

“ မောင်ကလည်း . . ချယ်ရီက ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာ ”
 “ မဟုတ်တာ . . ညည်းသာ ကျုပ်ကိုပစ်ပြီး အောင်ဝေ နဲ့ လူ ”

“ မောင် နော် ”
 ကျွန်တော်ပါးစပ်ကို ချယ်ရီက သူ့လက်နှင့်လှမ်းပိတ်သည်။
 “ ဆောရီး ချယ်ရီ စောစောကမှ အိမ်သာထွက်လာ တာ . . လက်မဆေးရသေးဘူး . . မောင်ရဲ့ . . မောင်စောင့် နေမယ် ကြာမယ်ဆိုပြီး အလျင်လိုထွက်လာတာ . . ”

“ ဒါကြောင့် ချယ်ရီလတ်ဝါး ငပိစော်နံနေတာ ”
 “ တကယ်လားဟင် ချယ်ရီနမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ် ”
 သူ့ လက်သူပြန်နမ်းကြည့်ကာ

“ ဟုတ်ပါဘူး မောင်ကလဲ . . မနဲပါဘူး ရောမောင်လဲ လှေရင်နမ်းကြည့် ” ဟု ကျွန်တော်နားခေါင်းနား လက်ထိုးပေး သည်။ ချယ်ရီမျက်နှာက ထိုအချိန်တွင် မာယာမရှိဘဲ ပြုစင် နှုတ်ပါသည်။

- “ လက်မနမ်းချင်ပါဘူး ”
- “ မောင်နော် ”

၁၇၆

တစ္ဆေနှင့် ကျွန်တော်ချယ်ရီ

သို့သော် ချယ်ရီ လက်မစိုးကလေးကိုသာ ကျွန်တော် နှမ်းပါသည်။ ချစ်သူက အလိုလိုက်မည်မှန်းသိသော်လည်း ကျွန်တော်အခွင့်အရေးမလူတတ်ခဲ့ပါ။ ချယ်ရီဆီက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုသံကြားရသောအခါ ကျွန်တော်က ပို၍ပင် ချယ်ရီ နှင့် ခပ်ခွာခွာ ထိုင်ခဲ့သည်။

“ မောင်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ချစ်မှန်း စဉ်းစားလို့ကို မရပါဘူး ”

ကျွန်တော်ရဲ့ပုံရိပ်စွန်းကို ချယ်ရီက သူ့ခေါင်းဖြင့်လှမ်းမို ပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ချယ်ရီ ဆံပင်လေးများကို ဖွဖွကိုင်ပြီး . . ရည်းစား နှစ်ဦး၏ အချစ်သည် နှမ်းခြင်းကြောင့် တစ်တစ် ညစ်နွမ်းသွားမလားဟု တွေးပူနေခဲ့သည်။

x x x x x x x x x x x x

“The brain head should not be predominated by dainty heart”

“ ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသား အားပြိုင်လာသောအခါ နုနယ် ခြစ်စားမှုလွယ်သော နှလုံးသားက ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သော ဦးနှောက်ကို မလွှမ်းမိုးစေနှင့် . . ”

ဆိုသော စကားတစ်စွန်းကို ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နှလုံးသားသည် အစဉ်သဖြင့် မိုက်မဲပါသည်။ ထိုမိုက်မဲမှုကဝင် အချစ်ဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။ ပုဂ္ဂတရားတော်အရ မိုက်မဲခြင်းသည် မောဟ ကိစ္စဖြစ် သည်။

မောဟသည် အမှန်ကို မသိမြင်နိုင်ခြင်းဟု အနက်ရပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တချိန်တုန်းက ငယ်ရွယ်ခဲ့ကြ၏။
အများကို အမှန်ထင်ခဲ့ကြ၏။

လရောင်ကိုမျက်ဝန်းဖြင့် ထည့်ယူကာ အချစ်ဖြင့်ပွဲတော်
တည်သည်ဟူသော(ရောင်းကောင်းအောင်ရေးထားသော)ဝတ္ထု
ကာတွန်းထဲမှ စကားများကိုနားထောင်ခဲ့ကြသည်။

နာမည်လေးလုံးပါသော ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာထံ
ယောက်၏အိပ်မက်ခါး၊ အိပ်မက်နီ၊ အိပ်မက်ပြာ စသောစကား
လုံးတွေအားလုံး ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်၍ ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီ သည်
ဆယ် ခုနှစ် ခုနှစ် ဟူသော မွေးနေ့အခန်းထဲတွင်
တသက်တာထာဝရအိပ်မက်ကို မက်ခွင့်ရဖို့မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ရာဇဝင်ထဲမှာ မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့... ဒါမှမဟုတ် ဝတ္ထု
ထဲမှာ မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့ဟု ချယ်ရီကို ကျွန်တော်မတောင်းဆို
ချယ်ရီသည် လမ်းထပ်လက်မက် ရည်ဆိုင်တွင် မကြာခင်
ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်ထားခဲ့တတ်ပါသည်။

ယောက်ျားများသည် ဓါတ်တိုင်များနှင့်တူ၍ မိန်းမများ
သည်ပင်လယ်များနှင့်တူသလားဟု ကျွန်တော်နှင့်ချယ်ရီ မချေ
နွေးခဲ့ကြပါ။

သို့သော် ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ပုဆိုးဝတ်ရပြီး မိန်းမ
ဆိုသည်မှာ အတွင်းခံအင်္ကျီနှင့် ထမီဝတ်သင့်တာကို ကျွန်တော်

သိခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ပုဆိုးဝတ်ပြီး ချယ်ရီကထမီ
တတ်ပါသည်။

ဟယ်ရီပေါ်တာရဲ့ ဘာသာပြန်တွေ အံ့လိုက် ကျွင်းလိုက်
ပုဆိုးပြီး ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ဖတ်ရမှန်းမသိချိန်တွင် ချယ်ရီ
တော့... .

ဟယ်ရီပေါ်တာရုပ်ရှင်ကားကို စိစိအဖြစ်ကြည့်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောဖို့ စဉ်းစားနေပေပြီ။

ကျွန်တော်က စည်သူလွင်အသံကိုကြိုက်၍ ...

ဆောင်ဦးလှိုင်သီးချင်းများကို ခံစားရသည်။

သို့သော် ချယ်ရီကတော့ ... ကက်ပိုးထုပ် နောက်ပြန်
ဘောင်းသော စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ကို သဘောကျသည်။

“ အခုဆို မျက်မှန်လေးနဲ့ အရမ်းကိုသန့်လာတာ ”

ဟူ၍ပြောပြီး ..

“ မောင်နဲ့များတခြားစီ ”

ဟု ကျွန်တော်ကို ကဲ့ရဲ့လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်က ASIDC ၏ သီချင်းများကို .. ဘယ်သူ
ကော်ပီ ကူးထားတာဟု ပြောပြလျှင် ချယ်ရီက ...

“ကော်ပီက ပိုနားထောင်လို့ကောင်းတယ်သိလား . . မော့ သီချင်းဆိုတတ်ရင်ကောင်းမယ် . . မြန်မြန် ချမ်းသာ တာတော် ဟု ခပ်ညည်းညည်းဆိုတတ်လေသည်။

ကျွန်တော်က မော်ဒယ်လ် များထဲတွင် ရတနာတို့ မေထွဋ်ခေါင် နှင့် သန္တာလှိုင် ကို သဘောကျကာ စိတ်ကူးဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်ကို ဒါရိုက်တာလုပ်ကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပစ်ချင်ကြောင်း ပြောလျှင်

ချယ်ရီသည် . . . ကျွန်တော့်ကို မကြားဟန်ပြုကာ . . . Fresh up ကြော်ငြာထဲက ထွန်းထွန်းက ချစ်စရာလေးတွေ ချောလိုက်တာ . . . ချောလိုက်တာ ဟိတ်ဟန်မရှိဘူး . . . အိမ်နဲ့ aron carter လိုပဲ . . သူတို့နဲ့ ဗီစီဒီတစ်ပုဒ်လောက် သဘောဆောင်ရရင် သေပျော်ပြီ ” ဟုဆိုပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်က ဆန်းလွင်၏ ရွှေတောင်တက် ဒဿနာ ဖတ်ပြီး ဧဝရက်တောင်အရင်တက်ရင်ကောင်းမလား . . . နီးနားနား ပုပ္ပါးတောင်ပဲတက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားမိလျှင် . .

ချယ်ရီက

“ ဘယ်တောင်မှ တက်မနေနဲ့ . . မောင့်အကျီကော်ယံ ဝေးတွေကျွတ်အောင် အရင်ဆုံးဖူလျီတောင်နဲ့လျှော် . . အဆပ်ပြာနဲ့လျှော် . . ” ဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောတတ်သည်။

“မောင်က မော်ဒယ်လ်ပုံတွေချည်းမြင်နေရတာ . . အခု ဆတ်က မော်ဒယ်လ်တွေထက် အပြင်က ကောင်းမလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းတာ လက်တွေ့ပြတာလေ ”

ဆံပင်တစ်စက်ကိုကောက်၊ တစ်စက်ကိုဖြောင့်ရင်ကောင်း လားဟု တိုင်ပင်တုန်းက ကျွန်တော့်မှာ အတက်အောင်ရယ်ရ သည်။

“ ဟုတ်တယ်မောင်ရဲ့ . . အဖြောင့်ခေတ်ကုန်သွားပြီ အတောက်ခေတ်ရောက်ပြီ The Bachelor ထဲက ရိုးနီးဝေကံဂါလို ထောက်ရင်ကောင်းမလား . . Caleyopatra ထဲကလို ကောက် နှိုင်းကောင်းမလား . . ”

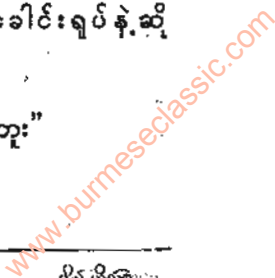
“ ရွာပီရိုးဘတ်လိုသာကောက် ပြီးရင် မင်းကို ရှောက်သီး ဆေးပြားကြော်ငြာခိုင်းမယ်”

“ ဟင် တကယ်လား . . ဘယ်သူနဲ့တွဲရမှာလဲ ဟင် . . နှိုင်းနဲ့လား . . ဒါဆိုရင် ရိုက်မယ် ”

“ စိုင်းစိုင်း နဲ့တော့မဟုတ်ဘူး . . . မင်မီကားထဲက နီမီလုပ်တဲ့ မင်းသားနဲ့ အရိုးခေါင်းရုပ်နဲ့ဆို အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

“မောင်ဟာလေ . . . အသဲနုလုံးကို မရှိဘူး”

“ ပြောရက်တယ် . . ချယ်ရီ . . ”

“ ဟုတ်တယ်... ချယ်ရီ ကိုရှေ့မှာထားပြီး ရတနာ လှကြောင်း မေထွဋ်ခေါင် ချောကြောင်း စုံနေတာပဲ.. ”

“ မင်းကရှေ့... ဇာခိုင်း ထဲခိုင်းနေတာ... နောက် ဦးခိုင်းပုလင်း ယူပြီး လိမ်းပေးမယ်.. ”

“ မောင့်ကို အားလုံးထက် ပိုချစ်တာ သိသားနဲ့ မောင်ရာ ”

“ ကဗျာတွေ ကူးမလာခဲ့ဘူးလား.. ”

“ ဘောလ်ပင် မှင်ကုန် သွားလို့.. ဘာလဲ.. မောင်ကဖတ်ချင်လို့လား.. ခုတော့ မောင်လဲ အနုပညာ စံစားတတ်ပြီပေါ့လေ.. ”

“ ကြ ကြ ဖန်ဖန်.. စာရွက်တွေ များလာရ သိမ်းရခက်မှာစိုးလို့.. အခုတောင် ဖျာအောက် ထည့်ထားရတာ အငယ်ကောင်က များလာရင် ပဲလော်နဲ့ လဲစားမယ် ပြောနေတယ် ”

“ အသဲနှလုံး မရှိဘူးပြောတော့ မောင်နာတယ်.. သူများက တကူးတက ကူးပေးရတာ သိလား.. ”

“ အလကားစတာပါ.. ကူးပေးလေ မောင်က ညအိမ်နီးရင် ချယ်ရီ ကဗျာတွေဖတ်ပြီး အိပ်တာ.. အိပ်ဆေး မလိုဘူးထင် ”

ချယ်ရီ က သူအိမ်ကို အယုံသွင်းကာ အပတ်တိုင်း ဓမ္မာကိုလာကိုလာကာ ရည်းစားဖြစ်သူ ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းတွေ့သည် တစ်ခါတစ်ရံ နာရီဝက်ခန့် ကြာသည်။ အောင်ဝေ ကလည်း

အပတ်တိုင်းလိုက်မစော့ခိုနိုင်၍ အဆင်ပြေနေသည်။

“ မောင်တို့သားသမီးတွေ ကျရင်တော့.. ရပ်ကွက် ဓမ္မာရုံ ချိတ်ရွတ်ပွဲဆို ပေးမသွားဘူး.. ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့.. ”

“ မောင်တို့လို ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့နေမှာ စိုးလို့ပေါ့ ”

ချယ်ရီ က တခစ်ခစ် နဲ့ရယ်လေသည်။

“ ချယ်ရီ.. ”

“ ဟင် ”

“ တက္ကသိုလ် တူတူတတ်ရအောင်နော် ”

“ ချယ်ရီ က ကျမှာမောင်ရဲ့ ”

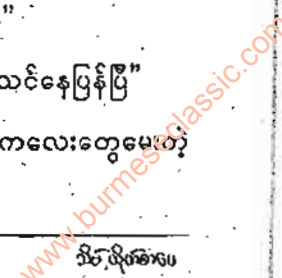
“ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ပြောနိုင်တယ်မဟုတ်လား ”

“ ဘယ်ကလား.. ချယ်ရီ ဘာစာမှမကျက်ဘူး/ဥစ္စာ.. အောင်ပဲတက်ပါဟာ.. ချယ်ရီ ကစာလည်း မသင်ချင်ပါဘူး.. အကျက်ရမှာကို ဖျင်းတာ.. ”

“ ညည်းမတက်ရင် လူရာဘယ်ဝင်မလဲ ”

“ မောင်ကလဲ ကာလီဂါသ လေသံနဲ့ သင်နေပြန်ပြီ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ.. ညည်းဘွဲ့ မရရင် ကလေးတွေမေးတဲ့ အခါ ဘယ်လိုဖြေမတုန်း ”

“ မောင်ရရင် ပြီးတာပဲ.. မောင်ကို ကျောင်းဆက်ထားချယ်ရီ က ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူးလို့ ဖြေမှာပေါ့မောင်ရ ”

“ ပေါက်ကရတော့ ဥာဏ်တော်တော် ရွပ်တယ်.. ”

“ မောင် အစက မသိဘူးလား.. ”

“ သိသားပဲ! ဖာသပြောတဲ့အလုပ်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ချယ်ရီက မိန်းခလေးဖြစ်ပြီး တော်တော်ရယ်စရာလုပ်တတ်တာ.. မောင်က ပိုတောင်ချစ်သေးတယ်.. ”

“ မောင် ”

“ ပြော ”

“ နောက်ရည်းစားထပ်မထားရဘူးနော် ”

“ ဘင်း ”

“ ပြောတာပဲ .. မြို့ထဲမှာ .. ချယ်ရီက သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟာ .. ရစ်ပြန်မြီကွာ ”

“ တွေ့လား .. အခုကတည်းက သိတယ် .. သိတယ်.. ဒါနှစ်လခဲပဲ .. နှစ်လပြည့်ရင် နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းမှာ ”

ကျွန်တော့်မှာ ချယ်ရီကို ပွေ့ဖက်ချောမြူရင်း ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာ နောက်ဘက်ရှိ ကလီကလာအသံများကြောင့်

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ကျောက်ဘီလူး ။

“ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ”

“ ချောင်းတာ .. အဲ .. မဟုတ်ဘူး မြောင်းထဲကို ပစ္စည်းတစ်ခုပြုတ်ကျသွားလို့ ကြည့်နေတာ .. ”

“ ဘာပြုတ်ကျသွားလို့လဲ ”

“ အချိန်ငါးဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေတုံးတစ်တုံးနဲ့ အချိန်အစိတ်သားလောက်ရှိတဲ့ .. ရွှံ့တုံးတစ်တုံး ”

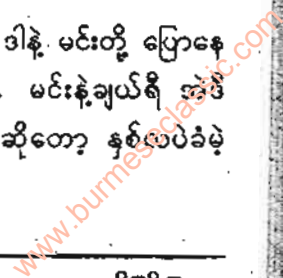
ချယ်ရီက အဲဒီတော့မှ ပုရွက်ဆိတ်တို့ချောင်းနေမှန်း သိကာ စိတ်ဆိုးပြီး ဆောင့်ဆောင့်နှင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ မင်းတို့ကလည်း ဘာချောင်းစရာလို့လဲ .. ချယ်ရီက အားနာစရာ.. ”

“ အေးပါ ထားပါတော့ .. မိကျောင်းမသားကလဲ ”

“ ဟေ့ကောင် ပုရွက်ဆိတ် မင်း ငါ့အဖေကို လူမှန်း မြင်ရက်သားနဲ့ မိကျောင်းမသားလို့ မပြောနဲ့ ”

“ အေး .. အေး .. ထားတော့ ဒါနဲ့ မင်းတို့ ပြောနေတာလေ .. ဟို .. နှစ်လခဲဆိုတာ .. မင်းနဲ့ချယ်ရီ အဲဒီအဆင့်ထိရောက်နေပြီလား .. ဒီနှစ်လခဲဆိုတော့ နှစ်လခဲပဲမဲ့ သဘောပေါ့ .. ”

“ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဘယ်သူက နှစ်လပဲ ခံမှာလဲ ”

ကျွန်တော်အစ်မများမှာ အိမ်ထောင်မရှိသူအပျိုများ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင် ရှိ အစ်မများရဲ့ သော ပုရွက်ဆိတ်နှင့်ကျောက်ဘီလူးတို့ စကားကို ရိုးသားစွာပင် နားမလည်ခဲ့။

“ ချယ်ရီလေကွာ ”

“ ချယ်ရီက ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ .. နှစ်လပဲခံ တော့အောင် ဘယ်လောက်ဆိုးရွားလို့လဲ .. ”

“ လောကမှာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူက အဆိုးဆုံး ပဲကွ ”
ပုရွက်ဆိတ်က ဒဿနတစ်ခုရွတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် မသိ။
ကျောက်ဘီလူးက ...

“ မင်းတို့ ဒါကြောင့် အမြန်ခိုးပြေးဖို့ ကြံစည်တာကိုး ”
ထိုသို့ပြောမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သည်။

“ မင်းတို့ ထင်တာမှားနေပြီ .. ချယ်ရီပြောတဲ့ နှစ်လခံ ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောတာ ”

“ ဒါဆို မင်းက နှစ်လခံသုံးတယ်ပေါ့ ”

“ ယောက်ျားသိက္ခာကျတယ် ခိုင်လွင် ဒါကြောင့် ညည်း ဝလာတာကိုး .. ကျုပ်တို့က ရိုးတယ်ထင်နေတာ .. လက်စသတ်တော့ ညည်းက ရိုးတယ်ရိုးတယ်နဲ့ ခုတော့ အကောင် အထည်ပေါ်ပြီ ”

“ ဟာ .. ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဒီမှာ နားထောင် .. ချယ်ရီပြောတဲ့ နှစ်လခံဆိုတာ ငါက သူ့ကို သစ္စာမရှိဘဲ နှစ်လ နဲ့နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းထားမှာကို ပြောတာ .. မင်းတို့ စာတွေးတွေးကြ .. နှာတွေးမတွေးနဲ့ .. ဆန္ဒကို သိက္ခာနဲ့ ထိန်းကြ .. ”

ကျွန်တော်ကို နှစ်ကောင်သား ကလိပိုင်းထိုးကြလေသည်။

“ ဟေ့ကောင်တွေ .. ဟဲ ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ”

ကျွန်တော်က သမိန်ပေါသွပ်လေသံနှင့်ရယ်သောအခါ သူတို့လည်း လိုက်ရယ်ကြလေသည်။

x x x x x x x x x x x x

ချယ်ရီကို တခါတရံ အိပ်မက်များထဲ၌ ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ချယ်ရီသည် အဖြူရောင်ပါးပါးလွှာလွှာ ဝတ်စုံကလေးနှင့် ရေကူးကန်ထဲမှာ နှစ်ဆိပ်နန်းတွေကြွဖြန့်လျက် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေတတ်သည်။

ကျွန်တော်က ချယ်ရီကို ဆပ်ပြာကြော်ငြာ သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးအောက်ခံသုံးပစ္စည်း ကြော်ငြာနေသည်ဟုပင် အောက်မေ့မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆပ်ပြာနှင့် လစဉ် သုံးပစ္စည်းကြော်ငြာများတွင် မော်ဒယ်များသည် ရေကူးကန် ထဲ အမြဲဆင်းကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ရေကူးကန် ဘောင်ပေါ်ကနေ . . .

“ ချယ်ရီ . . . အပေါ်တက်ခဲ့ တုပ်ကွေးမိမယ် . . . Inza တစ်လုံးကြိုသောက်ထား . . . တော်ကြာ တရားခံဘယ်သူလဲဆို တော့ . . . ဆေးမတိုက်မိဘဲ မောင်ဖြစ်နေဦးမယ် . . . ”

ဟုအော်လေသည်။

ချယ်ရီကမူ နှစ်ဆိပ်ပွင့်လွှာများကို လက်ခုပ်ဖြင့် မယူကာ ကျွန်တော့်ဆိပ်ပစ်ပေါက်လေသည်။

“ ရော့ . . . ရော့ . . . ကြိုက်သလောက်သာယူပေတော့ . . . ”

နှင်းဆိပ်ပွင့်ဖတ်များက ကျွန်တော့်ဆိပ်ပစ်ပေါက်သောအခါ ဝါယာကြိုးများဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော်ခါတ်လိုက်လေသည်။

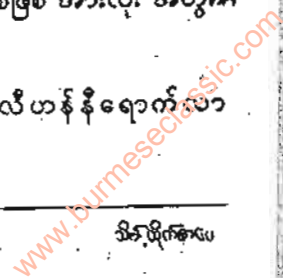
“ ကေ ဝါယာကြိုးကို သုံးမှ ဖိတ်ချရမယ် ”

“ မောင် . . . သေတော့မယ် . . . ဆိပ်ပင်တွေတွေ့ရင် ကျွမ်းနေပြီ ချယ်ရီရဲ့ . . . ”

ကျွန်တော်က တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက် ကြောက်လန့် တကြားအော်သည်။

“ ဆိပ်ပင်တွေကျွမ်းနေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောက်နေလို့ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ပြောင့်နေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဗောက်တွေထလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖားလုံး အတွက် မေလင်းရှိတယ် ”

ချယ်ရီဘေးနားသို့ ရုတ်တရက် လီဟန်နီရောက်လာ ပေသည်။

“ ခရမ်းချဉ်သီးပင်လေးကို ဂရုစိုက်နော်. ခိုင်လွင် . .
ဟန်နီက ခရမ်းချဉ်သီးလို အပြင်က စိမ်းပေမဲ့ အတွင်းက အမြန်
တာကိုပဲ လိုချင်တယ် ”

လီဟန်နီထိုသို့ ပြောနေစဉ်အွန်စောက ပေါ်လာပြန် သည်။

အွန်စောက ဘောလုံးတစ်လုံး လက်ထဲမှာကိုင်ထားပြီး
ကျွန်တော်ကိုပစ်ပေးသည်။

ကျွန်တော်က အွန်စောပစ်ပေးသော ဘောလုံးကို ယူထား
လိုက်သည်။

“ အချစ်ဆိုတာ . . ဘောလုံးလိုပဲ . . ဘယ်ထောင့်က
အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရောက်လာမယ်မှန်းမသိဘူး . . အခု ခိုင်လွင်
ဆီ ကျွန်မဘောလုံးပစ်ပေးလိုက်ပြီနော် ပြီးရင်အချစ်ရောက်လာ
လိမ့်မယ်. . အဲဒီအခါကျရင် ခိုင်လွင် ဘယ်လိုဖမ်းမလဲ ”

အွန်စောက အားလုံးထဲတွင် အလှဆုံး ဖြစ်နေရာ
ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆီပြီး လည်ချောင်းထဲတွင် နင်နေလေ
သည်။

ချယ်ရီကို ဦးနှောက်ထဲမှာတောင်မရှိတော့။

ရုတ်တရက် . . . အွန်စောရှေ့တွင် ဦးထုပ်လေး ဆောင်း
ထားသော ဝါဝန်အဖြူနှင့် ဟိုယွန်းမိက ပေါ်လာပြန်သည်။

“ ကျွန်မနဲ့အတူ ကြမ်းကိုးချောင်းပဲရှိတဲ့အိမ်မှာ တစ်သက်
တာလုံး နေနိုင်မလား ဟင် ခိုင်လွင် . . ကျွန်မက ရှုပ်ရှင်ထဲမှာ
အနစ်နာခံရ ဝီလီနီလုပ်ရတာတွေ များနေပြီ . . အပြင်မှာတော့
ခိုင်လွင်ကို တစ်ယောက်ထဲပဲ ပိုင်ချယ်တယ် . . . ဟင် ”

ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။

ဟိုယွန်းမိက အစွမ်းကုန်ပီပြင်သော သရုပ်ဆောင်မှုလား
(အစစ်လား အတုလားမသိ) မသိသော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ကျွန်တော်ကို ဖမ်းစားလေသည်။

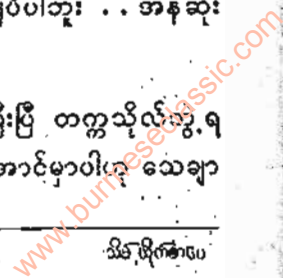
“ ဝါအိုင်နီ ခိုင်လွင် . . ဝါဟန်တာ ”

မြတ်စွာဘုရား ဟု ကျွန်တော်တလိုက်မိသည်။

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ မျက်ရည်မိုးထဲကမင်းသမီး
ရှောင်ဆွယ်၊ ရှောင်ဆွယ်က ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ခိုင်လွင် သူ့ကို
မုန်းတယ်ဟု ဟိုယွန်းမိကို လက်ညှိုးထိုးပြန်သည်။

မဟုတ်ဘူး . . ဒီလောက်များလာရင်တော့ ကျွန်တော်
မိန်းမရွေးရလိမ့်မယ် . . The Bachelor ကားထဲကလိုပေါ့ . .
ကျွန်တော်စည်းမျဉ်းတွေက သိပ်မတင်းကျပ်ပါဘူး . . အနဲဆုံး
ဆယ်တန်းအောင်ရမယ် ”

ချယ်ရီမှ တစ်ပါး အားလုံးအောင်ပြီးပြီ တက္ကသိုလ်ဆွဲရ
ပြီးပြီဟုဖြေကြသည်။ ချယ်ရီက မိမိလည်းအောင်မှာပါဟု သေချာ

ပေါက်ပြောသည်။

“ အသားဖြူရမယ် ”

တကုန်လုံးဖြူသွားတော့မယ်လို့ပြောသည်။

“ မျက်နှာမှာ အနာရွတ်မရှိရဘူး ”

ဟိုယွမ်းမီရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံးအောက်ပါးပြင်ပေါ်တွင် တစ်စင်တီမီတာခန့်ရှိသော အနာရွတ်ကလေးရှိသည်။

ဟိုယွမ်းမီက ကျွန်တော့်ရဲ့ထိုစည်းကမ်းကြောင့် အလိုလို နှုတ်ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ ခါးမတုတ်ရဘူး ”

ဒီတခါမျက်နှာပျက်သူမှာ အွန်စောဖြစ်သည်။

အွန်စောက ဝ သည်။

“ ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ ခိုင်လွင်နဲ့ဝေးရပြီထင်ပါရဲ့ . . . ဒါကြောင့် တိုကိုလက်ဝှေ့သမားနဲ့ပဲ လက်ထပ်တော့မယ် . . ” ဟု ငိုရှာပါသည်။

“ မြန်မာဟင်းချက်တတ်ရမယ် ”

ရှောင်ဆွယ်က “ ကျွန်မ တရုတ်မ- တရုတ်ဟင်းပဲချက် တတ်တယ် ခိုင်လွင် ကျွန်မမျက်ရည်တွေ မိုးလိုရွာရပြန်ပြီလို့ ”

နောက်ဆုံးကျန်သူက ချယ်ရီနှင့်လီဟန်နီ ။

“ သရဲကားမရှိက်ရဘူး ”

လီဟန်နီမျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူက သရဲကားများတွင် ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဆောင်သူမို့လား။

“ ခိုင်လွင်ရယ် . . အဲဒါ စီးပွားရေးလေ . . ခိုင်လွင် ချီချင်တဲ့ကွန်ပျူတာ ဝယ်ပေးမလို့ ဟန်နီက သရဲကားရှိက်ရတာ မိတွယ် . . . ”

“ ကျွန်တော် သရဲကားမကြည့်ချင်ဘူး ဟန်နီ ”

“ ဘာလို့လဲ ”

“ ဟန်နီရှိက်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြည့်ဖို့အတွက်လေ . . ကျွန်တော်က . . . ကျွန်တော့်ကစီယောက်ထဲ အတွက်ပဲ ဆီစေချင်တာ ”

“ ဒါဆိုရင် ခိုင်လွင်က ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်တယ်လေ . . စီးပွားရေးက စီးပွားရေးပဲ . . . ”

“ ဒါကြောင့် နင်လူကီးမီးယားဖြစ်ပြီး ဆုတင်နဲ့ မပေါင်း တော အပြင်မှာလဲ တကယ်ဖြစ်မယ် ”

“ဟင် . . ကျွန်မကို ကျိန်တယ်ပေါ့ . . ဒီမှာ လူကီးမီးယားဟာ ကျွန်မဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး . . ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့သာဖြစ်ရတာ . . တော်ပြီ ရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်တော့မယ်ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့မဟုတ်လို့ . . ခူးရင်းသီးလိုအပြင်က ဆူးရှိပြီး အထဲက အဆီမပါတဲ့လို့ . . အာလူး . . ”

“ဟေ့ . . ဟေ့ အာလူးက Potato နော် Tomato မဟုတ်ဘူး ”

နောက်ဆုံးကျန်သူက ချယ်ရီ ။

“ကဲ . . ဒီတစ်ယောက်သွားရင် မကျန်တော့ဘူး . . ဒါကြောင့် ချယ်ရီကို ရည်းစားဆိုတဲ့မျက်နှာနဲ့ . . ကန့်ကွက်မဲ မခွဲရွေးတယ် ”

“ ဩော်တစ်ယောက်ထဲကျန်တော့မှ . . နင့်ကိုငါရတာငါမိန်းမမာနထိခိုက်တယ် . . ဒီမှာ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားခေါင်းခေါက်ရွေးတာခံတဲ့ အစားမဟုတ်ဘူး . . ကိုယ်ကသာ ယောက်ျားကို ဖုတ်ခဲနဲ့ထုမှာ သိရဲ့လား ”

“ ဗုဒ္ဓေါ ”

“ လာခဲ့ . . . နွေမိုးဆောင်း သုံးရာသီလုံး ဖိလ် (Feel) ဖြစ်နေအောင် ဖုတ်ခဲနဲ့ အားကုန်ထုပြမယ် ”

“ အား ”

ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲ ဤသို့ ကိုရီးယား၊ တရုတ် မင်းသမီးလှကလေးများနှင့်ချယ်ရီပါလေ့ရှိပါသည်။

ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြင့် အိပ်မက်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကိစ္စ၍လည်း မက်သည်။

နတ်တို့ချစ်ခင်၍လည်းမက်သည်။

သွေးလေ ခြောက်ခြား၍လည်းမက်သည်။

ကျွန်တော်က အိပ်မက်မက်တိုင်း ချယ်ရီကို လွမ်းရသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်သာ ယုံ့ဖြစ်နုနယ်သောချယ်ရီနှင့်တွေ့ရပေသည်။

ချယ်ရီသည် အိပ်မက်ထဲမှာသာ ကျွန်တော့်ကို နာကျင်စေအပြင်တွင် နာကျင်စေသူမဟုတ်ပါ။

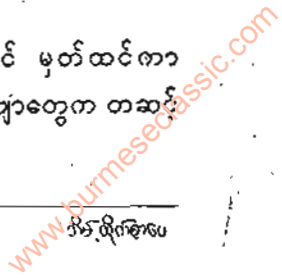
ကျွန်တော်ကို ချယ်ရီက နောက်ဘဝများအတွက်ပါ တောင်းပြီးချစ်သူဖြစ်ပါသည်။

ဆုတောင်းမှားမှားတောင်စိုးရသည်။

ကျွန်တော်က နောက်ဘဝ နောက်ခန္ဓာနှင့် . . နောက်ချစ်မိလိုချင်ပါသည်။ ချယ်ရီတစ်ယောက်ထဲဆိုပျင်းစရာကြီး။

သို့သော်ချယ်ရီကို မပြောရဲခဲ့ ။

ချယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို သူ့ကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ကာ ဩည်သူဖြစ်ကြောင်း ချယ်ရီကူးပေးသော ကဗျာတွေက တဆင့် ပြောနိုင်ပါသည်။

ချယ်ရီပေးသောကဗျာများသည် ခေတ်စမ်းကဗျာများ ဖြစ်သည်။ ခံစားနားလည်လွယ်သည်။

“ကြည်အေး” ဟူသော ကဗျာဆရာမ၏ လက်စွမ်းရည် သည် ချယ်ရီကို ကြည့်၍ ရေးထားသလားထင်ရလောက်ပါသည်။

“ ဘို . . . လွမ်းသူရယ်

ပြုံးမူပျက်၍၊ မျက်ရည်ဝေနှင့်
မေ့လျော့သနှင့်၊ စိတ်လုံးလွင့်သည်
ကြွေရင့်မည့်နှယ်၊ တအားဝယ်သည်
ဘယ်သခင်တွက်ဖြစ်သနည်း။

“ပြတင်းဝဝယ်

ငြိမ်လှလွန်းသည်၊ ကျောက်ရုပ်တည်သို့
မျက်ရည်နွမ်းစောင်၊ စိတ်ယမ်းယောင်နှင့်
ကြောင်၍ ရပ်နေပါတကား။ ။

“ ရင်မှပွင့်သည်

ကြောက်ချင့်စဖွယ် သက်ပြင်းများ။

“ လေဝယ် လွင့်သည်

ညိုရင့်ဆံပင် ရွှေမြင်လှိုင်း

“ စိန်စိန်သူ

လွမ်းသူ့ပတ်လည်၊ လှုပ်ရှားသည်တည်း။

“ ဘိုလွမ်းသူရယ်

ပူသည်ကိုဖျောက်၊ ကြောက်သည်ကိုပယ်
စိတ်ဝယ်မလျော့၊ မောင့်ဦးတော့လော့။

“ တစ်နေ့နေ့မှာ

တွေ့မည်ရှင်ချို၊ သခင်ကိုတည့် ။
မေ့ကိုမုန်းထား၊ အဝေးသွားလည်း
လွင့်ပါးမရှည်၊ ပြန်ခဲ့လည်က
စောင့်သူတွေ့ပေ၊ ချစ်စိတ်ဆူနှင့်
လွမ်းသူ့ရှေ့မှောက်၊ သူ ဒူးထောက်လိမ့်။

“ သည်အခါမှာ

ကြာနှုတ်အပြုံး၊ ဖြူနှလုံးနှင့်
မရုန်းမပယ်၊ ငိုတရယ်လျှင်
စင်ကြယ်ခွင့်လွှတ်၊ ချစ်သက်မှတ်ကို
ကြည်ညွတ်ချဝန်၊ သခင်ပန်က
ပြန်လည်လိုလိုက်၊ ချစ်သူမိုက်ကို
ထွေးပိုက်ယူပါ၊ ဘိုလွမ်းသူရယ်။

ကျွန်တော်သည် ချယ်ရီအတွက် လူမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချယ်ရီက မိုင်သည်ဟုထင်သော ကျွန်တော်ထံ ကိုယ့်ကိုယ်တော့လိမ္မာလှပြီထင်သည်။

" ချယ်ရီတို့ ခိုးပြေးကြရအောင် မောင် "

" အန် . . ဘာ . . ဘယ်လို "

" ဘာလို့အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေတာလဲ ခိုးပြေးရအောင် "

" အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ "

" အောင်ဝေပေါ့ . . ချယ်ရီတို့ မစနိုက် တစ်ဆင့် စာတတ်သိသွားပြီး ဒက်ဒီကိုတိုင်တယ် . . ဒက်ဒီက အောင်ဝေ ဓင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ရင် . . ကောင်းမယ်လို့ပြောနေတယ် "

ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။

အလုပ်သင်ဘဝဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ချယ်ရီကို မည်ကဲ့သို့ ရှာကျွေးရပါမည်နည်း။

အိမ်မှာလူကျပ်ရသည် အထဲ ချယ်ရီကို ခိုးလာမသင့်တော်။

ကျွန်တော်က ဆင်းရဲ၍ ချယ်ရီပိဘတွေက သဘောကျအောင် ချင်ဘူး သူဌေးသားနှင့် ပေးစားမည်ဆိုလျှင် ခံနိုင်ပါသေးသည်။

ခုတော့ တောက ခေါ်လာသည့်သူတို့အိမ်က ဝယ်ယူပေါက် အလုပ်သမားနှင့် ပေးစားမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်

အသားလွတ်ကြီး ခေတ်စကားနှင့်ဆိုလျှင် . .

ကျွေးခဲလိုက်ရသည်နှင့်တူသည်။

" အောင်ဝေနဲ့ဘာလို့ပေးစားချင်ကြတာလဲ "

" အောင်ဝေက အိမ်တလုပ်ငန်းတွေ အကုန်နားလည်တယ်လေ "

" ချယ်ရီတို့က ဘာတွေလုပ်လို့လဲ . . "

" ရွှေပန်းထိမ်နဲ့ ရွှေဆိုင်ပဲ လူတွေကသိကြတာ . . ချယ်ရီတို့မှာ ပလပ်စတစ်တီတ်လုပ်ငန်းလဲရှိတယ် . . ပြီးတော့ ခေါင်းအမြီးတွေ . . အတုလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုသွင်းတဲ့လုပ်ငန်းလဲရှိတယ် . . ပုဇွန်စိုက်တစ်ခုလည်းပိုင်တယ် . . အများကြီးပဲ မောင်ရဲ့ . . အောင်ဝေက အကုန်လုံး သူ့ခြေသူ့လက်ပဲ . . သူက ရှစ်တန်းထိပဲ ကျောင်းနေရပေမဲ့ . . စာရင်းအင်းသိပ်နိုင်တယ် သူ့ကြောင့် လုပ်ငန်းတွေတိုးတက်လာတာ အများကြီးပဲ . . မာမိတို့က သူ့ကို အရမ်းယုံကြည်ကြတယ် "

" ဝါနဲ့တင်တော့ မပေးစားလောက်ပါဘူး "

" အမှန်အတိုင်းပြောရင် မောင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော် "

" အင်း . . ပြော "

" မောင်က ချယ်ရီ ချမ်းသာတာမက်လို့ . . "

" ဘာကွ "

" မောင်ပဲ စိတ်မဆိုးဘူးဆို "

“ မင်းပြောတာ ငါပြုံးပြီးနားထောင်ရမဲ့စကားလား ”

“ အဲဒါ ချယ်ဂျီပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ . . မာမိတို့ ပြောတာ ”

“ တော်တော် စော်ကားတဲ့သူတွေပဲ . . ပိုက်ဆံများ . . ဒီမှာ မိချယ်ဂျီ မောင်သာပိုက်ဆံရှိလို့ကတော့ ညည်းကို စိန်အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အခေါင်းနဲ့ တင်တောင်းမယ် ”

ဒီတခါဒေါသပြန်ထွက်သူမှာ ချယ်ဂျီဖြစ်သည်။

“ မောင်ဟာလေ . . စကားပြောတာသိပ်ရင့်တာပဲ . . ”

“ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ပုံပြင်တစ်ပုဒ် မကြားဖူးဘူးလားချယ်ဂျီ . . အလှမာန်သိပ်တက်တဲ့မင်းသမီးကို ပညာရှိမင်းသားက ချွတ်တာ . . အင်္ကျီပြောတာမဟုတ်ဘူး . . မင်းသမီးထံ ပထမနေမှာ ရွှေအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်နဲ့ မင်းသားထံ ချဉ်းကပ်တယ် . . ဒုတိယနေမှာ ငွေအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ငွေ ခွက်နဲ့ . . တတိယနေမှာ ကြေးအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ကြေးခွက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ အလှဆိုတာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ယုတ်လေ့လာတာချည်းပဲ . . အမြဲမလှဘူး . . ဒါကို မာန်တက်တဲ့မင်းသမီး သိစေချင်လို့ . . မင်းသားက တမင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေးခွက်နဲ့ ချဉ်းကပ်တာ . . ဒါကြောင့် မောင်လဲ စိန်အပြည့်တော့ ထည့်ထားမယ် . . . မိချယ်ဂျီဟာ အသက်ရှိလို့လှနေတာ . . အခေါင်းထဲ ရောက်သွားရင် မောင်က ကြောက်လို့ လှည့်တောင်ကြည့်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး . . ”

ချယ်ဂျီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိမ့်ကာ . .

“ စိတ်ခေါက်လေးတွေသိရတာပေါ့ ”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

“ ဒါ ဖြစ်နိုင်တာပြောတာလေ . . မောင်သေသွားပြီး ချယ်ဂျီကရော မောင်တို့ ချစ်ပါဦးမလား ”

“ ဒါကြောင့် ဓာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာ . . မောင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ပါးစပ်လေးနဲ့တင်ချစ်ကြတာတဲ့ . . ”

“ ချစ်တာကတော့ ပါးစပ်လေးနဲ့တင်ချစ်လို့ရတာကို ပါးစပ်နဲ့မချစ်ဘဲ . . လူနဲ့ချစ်ပြုရမလား . . ကဲ ချယ်ဂျီစဉ်းစား ”

“ တော်ပြီ . . တော်ပြီ မောင်ကို နိုင်အောင်မပြောနိုင်ဘူး . . အောင်ဝေဆို ဒီလိုလုံးဝမပြောရဲဘူး . . ချယ်ဂျီကို သိပ်ကြောက်တာ ”

“ ဟုတ်လို့လား ”

“ ဘာကိုလဲ မောင်ရဲ့ ”

“ အဲဒီတောင် ချယ်ဂျီကို တကယ်ကြောက်တာ ”

“ တကယ်ကြောက်တာ ”

“ မှတ်ထားချယ်ရီ . . . ဘယ်ယောက်ျားမှ မိန်းမမကြောက်တဲဘူး . . . ကြောက်တဲ့လူဆိုတာ ဟန်ဆောင်နေတာ . . . ချယ်ရီကို သူမကြောက်ပြလို့ ရမလား သူက လူ့ရောပစ္စည်းပါရမှာ . . . ဒီလောက်တော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းရမှာပေါ့ ”

“ မောင် . . . သူ့ကို ချယ်ရီလုံးဝမယူဘူး ”

“ ချယ်ရီက ပြောနေတာပဲ မယူလို့ မရအောင် ချယ်ရီ မိဘတွေက အတင်းပေးစားနေတာ ဥစ္စာ ”

“ မောင် . . . ချယ်ရီကို မယုံဘူးလား ”

“ ချယ်ရီ . . . ငါ နီကိုရဲ့ ရဲ့ မကြည်ဖြာ ဝတ္ထုထဲက ရဲဝင်း ဖြစ်မှာကြောက်တယ် ”

“ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ် . . . ငါ့မှာ မျက်နှာနှစ်ဖက်ရှိတာ နှင့် ချစ်နိယံမသိတာ သေချာမကြည့်သေးလို့လား . . . နှင့်တို့ ပဲချစ်တယ်လေ မောင်ရယ် . . . အချစ်က ပာရေးကြီးဆုံးပါ . . . ”

“ မဟုတ်ဘူး အချစ်က အရေးမကြီးပါဘူး ကောင်မလေးရယ် . . . ငါ့မှာ လောလောဆယ် မိန်းတစ်ယောက်မှီခိုအားတိုးလောက်စရာ . . . ဘာလုပ်မှမရှိဘူး . . . ငါကွန်ယူတာတစ်လုံးဝယ်နိုင်အောင် အများကြီးငွေစုရဦးမယ် ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ်သစ်ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလီယက်ဇာတ်လမ်းလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

အသံပေါက်မတတ်ချစ်ပြီး သတ်မသေခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝ တွင် အကြောက်ဆုံးက အသားနာမည် အလုပ်ဖြစ်ပြီး ချယ်ရီ အကြောက်ဆုံးမှာ ဆွဲကြိုးချသေသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲခံရမည့်အတူတူ တစ်နေရာသို့ (မတတ်သာသည့်အဆုံး) ထွက်ပြေးကြရန် စိတ်ကူးတော့ ရှိခဲ့ကြသည်။

“ ချယ်ရီလေ . . . နှင့်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး . . . မောင်ရဲ့ . . . နှင့်နဲ့ခွဲရ ရင်ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေတော့မှာသိလား . . . ”

“ မဖြစ်သေးတာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ . . . နိမိတ်မရှိနမာ မရှိ ”

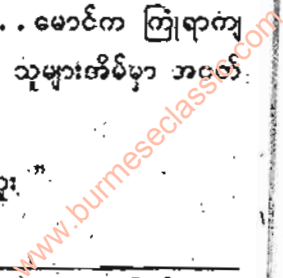
“ တစ်နေရာရာကိုထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ စိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားရရင်ကောင်းမလားလို့တွေးမိတယ် ”

“ အဲဒီလို လုပ်ကိုင်စားဖို့ ချယ်ရီက ဘာလုပ်တတ်လဲ ”

“ ဟင့် အင်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ”

“ တခြားမြို့ကို ရောက်သွားပြီး . . . မောင်က ကြိုရာကျ ပန်းလုပ်တယ်ပဲထားပါတော့ . . . ချယ်ရီက သူများအိမ်မှာ အဖော်လျှော်၊ ထမင်းချက်လုပ်နိုင်ပါ့မလား ”

“ အဲသလိုကြီးတော့ မစဉ်းစားမိဘူး ”

“ချယ်ရီဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အဲသလို မပါဘူးလား . . . မောင်နဲ့ တူတူနေချင်ရုံနဲ့ ချယ်ရီဗိုက်က အလိုလိုမပြည့်ဘူး ပြီးတော့ ချယ်ရီက ခြေသဲလက်သဲတွေဆို ဈေးကြီးတဲ့ဆိုးဆေး တွေပဲသုံးတာ . . . တစ်ဘုပ်တစ်ရာနဲ့ ထွက်သမျှဝတ္ထုတွေလည်း ငှါဖတ်သေးတယ် . . . အဲဒီလို နေဖို့ မောင်ကရှာရမယ် ”

ချယ်ရီမျက်နှာလေး တော်တော်ညှိုးသွားသည်။

မိုဖြိုမှာကြောက်သော တစ်တီတူးငှက်ဟု ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းများက စွပ်စွဲခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်တည်းသာသိ၍ သူငယ်ချင်းများကိုပင် ပြောမပြောပဲသော အတွင်းကိစ္စရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်းရေးမှာ အပူမီးတစ်ခု တောက် လောင်နေ၍ အစ်မများခေါင်းကိုက် နေရပြီး မကြာခဏ ဝိုနေကြ သော အဖြစ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

x x x x x x x x x x x x

“အဖေ ဒီလောက်တော့ မရက်စက်သင့်ဘူးလို့ထင် တယ် . . . အဖေက မွေးလို့ကျွန်တော်တို့လူဖြစ်လာတာပါ . . . ကဲ အခု ဒီအိမ်ရောင်းလိုက်ပါပြီတဲ့ . . . သိန်းငါးဆယ်အပြင် ပိုရမှာ လည်းမဟုတ်ဘူး . . . အစ်မနှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်၊ ညီလေးနဲ့ အဖေခွဲလိုက်ရင် တစ်ယောက်ဆယ်သိန်းပဲရမှာ . . . ဆယ်သိန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ . . . ကျွန်တော်က အခု အလုပ်သင် ပြီးတော့မယ် . . . အလုပ်စဝင်မှ လစာတစ်သောင်းခွဲ ရမှာ . . . ကျွန်တော်က ရပ်တည်လို့ရတယ်ထားပါဦး . . . ညီလေးက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . စည်းလုံးနေတဲ့ မိသားစု တစ်ခုကို အဖေ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး . . . ”

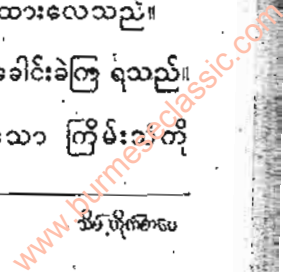
“ငါမသေခင် အမွေခွဲမှ ငါရမှာပေါ့ . . . ငါသေရင် ခင်းတို့ပဲယူကြမှာ . . . ပြီးတော့ အချိန်တန်ရင် မင်းတို့က ငါ့ဆီ တထွက်သွားကြမှာ . . . ငါက ငွေမရှိ အားကိုးရာမဲ့နဲ့ ဒီတိုင်း ထိုင်နေရမလား . . . ”

“အဖေက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မှာကြိုသိလို့ နောက် မိန်းမ ယူတာလား ”

ကျွန်တော်တို့ မသိခင် အဖေက သူ့လက်အောက်က စာရေးမတစ်ယောက်နှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ထားလေသည်။

သိစက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတတွေ ခေါင်းခဲကြ ရသည်။

အိမ်ပေါ်တော့ခေါ်မတင်လာနဲ့ ဟူသော ကြိမ်းသံကို

အဖေကြောက်သည်။ ဒီအိမ်က အမေ့ဘက်က အမေ့ရသောအိမ်။
ထို့ကြောင့် အဖေ နောက်မိန်းမယူတာ အဖေနဲ့သာဆိုင်သည်။

အဖေရှာကျွေးနိုင်တယ်ထင်လို့ ယူတာပဲ . . . အမေ့အတင်း
ခွဲခိုင်းဖို့တော့မကောင်းပါဘူး. . . အိမ်မရှိရင် တခြားဟာတွေ
အဆင်မပြေဘူး ဒီအိမ်ရှိနေလို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့ အဆင်ပြေ
နေတာ . . .

“ လူကြားလို့မှ မကောင်းပါဘူးအဖေရယ် . . . ဒီသတင်း
ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်သွားရင် သမီးရှက်လှချည်ရဲ့ . . . ”

အစ်မတွေက ထိုသို့ဖျောင်းဖြသည်။

အဖေကတော့ ခေါင်းမာနေဆဲ။

အဖေ့နောက်မိန်းမပါ အိမ်ကို လိုက်လာသောနေ့က
ကျွန်တော် အလုပ်သွားနေသည်မို့ မတွေ့လိုက်။

တစ်လမ်းလုံး သိသိသာသာ တစ်မျိုး၊ မသိမသာတစ်မျိုး
အိမ်ကို အကဲခတ်ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်။

စိတ်ညစ်စရာလည်းကောင်းသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန် ရောက်လာတော့ အစ်မတွေက
ဆီးတိုင်သည်။

“ အဖေလုပ်ပုံကောင်းသေးရဲ့လား ခိုင်လွင် ”

အဖေ့ကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ
တရားထိုင်နေသည်။ အင်္ကျီအဖြူ ယောဂီလုံချည်နှင့် သားဘက်ပါ
ဝုန်းပေါ်တင်ထားလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်မျက်စိလည်သွား
သည်။

“ ဘာလဲ အစ်မရဲ့ . . . အဖေအကောင်းကြီးပဲ ဥစ္စာ ”

“ မကောင်းတော့ဘူး . . . နင့်အဖေရွေးနေပြီ ”

“ တရားထိုင်နေတဲ့လူကိုတောင် ရူးတယ်လို့ပြောနေရင်
အစ်မတော့ အပယ်သားတော့မယ် . . . မကြောက်ဘူးလား ”

“ ငါ စိတ်ညစ်တော့တာပဲ ခိုင်လွင် . . . အဖေက ငါတို့
သောင်းကျန်းနေလို့ . . . တရားထိုင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာဟဲ့
. . . . ဒီနေ့မနက်က သူ့မိန်းမကို အိမ်ခေါ်ပြတယ် ”

“ မိန်းမ . . . အမေသေသွားပြီပဲ ဥစ္စာ ”

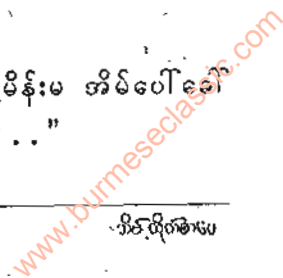
“ နောက်မိန်းမ ဟဲ့ ”

“ အစ်မကလည်း ရှင်းရှင်း ပြောပါလား ”

“ အေး အဲဒါ ဒီနေ့ညပဲ အဖေက ရှင်းလိမ့်မယ် ”

“ ဗျာ ”

“ အိမ်ကိုရောင်းမလား . . . သူ့မိန်းမ အိမ်ပေါ်ခေါ်
ခံရလားတဲ့ . . . ငါတို့ကို အရေးဆိုနေကယ် . . . ”

“ ပြဿနာပဲ . . အဖေကလည်း ဇွတ်ကြီးပဲ ”

အဖေတရားထိုင်နေတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟု ကျွန်တော် အနားကပ်သေချာ ကြည့်သောအခါ အဖေထိုင်လျက်အိပ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဟောက်တောင်ဟောက်နေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ထူးဆန်းတယ်ထင်ခဲ့သည်။ အဖေ စိတ်စုံနဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့။

အပြစ်ကို ရှောင်ကောင်ဒေအောင် အဖေရုန်းထတတ်သည်။

ထိုင်နေရင်းအိပ်ပျော်နေသော အဖေ့ကို ကျွန်တော်နိုးသည်။

“ အဖေ ”

“ အဖေ . . . ”

“ အဖေ ”

“ အဖေ ”

“ ဟာ ငါ့အသဲလေး . . ငါ့အသဲလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

အဖေလန့်ပြီး နီလာပုံက အသဲယားစရာကောင်းပါသည်။

“ ဘယ်ကအသဲလေးလဲ အဖေ . . ကျွန်တော်နိုးနေတာ ဗျ ”

“ မင်းကလဲ . . နှိုးတာများ . . တိုးတိုးသက်သာနှိုးလို့ ရပါတယ် ”

“ တိုးတိုးနှိုးနေတာပဲ . အဖေမှ မနှိုးတာ ”

“ မင်း လုပ်တာနဲ့ ငါအိပ်မက်မက်နေတာ ပျက်သွားပြီ ”

“ အဖေဝတ်တထားတဲ့ အဝတ်အစားကို အားနာပါဦး ခါဦးဗျာ ”

“ မင်း ပါးစပ်ပိတ်တော့ခိုင်လွင် ငါသွားအိပ်တော့မယ် ”

“ အဖေ ရှင်းမလို့ ဆို ”

“ နောက်မှပဲ . . ”

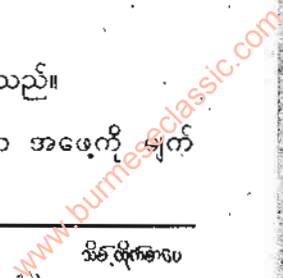
ထိုသို့နောက်မှပဲဟူသော စကား၏အဆက်အဖြစ် ဇွန်တော်နဲ့အဖေ နောင်ဂျိန်ပလေးရခြင်းဖြစ်သည်။

“ ငါ့ကို မင်းတို့ ကိုယ်ချင်းစာကြပါကွာ . . ငါ့မိန်းမက ငါ့ ဆက် အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ငယ်တာ . . သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာ စေချယ်တယ် ”

“ အမယ်လေးအဖေ . . အရင်တုန်းကတော့ သစ္စာရှင်ကြီး နို့ . . အမေကလွဲပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိန်းမ ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပဲဆို အမေရေ . . ထကြည့်ပါလား . . အဖေ ဟောဒီမှာ ဝလောင်း ဝလဲ တွေပြောနေတယ်တော့ ”

ဆိုကာ အစ်မကြီးက ထိုင်ငိုလေတော့သည်။

အစ်မလတ်ကလည်း နှုတ်ခမ်းဆူကာ အဖေ့ကို မျက် ရောင်တခဲခဲ။

“ ခိုင်လွင်.. မင်းလဲရည်းစားရှိပြီပဲ.. အဖေ့ကို နားလည်ပေးပါကွာ ”

“ ဟာဗျာ.. အဖေကလဲ ကျွန်တော်က အခုမှဆယ်ခွန်ထုရည်းစားရှိတာဆန်းလား.. အဖေဟာက အသက်မြောက်ဆယ်နားနီးမှ မိန်းမယူထားတာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်မတူပါဘူး.. ”

ညီလေးကလည်း အငြိမ်မနေ။ ခါတိုင်းဆို အဖေ့ကို ကြောက်ပြီး ငြိမ်ကုပ်နေတဲ့သူ။

“ သား အဖေကမင်းဘူး.. ထည့်မပေးချင်တော့ဘူး ”

“ သားငယ် ”

“ ဟုတ်တယ် အဖေက သားတို့ကိုမသနားဘူး.. မကြီးကထမင်းချက်.. မလတ်က ဟင်းချက် သားက ထမင်းဘူးထည့်ပေးတာ အဖေ့နောက်မိန်းမကို ရုံးမှာ ကျွေးတယ်မို့လား ”

အဖေဘာစကားမှဆက်မပြောဘဲ မျက်နှာပျက်နေသည်။

အဖေ့ကို ကျွန်တော်တို့ အရက်က လေးစားခဲ့သလို အခုလည်းလေးစားပါသည်။ သို့သော် အခုက စိတ်နာတာရောပါ သည်။

“ မင်းတို့ ဘာဘဲပြောပြော.. ငါကတော့ အိမ်ရောင်းမှဖြစ်မယ် ”

“ မရောင်းရင် ဘာဖြစ်မလဲအဖေ ”

“ ငါ့ကို သူ့ခွဲသွားလိမ့်မယ် ”

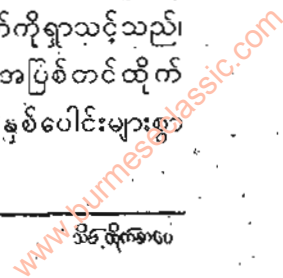
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အချစ်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းစဉ်ပင်ရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ရူးသွပ်မိုက်မဲမှုဟု နာမည်ပေးရမည်လား။

ကျွန်တော်အသက်ရလာသောအခါ ဆရာသိန်ဖေမြင့်၏ ညွှန်တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိမှ အသက် ငါးဆယ်ကျော်အသားအိုအစ်ယောက်၏ နုနယ်သစ်လွင်လို့မဆန္ဒကို နားလည်လာခဲ့သည်။

အသက်ဆယ်ခွန်မှာ ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့ကြပါ။

မိဘတို့သည် မိဘနေရာဖြစ်လာလျှင် သားသမီးကို စွမ်းကုန်ပြုစုစောင့်ရှောက်အနစ်နာခံကြရမည်။

သားသမီးတို့မှ တစ်ဖန် ထိုမိဘတို့အား ပြန်လည်ကျွေးမွေးရမည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မိနှင့်ဘနှစ်ဦးမှ တစ်ဦးပေးသွားခဲ့လျှင် ကျန်ရစ်သူ၏စိတ်ဆန္ဒ၊ လွတ်လပ်ခွင့်ကို သစ္စာစားဟူသောတန်ဖိုးကြီးကြီး စကားတစ်ခွန်းဖြင့် သော့ခတ်ခမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။ သစ္စာ-အမှန်တရားကို သိမြင်ခြင်းဟု ရေးရှင်ဟောခဲ့သည်။ အဖော်နှင့်ဆိုးတူကောင်းဖက် နှစ်ပေါင်းစွာပေါင်းဖက်ပြီးနောက် အဖော်မရှိသောအခါ လူတစ်ဦးသာကံသည် အလားတူ အဖော်တစ်ယောက်ကိုရှာသင့်သည်။ ဆင့်သည် ရှာလျှင်သူ့ကို ကျွန်တော်တို့အပြစ်တင်ထိုက်စွာ မရှိစတာတွေကို လူမှုပတ်ဝန်းကျင်က နှစ်ပေါင်းများစွာ

တဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

အဖေအဖြစ်လည်း ထိုနည်းနှင့်စွာပင်။

အဖေသည်လည်း အဖော်လိုချင်ရှာလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ ရည်းစားထားသလို သူ့လားထားချင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ရည်းစားထားမကောင်းသောကြောင့် သူ့ကိုက်ညီမည်ထင်သော မိန်းမကို လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

အဖေသည် သားသမီးများဆန့်ကျင်သည့်ဒဏ်ကို အလွန်အလဲခံစားရသည်။

ဒိုင်လူကြီးကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့ ။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သတင်းယုံသွားသောအခါ အစ်မ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ လူပိုစည်လာသည်။ မုန့်ဟင်းခါးလာဝယ်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ အဖေ့သတင်းသိချင်၍ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲဝယ်အဆိုင်မှာထိုင်ကြသည်။

အရင်တုန်းကဆိုလျှင် မုန့်ဟင်းခါး အလွတ် အိုးအိတ် ငှက်ပျောအူဖတ် မထည့်နဲ့ . များများထည့် . ကြော်ပါပဲ . ဘူးတစ်ပွဲ . ကြက်သွန်တစ်ပွဲ . နံနံပင်မထည့်နဲ့ ငရုတ်သီးတွေ စသဖြင့် အသံဗလံတွေ စုံစီစွာ ဝယ်သောဆိုင်။ အဖေ့သတင်းကိုနားထောင်ချင်လော့များပြီး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲဆိုတာပဲပြောတာ

“ တို့ သတင်းကြားတယ် . . ကိုလှသောင်ကြီး ဘယ်လို စိတ်ကလဲအေ မကြီးမငယ်နဲ့ . . . ”

“ ပြောချင်ပါဘူး . . အဒေါ်ရယ် ”

ဆိုကာ ကျွန်တော့်အစ်မတွေက စကားပိတ်သည်။

“ ကျုပ်တို့က . . သိချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး . . နဲ့ပါးပါးပြောစရာရှိ ဝိုင်းပြောရအောင်ပေါ့ . . ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဆုတ်လားအော့ . . ”

“ ဒါဆိုကျွန်မတို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်ဖို့နေရာ တစ်နေရာ သောက်ရုံပေးပါလား . . ဝိုင်းပြောတာထက် ဝိုင်းရွာတာ ဆောင်းတာပေါ့ . . . ”

“ ညည်းတို့အခြေအနေက အဲဒီလောက်မဆိုးပါဘူး . . ဆိုအိမ်ရှေ့ကိုယ်ရောင်းတော့ သူများ အဖြူစုဘယ်ခံရလဲအော့ ”

ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုသည်မှာ အတင်းပြောစရာရှိလျှင် ဝိုင်းပြောသည်။ အသုဘတွင် ဘစ်ယောက်က လာကူပေးပြီး တစ်အိမ်လုံးလားစားကာ အိမ်အပြန် ချိုင့်နှင့်သယ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပိုက်ဆံငါးရာလက်ဖွဲ့ပြီး တစ်အိမ်သား သားစားသည်။ သနားစရာရှိလျှင် အလွန်သနားတတ်ပြီး ဝိုင်းပြောလျှင် လွန်လွန်ကဲကဲ အပုပ်ချွေကတ်သည်။

ဤကား ရပ်ဆွေရပ်မျိုး၏ အဘိဓမ္မာဖြစ်သည်။

" ကိုလှသောင်ကြီးပေါ့အေ . . ကိုယ့်အသက်မှ အားမ
နောက်မိန်းမယူပြီး ကလေးတွေနဲ့ပြိုင်အမွေခွဲနေတယ် . . "

" မိန်းမသေတုန်းက ဒီလူမေ့တောင်သွားတာ . . ကျွန်
ဖြင့် တုန်းကြီးဝတ်သွားမယ်တောင်မှတ်တာ . . နောက်ထ
တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်တော့ ဒီလူသစ္စာရှိသားပဲလို့ ချီးကျူးနေကြ
ခုတော့ ကိုယ့်သားသမီး မျက်နှာကလေးတွေမှမထောက်
ဒီအိမ်ရောင်းပြီး ကလေးတွေ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲ . .
မစဉ်းစားဘူး . . "

" ဝါကြောင့် . . ယောက်ျားတွေကို ကြီးမှိုက်တယ်
ကြတာပေါ့ . . မိန်းမညော်များ . . မမိရင်အကောင်းဆုံးပဲ . . "

" အဲဒီညှိမိရင် ငန်းဆေးလဲမနိုင်၊ မန်းဆေးလဲမနိုင် "

" အိမ်က ယောက်ျားလည်း ခုတလော ခေါင်းလိမ်းဆီ
လိမ်း မှန်ခဏခဏကြည့်နဲ့ . . ဘယ်အချက်သတင်း ကြားရ
မသိဘူး "

" ကိုလှသောင်လို အသက်ကြီးမှ ဒီသတင်းမျိုးထွက်
တော့ သူ့မိန်းမအသေစေတာ မှန်တယ်အော့ . . ရှိမျှ
ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲ . . "

ဤသို့ . . ရပ်ကွက်ထဲတွင် သတင်းဆိုးဖြင့် ကျော်ကြ
အဖေသည် အိမ်တွင်လည်းမျက်နှာသာမရချေ။

ကျွန်တော်တို့က အဖေကို လုံးဝစကားမပြောကြ ။

ရပ်ကွက်လူကြီးများကလည်း အိမ်ဝရန်ကို ကိုင်ထားပြီး
ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရပ်တည်သည်။

" မောင်တို့ သတင်းက တော်တော်ယုံနေတာပဲ . . "

" ချယ်ရီလိသွားပြီလား "

" မာမီပြောနေတာပဲ "

" ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း ပြောမယ်ထင်တယ် "

" အင်း ဘမျိုးဘိုးတူ ဘာညာဘာညာပေါ့မောင်ရာ . .
ချယ်ရီကတော့ မောင်တို့ကို သနားလဲသနား ရယ်လဲရယ်ချင်
တယ် . . မောင့်အဖေလဲ စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ . . "

" အဖေက လွတ်မြောက်ဖို့ တိုက်ပွဲဝင်နေသလိုပဲ . . အချစ်
သူရဲကောင်းနဲ့တူလာတယ် . . "

" ဟိုမိန်းမက တော်တော်လှလားဟင် "

" မပြောတတ်ဘူး . . အသက်တော့နှစ်ဆယ်ငယ်ဟယ် . .
ဤတာနဲ့တော့ အဖေမကြိုက်လောက်ဘူး . . အပေးအယူတည်
မရှိနေမှာပေါ့ . . . "

" တော်ပါသေးရဲ့ "

" ဘာကိုတော်တာလဲ "

“ လှလို့ယူတယ်ဆို . . မောင်လည်း ချယ်ရီထက် လှတာ တွေ့ရင် သိပ်စိတ်မချရဘူးပေါ့ . . . ”

“ လှတိုင်းမကြိုက်ပါဘူး ”

“ မလှလည်း ကြိုက်မှာပေါ့ ”

“ ဟာ . . ချယ်ရီကလည်း . . ဘာတွေမေးနေမှန်း မသိဘူး ”

“ တကယ်လို့မောင်တို့အိမ်ရောင်းလိုက်ရင် . . မောင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရမလဲ . . ”

“ ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ ချယ်ရီ ”

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင် . . ချယ်ရီသိချင်လို့ပါ . . ”

“ ငါမသိဘူး အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး . . ကွန်ပျူတာတစ်လုံးတောင် ဝယ်လို့မရဘူး . . မောင်လို့ချင်တဲ့ အင်တာနက်ရော . . ဖီးမေးလ်ရော . . ဝစ်ဂျစ်တယ်ဖုန်းလိုင်းရော ပါတဲ့ကွန်ပျူတာ ဆက်တင်တစ်စုံမရဘူး . . ”

“ မောင်က ကွန်ပျူတာ ဝယ်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ် ”

“ အဲဒါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပဲ . . ကွန်ပျူတာမှာ အင်ကာနက်၊ နက်ခဲဝါခဲ၊ ဝါတော့ ဝက်ဘ်ဆိုက်ခဲ တင်ထားလိုက်ရင် တက္ကသိုလ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲ အကုန်သိနိုင်တယ် . . ဖီးမေးလ်ဆိုင် ဖွင့်ချင်ရင်ဖွင့် လို့ရတယ် . . ကွန်ပျူတာနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ရတယ် . . တစ်ကမ္ဘာ လုံးကိုပတ်ပြီး ငွေရှာလို့ရတယ် . . နိုင်ငံခြားမှာ ခိုလှုံပဲ . . ကိုယ်ပိုင် Web Site နဲ့ . . စီးပွားရေး အသေးစားတွေ လုပ်နေလို့ရတယ် . . ဦးနှောက်နဲ့ လက်ဝဲလိုတယ် . . လမ်းတောင် လျှောက်စရာမလိုဘူး ”

“ မောင်ကို ဝယ်ပေးချင်လိုက်တာ ”

“ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ . . တော်ကြာ သူ့ခိုးလို့ အစွပ်စွဲခံနေရ ပြီး ထောင်ထဲရောက်နေဦးမယ် . . ”

“ ဘယ်သူက စွပ်စွဲမှာလဲ ”

“ ချယ်ရီ အမေတွေပေါ့ ”

“ မောင် . . တော်တော်စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ ”

“ တူသလား တန်သလား အပြောခံထားရတာတောင် စိတ်မဆိုးဘဲ ခံနိုင်ရင် မောင်လူမလုပ်တော့ဘူး . . ”

“ အဲဒီလောက်ကြီး စိတ်ထဲစွဲမထားပါနဲ့ မောင်ရယ် ”

“ နာတတ်ရတယ်လေကွာ . . စိတ်ဆိုတာ မနာတတ်ရင် တရားပေါက်နေပြီလို့ပဲ ပြောလို့ရမယ် ”

x x x x x x x x x x x x

“ အောင်ဝေနဲ့ ပေးစားဖို့ ပိတ်စာတောင်အပ်နေပြီ . . မင်းသိတယ်မို့လား . . ”

“ ဘယ်လို ”

“ အောင်ဝေနဲ့ မင်းချယ်ရီကို ပေးစားဖို့ ပိတ်စာ မနေကပဲ သွားအပ်ကြတယ် . . ”

“ ချယ်ရီနဲ့ ညကတွေ့သေးတယ် . . ဘာမှ မပြောဘူး ”

“ ပြောမှာဝါ မင်းပြန်စဉ်းစားပါဦး . . မင်းက အခုပူထု နေတဲ့ဥစ္စာ ”

“ အင်း . . အိမ်ရောင်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရ

မှာလဲလို့တော့ မေးတာပဲ . . . ငါက ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲဆိုတော့ သိချင်လို့တဲ့ . . ”

“ မင်းက ပူစီတွေ သိမ်ကိုက်နေတော့ ကောင်းမလေး လန့်သွားမှာပေါ့ ”

“ ငါရင်တွေသိပ်ပူနေတယ်ကွာ ”

“ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ခိုင်လွင် ”

“ ငါသူ့ကို အောင်ရေလက်ဆဲ မထည့်နိုင်ဘူး . . ”

“ မထည့်နိုင်တာ မင်းပြောမှလားကွ . . ကိုယ့်ရည်းစား ကို သူစိမ်းနဲ့ ဘယ်သူမှ မဂ်လာမဆောင်စေချင်ပါဘူး . . ”

“ မင်းအဖေက အရွယ်လွန်အချစ်ပဲကွ . . . ”

“ သူတစ်ယောက်ထဲနဲ့ အကုန်လုံး အပြိုင်ကြနေတာ . . နဲ့တဲ့ သတ္တိတော့မဟုတ်ဘူး . . ရုပ်ကွက်ထဲမှာ မင်းအဖေကို နာမည်ပေးထားကြတယ် . . ချစ်လူမိုက်တဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ထက် ပိုချစ်မယ်တဲ့ ”

“ တော်တော့ကွာ . . ငါသီးမခံနိုင်တော့ဘူး ”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အဖေကြီးရသည့်အထဲ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုဖိအားပေးမှုကြောင့် မုန်းလာလေသည်။

“ မင်းရမဲ့ ပိုက်ဆံယူပြီး ချယ်ရီကို ခိုးပြေးပါလား . . ”

“ လာပြန်ပြီ ”

“ အဖေကိစ္စကလည်း ရှုပ်နေ . . ငါကပါ နောက်တစ်ခု ထပ်လုပ်ရင် ဇယားတွေ ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့ ”

“ မင်းအဖေက ယူပြီးသွားပြီ . . မင်းက မင်းကြိုက်တဲ့သူ ကို သူများနဲ့ပေးစားတာ ထိုင်ကြည့်နေရမဲ့ ဘဝ ”

“ ငါ ချယ်ရီနဲ့တွေ့ချင်တယ်ကွာ . . ငါ့ကိုကူညီပါဦး ”

“ သစ္စာမခွီကို အကူအညီတောင်းကြည့်မယ် ”

ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က သစ္စာမခွီကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

“ ဟုတ်တယ် . . သစ္စာနားလည်တယ် . . ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီကပါ သဘောတူလို့ ဖိတ်စာကိစ္စထိဖြစ်သွားတာဆို . . ”

“ ဒါဆိုလည်း . . ချယ်ရီ့ကိုသာ အပြင်ရအောင် ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပါ သစ္စာရယ် . . ကျွန်တော်ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး . . . ”

“ ဒီမှာ ကျော်စွာကို သက်သေထားပါမယ် . . ဒီကောင် ဝက်ခြံတွေလည်းပျောက်ကုန်ပါပြီ . . ”

“ ဒီအချိန်ရောက်တာတောင် နောက်နေ့တုန်းပဲကိုး . . နိုင်လွင်ရဲ့ . . နောက်မှ အသဲကွဲတာကြားရဦးမယ် . . ”

“ ကဲပါဗျာ . . အခု သစ္စာ ချယ်ရီ့ဆီသွားပေးမယ် မဟုတ်လား . . ဟင် . . ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့ရမှာဖြစ်မယ် . . ”

“ သွားတာက ဖြစ်ပါတယ် . . မင်္ဂလာဆောင်မှာ သစ္စာက သတို့သမီးအရန်လုပ်ရမှာ . . အဲဒါချယ်ရီ့ဝတ်မဲ့အရောက်ထက် နဲ့နဲ့ဖျော့တာဝတ်ရမယ်လေ . . သွားတိုင်ပင်စရာရှိတယ် . . ”

ကျွန်တော်မှာ အရူးမီးခိုင်းသလို ပူလောင်လာလေသည်။ ထိုညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။

ဖျာအောက်က ရွစ်ထိုးသဖြင့် ဖျာလှန်ကြည့်ရာ ဂျပိုး သုံးကောင်။ ကျွန်တော်လက်ဖြင့် ဖိသတ်လိုက်တော့ ဂျပိုးနဲ့က ထောင်းကနဲပျံ့သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖျာပေါ်ပြန်လှဲတော့ . . တစ်ခါ ကျောတက်က ယားပြန်သည်။ ဖျာမှာ ဂျပိုးရှိနေဦးမယ် ထင်သည်။

ဖျာနဲ့ ဆက်အိပ်နေသရွေ့ အဆင်ပြေမယ်မဟတ်သော ကြောင့် . . ဖျာကို ထလိပ်လိုက်သည်။

ဖျာကို လိပ်ပြီးနောက် တံမြက်စည်းဖြင့် ကြမ်းကိုလှဲလိုက် ကာ ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြန့်ခင်းသည်။

ပြီးမှ ပြန်အိပ်သည်။ ပုဆိုးကအေးသဖြင့် . . ခဏအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ချယ်ရီသည် . . ပန်းနုရောင်သူတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် ငိုရွက် တာနေသည်။ ချယ်ရီ့ဘေးမှာ ခေါင်းပေါင်းတစ်လွင့်လွင့်ဖြင့် အောင်ဝေက ရယ်မောနေသည်။

ပြီးတော့ ချယ်ရီကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းသည်။

“ ဟေ့ကောင် ချယ်ရီက ငါ့ရည်းစားကွ ”

“ ဘာဖြစ်လဲ အခု ငါ့မိန်းမဖြစ်ပြီ မင်းကသတ္တိမှမရှိတာကိုး ”

“ မင်းနော် . . မင်း ”

“ ဘာလဲ မင်းသတ္တိကြောင်းတာမဟုတ်လို့လား . . မင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှာကျွေးနိုင်တဲ့ ပညာမှမတတ်တာ . . မင်းရွှေ အကြောင်း နားလည်လို့လား . . ပလပ်စတစ်အကြောင်းသိလား ပုဇွန်ကို ဘယ်လောက်အအေးနဲ့ လှောင်သလဲ သိလား . . ပိုက်ဆံ ရှာတဲ့ပညာ မင်းမတတ်ပါဘူး ခိုင်လွင် . . . မှတ်ထားကွ . . ပိုက်ဆံမရှာတတ်ရင် . . မင်း မိန်းမယူလို့ မရဘူး . . . ”

“ ချယ်ရီက မင်းကို လုံးဝမချစ်ဘူး ”

“ ချယ်ရီ ချစ်စရာမလိုဘူး . . ငါက ချစ်ဖို့ပဲလိုတာပါ ကွာ . . ချယ်ရီနဲ့ငါယူပြီးရင် . . ချယ်ရီ ကားထည်လဲစီးနိုင်အောင် ငါလုပ်ပြနိုင်တယ် . . တစ်ကိုယ်လုံးကို ငါစိန်စိပေးမယ်ကွ . . ”

ကျွန်တော်မှာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း . . ချယ်ရီနဲ့ အောင်ဝေကိုကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်နားထဲမှာ စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ကြား ပြန်သည်။

“ ငါ့သမီးနဲ့ တူသလား တန်သလား ခိုင်လွင် ”

အောင်ဝေဆီကျွန်တော်ပြေးသွားကာ အားကုန်ထိုးချ လိုက်သည်။

“ အား ”

လက်ထိပ်မှ ပူတနဲ နာသွား၍ ကျွန်တော်မျက်လုံးစုံ မှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ ဒါအိပ်မက်ပဲ တော်ပါသေးရဲ့ ” ဟု

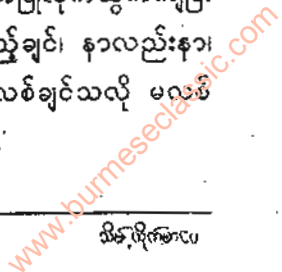
သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချပြီး ကျွန်တော်လက်ထိပ်ကိုကြည့် လိုက်သောအခါ . . ပေါက်ပြဲနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ကို “မောင် ”ဟု နာထောင်ကောင်းအောင် ခေါ်တတ်သောမိန်းမလေးနှင့် ကျွန်တော် ဒီလိုလမ်းမခွဲနိုင်ဟု တိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားမိလာသည်။

“ ငါလည်း နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး မိချယ်ရီရယ် ”

ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ဟု ကြားဖူးပါသည်။

အူနုကို ကျွဲခတ်လျှင် ဗိုက်က အူတွေအပြုလိုက်ထွက်ကျပြီး ထိုယုံဗိုက်ကို ဝုံ့မကြည့်ရဲ့ ကြည့်လည်းကြည့်ချင်၊ နာလည်းနာ၊ နှံ့လည်းရွံ့၊ ကြောက်လည်းကြောက်၊ သတိလစ်ချင်သလို မလစ် ချင်စိတ်ကလည်းပေါက်။

ဤသို့ခံစားရမှာဖြစ်သည်။

ရည်းစားလူလှခံရလျှင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

အောင်ဂေ့ကို ကျွန်တော် သတ်ချင်စိတ်ပေါက်လိုက်၊
ဖိကောင်သေသွားလျှင် နောက်တစ်ကောင်ပေါ်လာမှာစိုးလိုက်၊
သူတို့မင်္ဂလာ တကယ်ဆောင်လျှင် အဲဒီညမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လို
များနေရပါ့မလဲဟု တွေးလိုက်ဖြင့် စိတ်ခုက္ကကြီးစွာ ရောက်ရလေ
သည်။

ကျွန်တော်အရက်လည်း မသောက်တတ်ပါ။

ကျွန်တော်အဲဒီညမှာ ဘယ်လိုအင်အားနှင့် အိပ်ရပါ့မလဲ။

တွေးလေ . . ရူးလေ . . တွေးလေ . . နာကျည်းလေ . .

ကျွန်တော်မှာ အူတင်မက ဦးနှောက်ပါ ဆူလာသလို
ခံစားရသည်။

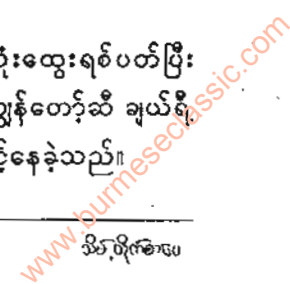
x x x x x x x x x x x x

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ။

Misfortunes are never came along. စသဖြင့်
တချို့ သုံးကြသော စကားပုံများရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်စကားပုံ သုံးရမှန်းတောင်
မသိတော့။

အိပ်မက်ဆိုးတွေနှင့် တစ်ညလုံး လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီး
မောခဲ့ရပြီးနောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင် ကျွန်တော်ဆီ ချယ်ဂီ
ဆင်းလာပေးမည့် သစ္စာမဇ္ဈိကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်နှင့်မို့ ရင်တွေဝုတ်ဝုတ်
ဝုတ်ဝုတ်ခုန်လာပြီး ထိုင်ရာမှအထ အိမ်ထဲသို့ ရဲများနှင့်
တာဝန်ရှိသူများ . . . ဝင်လာတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ နှလုံးသွေးများ
ရပ်တန့်သွားပြီဟုတောင် ထင်မိသည်။

“ ဦးလှသောင်အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ တာဝန်အရ ရှာဖွေစရာရှိလို့ပါ . . . ဒါ ရှာဖွေခွင့် ဝရမ်း
ပါ ”

“ ခင်ဗျာ ”

“ ဦးလှသောင် ရုံးက ပြည်သူပိုင်ငွေတွေကို အလွဲသုံးစား
လုပ်မှုနဲ့ . . . အချုပ်ထဲရောက်နေပါပြီ အိမ်မှာ ငွေတွေသိမ်းထား
တယ်လို့ဖြောင့်ချက်ပေးတဲ့အတွက် တာဝန်အရ ရှာတာပါ ”

ရပ်ကွက်ဆိုသည်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ ရပ်ဆွေ
ရပ်မျိုးများစုဝေးရာနေရာ။ ထို့ကြောင့် လူတွေက ကျွန်တော် ထို့
အိမ်ရှေ့မှာ မျောက်ပွဲကြည့်သလို ခဏချင်း ဝိုင်းစုံလာကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ များပြားလှသော လူများကိုကြည့်ကာ
မျက်လုံးများပြာလာသည်။

နားထဲမှာလည်း အသံဗလံတွေစုံနေသည်။

သိန်းဂဏန်း အနဲငယ်မျှသော ငွေကို အမေယူခဲ့တာ
ကျွန်တော်တို့ အပြစ်မှကင်းခဲ့လား။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သဘောတူညီမှုရသည်အထိ အမေ
စောင့်နိုင်သောကြောင့် . . . ဖြတ်လမ်းကိုသုံးခဲ့သည်ထင်၏။
စစ်မတွေက ရှက်လှချည်ရဲ့ဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲမှကို ထွက်မလာ။
ဇွတ်လုံးတွေပြာကာ နားတွေအူနေသော ကျွန်တော်သည်
အနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတာသိသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲစာပေးခဲ့တာသိသည်။

သို့သော် သတိကင်းလျက်ရှိကာ လူတွေကိုသာကြောင်
ကြည့်မိနေခဲ့သည်။

x x x x x x x x x x x x

ညဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ အိမ်မှာ လူမပြတ်သေး။

သတင်းစကားမေးသူများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေသည်။ အိမ်မှထွေဆယ်သိန်းတွေ့သည်ဆိုတာကို လာသမျှလူတိုင်းသိပြီး သားဖြစ်သော်လည်း စပ်စုသော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထပ်တလဲလဲ ဝါကိုပဲမေးကြသည်။

“ ခိုင်လွင် မင်းမသွားသေးဘူးလား ”

ပုရွက်ဆိတ်နှင့်ကျောက်ဘီလူးက ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ပြောသောအခါ ကျွန်တော်နားမလည်။

“ ဝါ ဘယ်သွားရမှာလဲ ”

“ ချယ်ရီဆီ ”

“ ချယ်ရီဆီ . . . ”

“ မင်းကို နေ့လည်က စာပေးခဲ့တယ်လေ ”

“ ဟုတ်လား . . . နေဦး . . . အဲဒီစာ . . . ငါဘယ်နားမှာ သားမှန်းတောင်မသိဘူး . . . ဘာစာမို့လဲ . . . ”

“ သစ္စာက တဆင့် ချယ်ရီပေးခိုင်းလိုက်တဲ့စာ သစ္စာက အိမ်ထဲမဝင်ရဲလို့ ငါယူပြီး မင်းလက်ထဲထည့်ခဲ့တာ ”

“ စာထဲမှာ ဘာပါလဲ ”

“ စာထဲမှာ ပါတာတော့ ငါတို့လည်း မသိဘူး . . . မင်းကို ဒီည ဆယ်နာရီ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံရှေ့မှာ ချိန်းတာတော့သိတယ် ”

ကျွန်တော် နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီငါးမိနစ်။

“ ငါသွားလိုက်ဦးမယ် ”

“ ငါတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ် ”

ဓမ္မာရုံရှေ့ဧရာဝတီတော့ စန္ဒီလွင်နှင့်ချယ်ရီ။ စန္ဒီလွင်က သူ့ အိမ်ပလစ်ကာ အဖြူရောင်လေးယူလာသည်။

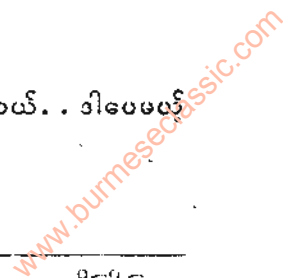
ချယ်ရီက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ . . . ပြေးဖက်ကာငိုသည်။

“ လာမှ လာပါမလားလို့ ”

“ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ချယ်ရီ ”

“ မောင်တို့အိမ်ဖြစ်တာ ချယ်ရီသိတယ် . . . ဒါပေမယ့် သိရိလဲ ဒီနေ့ အကျီသွားအပ်ပြီးပြီ ”

“ ဘာအကျီလဲ ”

“ သတို့သမီး အင်္ကျီပေါ့ လကုန်ရင် ယုနေမှာ စည်ခဲ
လုပ်မှာ နောက်နှစ်ရက်ဆို လက်မှတ်ထိုးရကော့မယ်.. ”

“ နောက်နှစ်ရက် ”

“ ဟုတ်တယ် မောင် .. ချယ်ရီကို မောင်ကြိုက်တဲ့နေရာ
သာ ခေါ်သွားတော့.. ချယ်ရီလိုက်မယ်. မောင်နဲ့တော့ မခွဲ
နိုင်ဘူး .. ”

“ ဟုတ်တယ်ခိုင်လွင် မင်းဒီညပဲ ခိုးပြေးတော့... ”

“ ငါ အိမ်မှာ ... ”

“ တော်စမ်းပါကွာ .. မင်းအဖေ မလည်ရွယ်လုပ်တာ
ဒီကိစ္စက ထောင်ကျမှာ သေချာတဲ့ကိစ္စ.. မင်းတို့အတွက် ငွေ
ရင်း မင်းအဖေ မှားတာလည်းမဟုတ်ဘူး .. နောက်မိန်းမအတွက်
မှားတာ.. မင်းအဖေဟောင် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်စဉ်းစားရင်
မင်းလည်း ကိုယ့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားသင့်တယ် ”

“ မောင် ချယ်ရီကို ထားခဲ့မှာလား .. မထားခဲ့ဘူးလား ”

“ နင်ကလဲ .. ခိုးမှာလား.. မခိုးဘူးလား မေးစမ်းပါ.. ”

“ မစန့် မသိပါဘူး .. သူက သူ့အိမ်အတွက်ပဲ စဉ်းစားတာ
ချယ်ရီအတွက် စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူး.. ”

“ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ချယ်ရီ .. ဒီမှာ ပိုက်ဆံ
တပြားမှပါမလာခဲ့လို့ စဉ်းစားနေတာ ”

“ ပိုက်ဆံများ ငါဆိုမှာ တစ်ထောင်ပါတယ် ရော ”

ပုရွက်ဆိတ်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။

ကျောက်ဘီလူးက တစ်ထောင်တန်သုံးရွက် ထုတ်ပေး သည်။

“ စန္ဒီကတော့ ပိုက်ဆံမပါဘူး .. ဒီကျောက်တန်းလတ်
စွပ်လေးပဲယူသွားနော် .. ”

“ မလုပ်ပါနဲ့ စန္ဒီရယ် ”

“ မဟုတ်တာ ချယ်ရီ မချစ်တဲ့လူနဲ့တော့ တူတူမနေနဲ့ .. က
နိုင်လွင်ချယ်ရီကို ခေါ်သွားတော့ ”

“ အန် ဘယ်ကိုခေါ်ရမှာလဲ ”

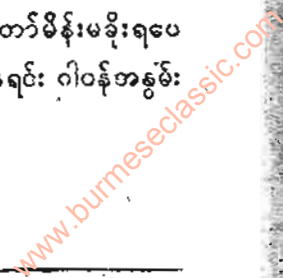
“ ဒီမှာ စန္ဒီကား ပါတယ် ”

“ ငါ ကားမမောင်းတတ်ဘူး ”

ပုရွက်ဆိတ်က “ ငါမောင်းတတ်တယ် .. ကဲတက်ကြ ”

ထုဆိုကာ ခိုင်းသည်။

ဘုမသ ဘမသိ ပြုန်းစားကြီး ကျွန်တော်မိန်းမခိုးရပေ
တော့မည်။ ချယ်ရီကိုကြည့်တော့လည်း အိမ်နေရင်း ဂါဝန်အနွမ်း
စာလေးနှင့်။

ကျောက်ဘီလူးက " ငါ့ပါလိုက်မယ် စိတ်မချဘူး... ဒီကောင်ကို... "

" စန္ဒီမလိုက်တော့ဘူးနော်... ပိုက်ဆံလို့ရင်... မုန်းဆင်လိုက်... မနက်ကျရင်လာပို့ပေးမယ်... ချယ်ရီ ကံကောင်းစေကွယ်... "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစန္ဒီ "

ဤသို့ဖြင့် ပိုက်ဆံလေးထောင်၊ လူလေးယောက်၊ ကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော်မိန်းမခိုးခဲ့ရသည်။

ပုရွက်ဆိတ်က လမ်းမှာစနေသေးသည်။

" ချယ်ရီ နှင့်ပထမဆုံးကလေးမွေးရင် ငါ့နာမည်ပါအောင်ပေးနော်... ဥပမာ ခိုင်လှိုင်ကြိုင်မေ့ဟာ... "

" ဆက်မပြောနဲ့ ချယ်ရီအမုန်းဆုံးနာမည်တွေ ပါလာဦးမယ် "

" ချယ်ရီက ဘာနာမည်တွေ မုန်းလို့လဲ "

" နိုင် ပါတဲ့နာမည်တွေ သိပ်မုန်းတယ် "

" ဘာဖြစ်လို့လဲ "

" မသိဘူး... နိုင်ပါတဲ့ နာမည်တွေဆို မုန်းကိုမုန်းထား... နာမည်မှာ အေး ပါရင်လည်း မုန်းတယ်... "

" ထားပါတော့ ခိုင်လှိုင်ကိုတော့ မမုန်းဘူးဗို့လား... ယဲ့ဒါနဲ့ နှင်တို့နှစ်ယောက် မှတ်ပုံတင်ပါရဲ့လား... "

" ပါပါတယ် "

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူပြောမိပြီး ချယ်ရီနှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

" မောင် "

" ဟင် "

" တရမ်းစိတ်ညစ်နေလား "

" ဘာလို့လဲ "

" ချယ်ရီကို ခိုးလာရလို့လေ "

" ဒီလိုပါပဲ... ခုချိန်မှတော့ သတ္တိရှိရတော့မှာပေါ့... "

" မောင်ကို အားနာပါတယ် "

" တာဖြစ်လို့ အားနာတာလဲ "

" မခိုးချင်ပဲ ခိုးလာရလို့လေ "

" တဲသလို မဟုတ်ပါဘူး ချယ်ရီရယ်... ငါခေါင်းတွေ အရမ်းနောက်နေလို့ပါ... တိမ်မှာလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာဆိုတော့... အခု ငါ ချယ်ရီကို ခိုးမုန်းသိရင် အစ်မတွေတော့ ပိုစိတ်ညစ်မှာပဲ... "

“ ဒါဆို ကားရပ်ခိုင်းလိုက်တော့ ”

“ သာလုပ်မလို့လဲ ”

“ ချယ်ရီ အိမ်လည်း မပြန်ချင်ဘူး . . မောင်လည်း မခိုးချင်ဘူးဆိုတော့ တွေ့ရာလျှောက်သွားပစ်မယ် . . ”

“ အဲသလိုတော့ မသွားရပါဘူး ”

“ မောင်မျက်နှာက ဝမ်းနုတ်ဆေးဆယ်ထုတ်စားမိတဲ့ရုပ်နဲ့ ”

“ ကဲ ချယ်ရီကို မောင်ခုမ တကယ်ခိုးချင်စိတ်ပေါက်လာ ပြီ အိမ်ပြန်နဲ့တော့နော် ”

“ အိမ်ပြန်ချင်မှဖြင့် လိုက်လာမလား ”

ပုရွက်ဆိတ်က ပဲခူးရိုး ဦးလေး၏အိမ်တွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးအပိုရှိသည်ဆိုပြီး ပဲခူးကိုသွားရန်ဆုံးဖြတ်သည်။

ထောက်ကြွန်ရောက်တော့ ချယ်ရီနှင့်ကျွန်တော်ဗိုက်ဆာ့ရှ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ထမင်းဝင်စားကြသည်။

“ မောင် တစ်နေကုန် ဘာမှမစားရသေးဘူး ”

“ ချယ်ရီလည်း အတူတူပဲ . . စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘာစားစား စားလို့မဝင်ဘူး ”

“ ကဲ . . စားစရာရှိတာစားကြ နောက်မှအလွမ်းသယ် နောက်က ချယ်ရီမိတွေ့လိုက်လာရင် ရှင်းပြစရာမထိပဲ ခိုင်လွင် ထောင်ထဲရောက်နေမယ် . . ”

ကျောက်တီလူးက စေတနာဖြင့်သတိပေးပါသည်။

ကျွန်တော်နဲ့ချယ်ရီက ထမင်းထဲ ဟင်းကိုယ်စီခပ်ထည့် ပေးရင်း စားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ မိချယ်ရီ လက်စသတ်တော့ နင်က ဒီကောင်နောက် တကယ်လိုက်လာတာကိုး ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ချယ်ရီကို သူ့အမေက ဆွဲခေါ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို အောင်ဝေနဲ့ ချယ်ရီအဖေက ဂုတ်ကိုဆွဲမ လိုက်သည်။

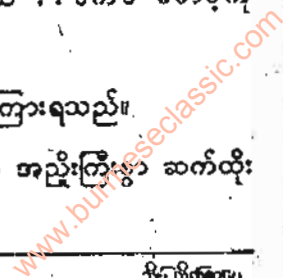
“ မင်း တော်တော် သတ္တိတောင်းပါလား ခိုင်လွင် . . မင်း ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်မသိဘူးလား . . ဂုက္ခတွင်းထဲ ချယ်ရီကို ဆွဲခေါ်မလို့ပေါ့လေ . . ”

ကျွန်တော်မျက်နှာကို နှစ်ယောက်သား လက်သီးနှင့်ထိုး ကြသည်။

“ မောင်ကို မလုပ်ပါနဲ့ . . . သမီး အတင်းလိုက်လာလို့ သူ့ခေါ်လာတာပါ . . တောင်းပန်ပါတယ် . . ဧကံဒီ မောင်ကို မထိုးပါနဲ့ . . . ”

ချယ်ရီရဲ့ ငိုကြွေးချက်မ အသံကိုကြားရသည်။

အောင်ဝေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အညှိုးကြီးနွှာ ဆက်ထိုး သည်။

“ အောင်ဝေ . . နင်ရပ်လိုက် . . နင့်ကိုရပ်လို့ ငါပြော
နေတယ် . . ”

ချယ်ရီအမေက ချယ်ရီကို ကားပေါ်အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်
သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုရော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုပါ သူတို့က
အင်အားနှင့်ဝိုင်းစားနိုင်ကျင့်ကြပြီးနောက် ထွက်ခွာသွား သည်။

ဒက်ရာကိုယ်စီနှင့်ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
သည် ကားဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ခိုင်လွင်ရာ ”

“ ငါကပဲ မင်းတို့ကိုတောင်းပန်ရမှာပါ . . ငါ့ကြောင့် မင်းတို့
အစော်ကားခံရတယ် . . ငါမကျေဘူးကွာ . . ”

“ ချယ်ရီ ငိုပြီးပါသွားတယ် ”

“ ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ ပုရွက်ဆိတ် ဟင် ကျောက်ဘီလူး
မင်းပြောပါဦး . . ငါဘာလုပ်ရမလဲ . . ”

“ စိတ်ကို အေးအေးထား ခိုင်လွင် . . မင်းအတွက် ချယ်ရီ
ကို ငါတို့ရအောင် ပြန်ခိုးပေးမယ် . . ခိုးပြီးမှ တရားရုံးရောက်
ပစေကွာ . . ”

“ ငါ့ အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ကွာ ”

“ ဒါဒုက္ခ မဟုတ်ဘူးကွ . . ဒါ စွန့်စားတာ ငါတို့
သူငယ်ချင်းကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရအောင် ကူညီတာ . . ”

အပြန်လမ်းမှာ သွေးထွက်၊ အက်ကွဲသော ဒက်ရာကိုယ်စီ
ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက် နေခဲ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့်ကြုံရလေ
ပြီ ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သနားသည်။ ချယ်ရီကိုလည်း
သနားသည်။ ရီဖီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ကိုမှ လက်ထပ်ပေးမည်
အာသာရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ရပ်တည်ပေးမဲ့
သူမရှိပါ။

အိမ်ရောက်တော့ အစ်မများက ကျွန်တော့်ကိုထုရိုက်ကာ
ငိုကြသည်။

“ အဖေ ဒီလိုဖြစ်တုန်း နင်မိန်းမခိုးစရာလား ခိုင်လွင် . .
ကြီးကြီးမားမား ယောက်ျားလေးဆို နှင်ပဲရှိတာ . . ”

“ နင်မို့ အဲဒီတာတွေနဲ့ပတ်သက်တယ် . . လူကိုလူလို့
ထင်တာမဟုတ်ဘူး . . သူတို့ကိုယ်သူတို့လူထင်နေတာ . . အခု
ကြည့်ပါဦး . . သားသမီးချင်းမစာနာ . . ထိုးကြိတ်သွားလိုက်တာ
ဒါလုပ်စရာလား . . ”

“ နင်ထပ်ခိုးဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ခိုင်လွင် အဖေ့ကိစ္စက
တရားရုံးလိုက်ရဦးမယ် နင်ပါ တရားရုံးရောက်နေဦးမယ် . . ”

ငရဲဆိုသည်မှာ ဘယ်လောက်ပူမှန်း ငရဲရောက်ဖူးမှ
သိလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ချယ်ရီကိုပြန်ခေါ်သွားသော ညက

လောကဓရဲကြီးစွာ ခံစားရလေသည်။ သတို့သမီးအင်္ကျီ
တောင်အပ်ပြီးနေပြီဆိုတော့ အခြေအနေအခွင့်အရေးက
ကျွန်တော့်ဘက်မှာမရှိတော့ပြီ။

“ အိမ်က ယောက်ျားတွေသုံးယောက်ရှိတာ ဖအေကလဲ
နောက်မိန်းမကိစ္စနဲ့ . . သားကလည်း ရည်းစားကိစ္စနဲ့ ရှုပ်ယှက်
ခတ်နေတာပဲ . . ငါလည်းယူမယောက်ျားမရှိလို့ ရှိရင် လိုက်ပြေး
တယ် . . ”

အစ်မလတ်၏ ရွဲ့ပဲ့ပြောသံကို ကြားသော်လည်း ကျွန်တော်
ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကိုမှ ယူမဲ့
အောင်ဝေကို စိတ်ကူးထဲတွင် ခါးဖြင့်နှုတ်နှုတ်စင်းကာ ငရုတ်သီး၊
ဆားတို့ဖြင့်နယ်နေမိသည်။

“ မိန်းမတွေအများကြီးပါကွာ . . မင်းသာမရှိရင် ငါမိလို့
စိတ်ညစ်ရမှာမဟုတ်ဘူး . . မိန်းမလည်းခိုးစရာမလိုဘူး . .
ငါ့ရည်းစားနဲ့ ငါအေးဆေးပဲ . . ”

ကျွန်တော်ထိုသို့စဉ်းစားမိပါသည်။

ဂျူး၏ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ကိုယ့်ရည်းစား၏ မင်္ဂလာညီညွတ်
ကို ယောက်ျားလေးဖြစ်သူသည် ရူးမတတ် အရှုံးဖြင့် ကြုံကြုံခံ
ရင်ဆိုင်ရသည်ဟု ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲတွင်
တွေးကာ ရူးမတတ်ပူလောင်လှပါသည်။ ဒီအချိန်ကျမှ အဖေက
လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြဿနာတွေဖန်တီးသည်။

ကျွန်တော့်ထံကိုလည်း ပြဿနာတွေ ပြုဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ချယ်ရီကိုဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟု
ကြိုတင်သိကာ ထိုအသိသည် ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြတတ်အောင်
နှိပ်စက်နိုင်ပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အဖေ့ကို စာရိတ္တမကောင်း
သောသူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ၊ အခင်မပီသသူအဖြစ် သတ်မှတ်
လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော့်ကိုကား မမှီတဲ့ပန်း တုံးခုလှမ်း ဘယ်တစ်
လှမ်းညှာတစ်လှမ်း ထောင်နခမ်းဟု မြင်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကံဆိုးမှုများသည် သူ့တစ်ဦးတည်း တယ်တော့
မှမလာတတ်ဟု ကျွန်တော်က ဆိုချင်ပါသည်။

x x x x x x x x x x x x x

“ ငါ့ ကားနံပါတ်ကိုသူတို့ သိတော့ ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန် တာပဲ ခိုင်လွင် . . စန္ဒီလဲ ရစရာမရှိအောင် အပြောခံလိုက်ရတယ် . . စန္ဒီ အပြောခံရပါစေ . . ပြဿနာမရှိပါဘူး . . ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်တို့ အတွက် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် . . ”

စန္ဒီက မျက်ရည်လေးဝဲကာ လေသံဖြင့်ရှင်းပြရှာပါသည်။

“ ရပါတယ်ဟာ ”

ကျွန်တော်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။

“ ချယ်ရီ ညက လက်ကျိုးသွားတယ် ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဟုတ်တယ် . . သူတို့အိမ်ရောက်တော့ ”

စန္ဒီက စကားဖြင့်ပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်ဝန်း ထဲတွင် ချယ်ရီဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မြင်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ချယ်ရီက အောင်ဂေကို ပါးခိုက် သည်။ ကျွန်တော့်ကို ထိုးတဲ့အတွက်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲဝင်ကာ အတွင်းမှ သေ့ပိတ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပါ သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်သော ချယ်ရီသည် သူများအ သားကိုနာအောင် မလုပ်ရသောအခါ ဒေါသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါလိမ့်မည်။ တိုက်ပေါ်က ခုန်ချဖို့ ချယ်ရီ ခုာ သတ္တိရှိလောက်၍သာ

“ နင့်ကြောင့်ပဲ ခိုင်လွင် . . စန္ဒီအစက ချယ်ရီကို ဒီလောက် မထင်ဘူး . . ”

အခု တဖြည်းဖြည်း ချယ်ရီကို ကြောက်လာပြီ . . သူ နင့်ကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်တယ်ခိုင်လွင်”

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော့်တို့ တော်တော်ရွေးမိက်မိက် ချစ်သော မိန်းမဆို၍ ချယ်ရီသာရှိမည်ထင်ပါသည်။

ချယ်ရီသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်ကန်းတောတိုးဖြစ် ၍နေချေပြီ။

“ ငါ ဒီည ချယ်ရီအိမ်ရှေ့သွားမယ် ”

“ နင် ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ”

“ သီးချင်းဆိုမလို့ ”

“ အမိပွယ်မရှိတာ . . နင်အဲသလိုရွဲ့တော့ ချယ်ရီ ပိုဆိုးမှာပေါ့ . . ”

“ ငါ မကျေနပ်ဘူး ”

“ မိဘတွေလည်း သူတို့ဘက်က စဉ်းစားတာပေါ့ဟာ ”

“ ငါနားလည်ပါတယ် ”

“ နားလည်ရင် အခြေအနေမှန်ကို လက်ခံရမှာပေါ့ ခိုင်လွင် ”

ကျွန်တော်ပထဆုံးကြိုက်ခဲ့သော မိန်းခလေးက ကျွန်တော့် ဘဝတွင် အမှားအမှန် ပြောပြနိုင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ပါ။

“ ရုပ်ရှင်တွေ့ ပွဲဒီယိုတွေ့ထဲမှာတော့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ဆို မရမက ပေးညားမှာပဲ . အပြင်မှာ . . နင်တို့ဇာတ်လမ်းက ဆက်ရန်မရှိဖြစ်နေတာ . . ငါ့အမြင်ကိုပြောတာနော် . . နင့်မှာ ရှင်းရမဲ့ပြဿနာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ် . . ချယ်ရီ မိဘတွေ ဘက်ကလည်း မျက်နှာယုတ်ရမဲ့ ကိစ္စကို ဒီတိုင်းလွှတ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ကျွန်တော့်ကို စန္ဒီလွင်က လေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နားမဝင်တော့ ။

“ ငါ ချယ်ရီကို ထပ်ခိုးမယ် ”

“ နင်တို့နှစ်ယောက်ယူပြီးလဲ လိုက်ခဲ့မှာပဲခိုင်လွင် . . ”

“ နင့်က ဘာလို့ ဒီလောက်သေချာနေတာလဲ ”

“ ဘာလို့လဲဆို အောင်ဝေက ချယ်ရီကိုသာရပါစေ . . ဝလေးဘယ်နှစ်ယောက်ပါပါစေ လက်တပ်မယ်တဲ့ . . ”

ကျွန်တော် စိတ်မလျော့သေး ။

သို့သော် ချယ်ရီတို့ လက်မှတ်မထိုးခင် တစ်ရက် . . ကျွန်တော့ လေးဖြူရဲ့လိပ်ပြာအခွေတို့ ဖွင့်၍ နားထောင်နေခိုက် ချယ်ရီ ရောက်လာသည်။

“ နင် . . ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ ”

“ လာနှုတ်ဆက်တာ ”

“ နှုတ်ဆက်တာ ”

“ ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ မနက်ဖြန် မနက်ဆို လက်မှတ် ထော့မှာ ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲကိုဝမ်းနည်းမှုကစားလုံးတစ်ခုရင်းဝင်လာ သည်။ ချယ်ရီ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ပြီ။ ချယ်ရီနဲ့ကျွန်တော် အချစ် စစ်ပွဲမှာ အလှ ရှုံးနိမ့်သွားကြပြီတည်း။

“ နင် တစ်ခုခုပြောချင်သေးလား . . . မောင် ”

“ ငါ . . . ငါ ဘာပြောရမလဲချယ်ရီ ”

“ ပြောရမှာပေါ့ . . ဥပမာ . . ငါစိတ်ချမ်းသာပါစေ
ဆိုတာမျိုးပေါ့ . . ဒါမှမဟုတ် . . ငါတကယ်ကြိုက်ခဲ့တာ
မင်းမဟုတ်ဘူး . . ဆိုရင် ချယ်ရီ နေသာလိမ့်မယ်ထင်တယ် ”

“ မပြောနိုင်ဘူးချယ်ရီ . . ငါမင်းကိုချစ်တယ် ”

“ အခုမှ နှစ်ဒီစကားကို ပြောရဲတယ်မောင် . . နင့်ဆီက
ဒီစကားတစ်ခွန်းကြားရဖို့ ငါမှာ စောင့်လိုက်ရတာ . . ”

“ အခု တစ်ယောက်တည်းလား ”

“ မဟုတ်ဘူး . . အိမ်ရှေ့မှာ အောင်ဝေရီတယ် . . နင့်အဖို့
နှုတ်ဆက်ဖို့ ငါခွင့်တောင်းထားတာ . . ”

“ ငါက ရှုံးနေပြီသားပါချယ်ရီ ”

“ မောင် မရှုံးဘူး . . ငါပဲ ရှုံးတာ . . ငါမောင်ကို အချစ်
မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတယ် . . ငါ့ကို မောင်က တစ်ခြားမြို့တစ်မြို့
ခေါ်သွားနိုင်မှာပါလို့ ယုံကြည်ခဲ့ဖူးတယ် . . ”

“ ခွင့်လွှတ်ပါချယ်ရီ . . ငါသတ္တိမရှိခဲ့ဘူး . . ငါသတ္တိ မရှိ
ကောင်ပါ . . ”

“ မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ မိုက်မဲတာပါ . . အောင်ဝေ
စာမဖေးခိုင်းရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး . . ”

“ ပြီးခဲ့တာတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ ”

“ အခုမောင့်ဆီလာတာ ချယ်ရီတောင်းစရာတစ်ခုရှိလို့ ”

“ တောင်းစရာ . . ”

ကျွန်းတော်နှင့်ရည်းစား ဖြစ်သော ကာလတစ်လျှောက်
ကျွန်းတော်ကသာ နမ်းဖို့ ဖြားယောင်းခဲ့ရသော၊ ကျွန်းတော်နမ်းဖို့
မိမိကွက်ထူထူလေး တမင်ကွက်ထားတတ်သော၊ ကျွန်းတော်ကသာ
အောင်းဆိုလျှင် ဘာကိုမဆို ပေးမှာဖြစ်သော ချစ်သူသည် သူစိမ်း
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခါနီးချိန်တွင် ကျွန်းတော်ကို နမ်းခွင့်
ပြုရန် တောင်းဆိုလေသည်။

“ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မဲ့ မိန်းမက
အောင်ကို ချစ်ကြောင်းပြောနေတာ . . ရယ်စရာတောင်ကောင်းနေ
သားပဲ ”

မျက်ရည်လူးနေသော ချယ်ရီပါးပြင်တစ်ဖက်သည်
ကျွန်းတော်ပါးပြင်ကိုညင်သာစွာ လာထိသည်။

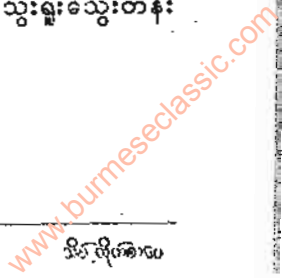
ပြီးတော့ နှာခေါင်းနှင့် ကျွန်တော့်နဖူးကို နမ်းသည်။

“ မောင်ကို ချယ်ရီ သိပ်ချစ်ပါတယ် ”

ကျွန်းတော် ချယ်ရီလက်တစ်ဖက်ကို သွေးရွေးသွေးတန်း
ထွေးထွေးမိသည်။ ဒါက အဆုံးသတ်လား ။

သေချာတဲ့အဆုံးသတ်လား။

လူက ဝယောင်ကတန်းဖြစ်နေသည်။

“ မင်း ငါ့ကို မေ့လိုက်တော့ . . . ”

ကက်ဆက်မှ လေးဖြူအသံကဆွဲဆွဲငင်ငင်ထွက်လာသည်။

“ အချစ်က ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး ”

ကျွန်တော် ကက်ဆက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘဲ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ချယ်ရီနောက် ကျွန်တော်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ မသိစိတ်ဖြင့်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လမ်းခုလတ်မှာ အောင်ဝေက ကျွန်တော့်ရှေ့က ထားသည်။

“ ချယ်ရီ လာချင်လွန်းလို့ လိုက်ပို့တာ . . မင်းကို ငါတစ်ယောက်တောင်းပန်ချင်တာ . . ငါတို့လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းဖိရပ်ကွက်မှာ မနေပါနဲ့တော့ ခိုင်လွင် . . မင်းကို မြင်နေရင် သူစိတ်စုစု ရောက်ရလိမ့်မယ့် ”

“ ငါ မပြောင်းပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော ”

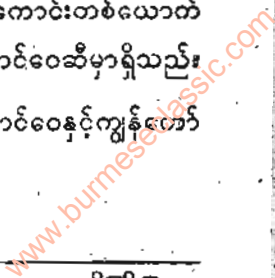
“ မင်းမပြောင်းပေးရင် ငါပြောင်းမှာပေါ့ ခိုင်လွင် . . ငါတစ်ခုပြောချင်တာက မင်း ငါ့နေရာကနေ ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ . . ငါ့ကို မတရားဘူးလို့ မင်းထင်လိမ့်မယ် . . ဟကယ်တော့ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ချယ်ရီကို ငါချစ်ခဲ့ရတာပါ . . ငါ့အတွက် ချယ်ရီမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး . . ငါ့မှာ ချယ်ရီကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး . . သူ့ကိုရဖို့သာဆို . . သူနဲ့ပါလာမဲ့ စည်းစိမ်တွေမပါလည်း ငါယူမှာ . . သူ့အတွက် ငါ ခုကွဘယ်လောက်ရောက်ပါစေ . . ငါခံမယ် . . မင်းချစ်သူကို ငါလှသွားတယ်လို့ မင်းထင်မှာ . . မုန်းမှာငါသိတယ် . . အဲဒီ မင်းချစ်တဲ့သူကို မင်းနဲ့ မချစ်ခင်ကတည်းက ငါက ချစ်တယ်ဆိုတာလေ . . မင်း ကိုယ်ချင်းစာပေးရင် ကျေနပ်ပါတယ် ခိုင်လွင် . . ”

ကျွန်တော်အောင်ဝေမျက်လုံးများထဲ တည်တည်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယောက်ျားချင်းမို့ ကျွန်တော်သိပါသည်။

အောင်ဝေသည် ကျွန်တော့်ထက် ချယ်ရီခုကွကို ပိုခံနိုင်သူဖြစ်သည်။ ချယ်ရီအတွက် လင်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာသောတိကျမှုမျိုး အောင်ဝေဆီမှာရှိသည်။

အဲဒါတွေထက်ပိုသေချာတာက အောင်ဝေနှင့်ကျွန်တော် အခြေအနေချင်းလုံးဝ မတူညီချင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ချယ်ဂီ အနာဂတ်အတွက် ပုံအောပြီး စွန့်စားရလောက်အောင် အရည်အချင်းမရှိပါ။

မိန်းမဆိုတာ ယူချင်တိုင်းမရပါချေ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးဖို့ ဝင်ငွေမရှိပါဘဲလျက် -- ထားစရာနေစရာမရှိပါဘဲလျက် ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

ယူမဲ့မိန်းမက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အိပ်နိုင်သော အဝတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နေနိုင်သော မိန်းမဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။

သို့ရာတွင် လူဟူသည် စား၊ ဝတ်၊ နေ ဤသုံးပါးတွင် နေရေးနှင့် စားရေးမပြည့်စုံလျှင် မဖြစ်။

မရှိမဖြစ်နေဖို့နေရာ။

မရှိမဖြစ် စားဖို့ အစာရှိရပေမည်။

ဝတ်တာက အစုတ်နဲ့နေလျှင်ရသေးသည်။

အစုတ်အပြတ်၍ ရောဂါမဖြစ်။

နေဖို့ နေရာမရှိလျှင် လမ်းဘေးတဲထိုးရမည်။ လမ်းဘေးတဲထိုးရာတွင် အခန့်မသင့်လျှင် စည်ပင်ရဲနှင့်တိုးမည်။

အစားချို့တဲ့လျှင် နောက်ဆက်တွဲ ရောဂါဖြစ်မည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် သင်္ဂြိုဟ်စားရိတ်မရှိသော အလောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း လူတွင်ပါ၍ တော်တော့သည်။ နှစ်ပေါက်သာပါလာလျှင် ရှုပ်လိုက်မည့်ပြဿနာ။

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေမှာ သေချာသည်။

ဒီသဘောကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ နေတာကြာလာမှ အသက်ပိုကြီးလာမှ အချစ်ဆိုသော ရင်ခုန်မှုတွေ ခုဏခဏကြုံလာမှ ပိုနားလည် လာခဲ့တာတော့အမှန် ။

အချစ်ဦးနှင့် ကွေးကွင်းရသော ခံစားချက်များအနက် သူ့မဝ်လာဦးညသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဆိုးဆုံး ခံစားချက်ကို ပေါက်ကွဲစေခဲ့သည်။

သူ ဟိုကောင်ရင်ခွင်မှာ . . . ။

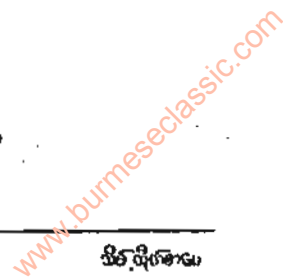
သူ နှုတ်ခမ်း၊ သူ ပါးပြင် ။

ကျွန်တော်မထိရက်ခဲ့သော အရာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ခွီးသွားပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်စမ်းပြီး ငိုချင်သလိုလို ဝမ်းနဲလာသည်။ ထိုညဦးပိုင်း (သူ့မဝ်လာဦးည) မှာ ကျွန်တော် ရင်တွေပူကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ။

“ အရက်သောက်မလား ခိုင်လွင် ”

“ မသောက်ချင်ဘူး ”

“ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ သူငယ်ချင်း ”

“ အင်း... ငါ ... ရေကူးချင်တယ် ”

“ ရေကူးချင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးပူနေတယ်ကွာ... ငါ ရေထဲ စိမ်းနေရရင် ကောင်းမယ် ”

ပုရွက်ဆိတ်က သူ့အိမ်ခေါ်သွားသည်။

သူတို့အိမ်က ရေကန်ကိုဖုတ်နှင့် လေးဘက်လေးတန် ကာထားသည်။ ဇွဲရတွင်းမှ ရေကို မော်တာဖြင့်တင်ပြီး ရေကန် ထဲထည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ငါ့အမေနဲ့အဖေ .. အသုဘ တစ်ခုသွားတယ်... က နိုင်လွင် သူဝယ်ချင်း .. ကိန်းထဲ မင်းခန့်ဆင်းတော့ ”

“ ဘာကွ မင်းက ငါ့ကို ရေမရှိထဲချောင်း နှာခေါင်း ဖော်ပြီး သေခိုင်းတာပေါ့ .. ”

“ မင်းပဲ ပူတယ်ဆို .. မင်းကိုသေခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး.. ရေစိမ်းခိုင်းတာ.. သေချင်သပဆို.. လဲသေ.. ကဲ.. လှဲသေ.. သေ.. ”

ကျွန်တော်အတွင်းခံဘောင်းဘီသာချန်ထားပြီး။

ကျန်တာအားလုံးချွတ်ကာ ဖုတ်ကန်အသေးထဲ ဝင်စိမ် လိုက်သည်။ စိမ်းအေးသောတွင်းရေနှင့်ကိုယ်လုံးအတွေ့မှာ .. လူက တဒင် ငြိမ်းချမ်းသွားသလိုရှိသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဖိုတ်ကို ခပ်စူးစူး တိုက် လိုက်သလိုခံစားလိုက်ရသဖြင့် ...

“ ဟ... ကိုက်တယ်ဟ ”

ထို့နောက် ဆက်တိုက်တိုက် လိုက်သလိုဖြစ်လာရာ ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။

“ ပုရွက်ဆိတ် .. ကိုက်တယ် .. ကိုက်တယ် .. ”

“ ရေထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ် ရှိတယ်ထင်တယ် ”

“ မဟုတ်ဘူး .. ကိုက်တာကွ .. ပုရွက်ဆိတ် ”

“ အေးလေ .. ပုရွက်ဆိတ်က မကိုက်လို့ မင်းကိုစေလား ”

“ ဟာ လှိုင်ငြိမ်းချမ်းရေ .. ငါ့ကို တစ်စုစုကိုက်တယ်ကွ.. ထဲမှပဲ ”

“ ဟာ.. ငါသတိရပြီး ဟိုး... မြေ ”

“ အန် .. မြေ .. အား ”

ကျွန်တော့်မှာ ခံစားရသမျှ ကြေကွဲမှုတွေ ဘယ်ရောက် သွားမှန်းမသိတော့။ ချယ်ရီလဲ မသိ။ စိတ်ထဲတွင် မြေ ငါ့ကို တိုက်ပြီထင်ကာ...

ကျွန်တော် ဖုတ်ကန်ထဲမှ ခုန်ထွက်သည်..

အရေးထဲ .. ရေပိုက်ခေါင်းတစ်ထားသောကြောင့် ပိုက် နှင့် ဘောင်းဘီညီကာ ဖုတ်ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် တန်းလန်း ဖြစ်ကာ လူသူလေးပါး မြင်မကောင်းရှိနေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . သရဲလားမသိဘူး ငါ့ကိုဆွဲထားတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချ၍ ပုရွတ်ဆိတ်အိမ် လိုက်လာသော ကျောက်ဘီလူးလား ကျွန်တော်တို့ဆီ အိမ်ဘေးမှ ပတ်၍ လာနေတာတွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း ကိုမြင်ရစဉ် အားတတ်ကာ . .

“ ဟိုမှာ ဘီလူး လာနေပြီ ”

ဟု နာမည်ပြောင် အစအဆုံးမခေါ်နိုင်ဘဲ ထိုသို့သာ ထွက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို ပိုက်ခေါင်းမှဖြုတ်နေဆဲ ပုရွတ်ဆိတ်မှာ ဘီလူးဆိုသောအသံကို ကြားသည့်အခါ ကြောက် လန့်တကြားဖြင့် --

“ ဘယ်မှာလဲ ဘီလူး . . အစွယ်နဲ့လား ”

ဟု ကြောင်တောင်တောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်မေးလေ သည်။

ထိုမေးသံကို မီးခပ်မှိန်မှိန်အားပြု၍ လာနေသော ကျောက်ဘီလူးက ကြားပုံရသည်။ ဘီလူး(တကယ်)ဟုထင်ကာ အဲဒီကောင်ကြောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ပြန်ပတ်ပြေးထွက်သွား သည်။

အဲဒီကောင်ခြေသံကိုပဲ ကြားရတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်(ကျောက်ဘီလူးဘက် စောစောတ လှည့်မကြည့်ခဲ့သော)ကာ ခြေသံကြားရာ ခေါင်းပြုကြည့်သော ပုရွတ်ဆိတ်သည် လူ့အရိပ်မတွေ့ရဘဲ ခြေသံသာကြားရသော အခါ

တကယ့်ဘီလူးထင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့၍ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အုတ်ကန်ပေါ်ကွင် တန်းလန်းဖြစ်လျက်

“ ဟာ . . ဟေ့ကောင်တွေ . . ငါကြောက်တယ်ကွ ”

ကြောက်စိတ်သည် တော်တော်ဆိုးပါသည်။

ကျွန်တော်မှာအော်ရင်း ချွေးပြန်ကာ အောက်က ရှူးတွေ ထွက်လာတော့သည်။ ချယ်ရီကို ဘုရားစူး တစ်ချက်သတိမရခဲ့

မျက်လုံးက စကောလောက်။

အစွယ်က ငှက်ပျောဖူးလောက် ။ အရပ်က ထန်းတဖျား လောက်။ အသားက မီးသွေးလောက် ရယ်သံက မိုးချိန်းသံ လောက် . . .

ဤသို့ အလင်္ကာမြောက် ဘီလူးတစ်ကောင်းပေါ်လာခဲ့ ပါမှ ရှူးတင်မက မစင်ပါထွက်ပြီး ကျွန်တော်သေသွားလိမ့်မည်။

" ဟေ့ကောင်တွေ . . ငါကြောက်တယ်ကွ . . ဟီး. ဟီး
ခွေးမသားတွေ ငါ့ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့တယ် . . "

ကြောက်ပြီး ဆဲမိဆဲရာဆဲကာ အော်ငိုနေသော ကျွန်တော်
သည် ထိုခဏမှာပင် . .

" ယဲ့ ခိုင်လွင် နင်ဘယ်သူ့ကို ခွေးမသားလို့ ဆဲနေတာလဲ"
ဆိုသောမေးသံနှင့်အတူ ပုရွက်ဆိတ် အမေရောက်လာ
လေသည်။

" အန်တီ . . အန်တီ သားသားကို လာဖြုတ်ပေးပါဦး "

" ဘာတွေ အော်နေတာလဲ ငါလာပြီ ဘယ်မလဲဘီလူး. .
ပေါက်ကရ . . ဒီကန်ထဲမှာ ဘာမြေမှမရှိဘူး . . မနက်က ဈေး
သွားရင်းငါးဝယ်တာ ငါးမွေးထိုးတစ်ကောင်အရှင်ပါလာလို့
ခဏထည့်ထားတာ. . ငါစိတ်မချလို့ ဖြန်လာတာ. . တော်သေး
တာပေါ့ နို့မို့ ဘာတွေ ဂရိုးဂရောင် ဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး. . "

ဤကား ကျွန်တော်အသဲကွဲခန်းဖြစ်သည်။

x x x x x x x x x x x x

တစ္ဆေ့နှင့်စ၍ ဘီလူးနှင့်ဆုံးသော အချစ်ဦးဇာတ်လမ်းကို
တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်တော့်သားသမီးများအား ပြောပြချင်ပါသေး
သည်။

အဲ. . .

ချယ်ရီနဲ့ အောင်ဝေ လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်း . . ဘာဖြစ်
မိသေးလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေ ထောင်ကျသည်။ အလွဲသုံးစားမှု
ဖြစ်သည်။ အမှုအတွက် ငွေကုန်ရန် အိမ်ရောင်းလိုက်ရသည်။
ရှေ့နေလည်း ငှားသည်ကိုး။

ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်၍ ချယ်ရီကျသည်။

ကျွန်တော်က လှည်းတန်းရှိ ယောကျ်ားလေးဘော်ဒါတစ် ခုတွင် ငှါးနေပြီး ညီလေးနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်က အိပ်ငှါးကာ အတူနေသည်။ အဆောင်နေယောက်ျားများ၏ ဟာသများကို မပြောလိုတော့ပြီ။ နောင်ဘဝ ဘာဖြစ်ချင်လဲ မေးလျှင် . .

“ မိန်းခလေးအဆောင်မှာ ရေချိုးခန်းစောင့်ရတဲ့ နတ် ဖြစ်ချင်တယ် ” ဆိုသောကောင်တွေနှင့်ပေါင်းရာမှာ ကျွန်တော် အသဲကွဲတာ ပြန်ကျက်သွားသည်။ ဆေးတွေက အကောင်းစား တွေချည်းကိုး။

ကျွန်တို့ ဆေးကတော့ နောက်ထပ် ရည်းစားတစ်ယောက် ထပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်လျှင် ကျွန်တော် ပြောပြ ပါဦးမည်။ ကျွန်တော်အဓိက ပြောချင်တာက . . .

အချစ်သည် အဆင်သင့်ဖြစ်မှ ကောင်းပါသည်။

အရာရာပြည့်စုံ၍ အဆင်သင့်ဖြစ်လျှင်တော့ သူ့ထက် ကောင်းတာတောင် သူ့လောက်မကောင်းဆိုတာမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က လမ်းသွားရင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သော ခစ်သွက်သွက် ကလေးမလေးများတွေလျှင် မှိန်းမောစွာ ငေးကြည့်တတ်ပါသည်။

ကြည့်ခံရသူကတော့ “ ဒီဘူးကြီး အဘိုးကြီးဖြစ်မှ အမျှ ခံချင်သေးတယ် ” ဟု တွေးမှာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ “ ဪ . . ချယ်ရီနဲ့ တူလိုက်တာ ဟု ” တွေးမိသည်။

တဆက်တည်း “ အိမ်က ဟာကြီးနဲ့များကွာပါ ” ဟုလည်း တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ငဲ့ကြည့်သည်။

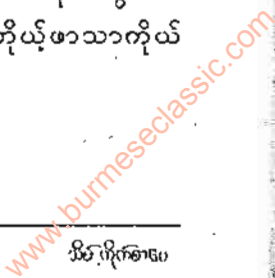
အသက်ကြီးလျှင် ယောက်ျားများသည် ကိုယ်ယူထားသော ဇိနီးမများကို စိတ်ပျက်တတ်ကြပါသည်။

ခလေးခဏခဏမေ့၍ ဗိုက်ခေါက်ထူ၊ ညအိပ်လျှင် အီရတ်တို့ အမေရိကန်ငုံးကြဲသလို ဟောက်သံပေးတတ်သော ဇိနီးမကို စိတ်ပျက်တိုင်း ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဗိုက်ကို ငဲ့ကြည့် လိုက်တာပဲ။

“ ငါလည်း ပူတာပဲ . . ဗိုက် ”

ပြီးမှ . . . “ ဪ . . ဇရာ . . ဇရာ အသက်က စကား ပြောလာပြီ . . နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက် ဆိုတာ နှီးပေမဲ့ စိတ်အလိုလူမလိုက်နိုင်တော့ဘူးပဲ . . ဒါတရားတွေပဲ . . သင်္ဘောရတွေပဲ . . ခိုင်လွင် . . ရှု . . ရှု ” ဟုကိုယ့်ဖာသာကိုယ် အားပေးရသည်။

အဲသလို အားပေးမှ။

နို့မို့ ကာရာအိုကေ ဆိုင်သွားချင်စိတ်ကို ဖျောက်လို့မရ။
ယောက်ျားများသည် အငွေဖြင့် နေပျော်လေသည်။
မိန်းမမေးလျှင် အလုပ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒကာခဲလို့ ပါဟု
ဖြေဖြေ ။

မိန်းမကလဲသိသည်။

“ အဖေကြီးရေ . . Gym မှာ သွားကစားရအောင် ”

“ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း ”

“ အဆီလေးဘာလေးကျတာပေါ့တော် ”

“ အပို အလုပ်တွေ မင်း Statin (အဆီကျဆေး)သောက်
နေတာပဲ ”

“ Exercise (လေ့ကျင့်ခန်း)ပေါ့ ”

“ လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ . . ခါသခါရတွေပါ . . မြင်တာ ခဏ
တွေ့ဘဝတွေရတက်ပွေစေတဲ့ . . တဏှာတွေပါ . . ”

“ ဟုတ်တာပေါ့ . . သခါရမြင်တာခဏ . . ဘဝရတက်တွေ
တာကတော့မှန်တာပေါ့ . . ရှင်တို့က မြင်အောင်ကြည့် . . ကြား
အောင်ရှု ခဏခဏသွားနေတော့ ကျုပ်ကပဲ ရတက်ပွေရတာ . .
နောက် ကာရာအိုကေဆိုင်မသွားပါနဲ့ . . ကျုပ် Gym မှာ
ကစားပြီး ရှင့်ကို Cat Walk လျှောက်ပြမယ် ”

“ လောလောဆယ်တော့ Pig Walk ပေါ့ကွာ ”

ကျွန်တော်နှင့်ချယ်ရီ တစ်ခါထပ်ဆုံပါသည်။

ဆုံပုံက . . ဝက်သားဆိုင်မှာ . . .

မိန်းမနေမကောင်း၍ ကျွန်တော် အလုပ်ကပြန် ဈေး
ဝင်ဝယ်ရသည်။

“ ဝက်သား . . အသားချည်း . . ငါးဆယ်သား ”

“ ဝက်သား . . အသားချည်း . . ငါးဆယ်သား ”

ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြောသည်ဆိုကာ နဲနဲ
ထင်းပြီး ထိုအသံရှင်ကို လှည့်အကြည့် . . ။

ဟား . . . ။

နဲတဲ့ဟာကြီးမဟုတ်။

မေးကနှစ်ထပ်၊ ဗိုက်ကသုံးထပ်၊ ဟစ်ကိုယ်လုံးကြည့်ရတာ
နဲတာနှင့်အားသီး ရောမွှေထားသလိုပဲ။

“ နင် . . ခိုင်လွင် ”

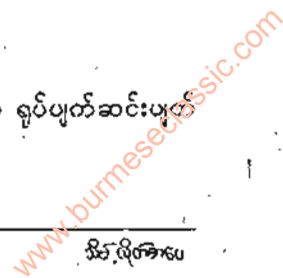
“ အန် ”

“ ခိုင်လွင် . . ငါချယ်ရီလေ ”

“ ချယ်ရီ ?? . . . ”

“ အေးလေ ကြည့်စမ်း နင့်ကြည့်ရတာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
သာလိုက်တာ ”

“ ငါက ”

“အေးလေ အဆီလျှော့စားဟာ . . . ငါဆိုဝက်သားကို စားကိုမစားဘူး ဒါ အိမ်က တခြားလူတွေစားဖို့တတွက်လေ . . . နင်ကရော . . .”

“ငါကလား . . . ငါက မိန်းမနေမကောင်းလို့ ဈေးဝင်ဝယ်ပေးတာ”

ကျွန်တော်သည် အချစ်ဦးတစ်ဖြစ်လဲ လူ့ဗြိတ္တာပုံပြောင်းနေသော မိန်းမဝဝကြီးကို ကြည့်ပြီး အိပ်မက်မက်နေသူလိုဖြစ်နေသည်။

ချယ်ရီသည် အရင်အတိုင်း သွက်သွက်လက်လက် စကားများမြဲ။

ကျွန်တော့်ထက် ပိုဝသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်စွာ ဝက်သားသည်ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝက်သားအသားချည်းထိုင်ရွေးကာ ပါးစပ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သေးသည်။

“ထိုင်လေဟယ် . . . ငါတို့ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီပဲ နင်မိန်းမရတာကြာပြီလား . . . နင့်မှာ ကလေးတွေ ရော ရှိရဲ့လား . . . ငါကတော့ ကလေးသုံးကောင်မွေးထားတာထပ်ကို မမွေးချင်တော့ဘူးဟာ . . . မျောက်တွေကို ထိန်းရတာ မလွယ်ဘူးဟဲ့ . . . တစ်နေ့ကို သူတို့ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေဝယ်ချက်ရတာကိုက ခုကွတစ်မျိုး . . .”

ကျွန်တော်မှာ ဝက်သားတွေကို လက်နဲ့ထိသာထိနေသည်။ ချယ်ရီရဲ့ ဇယ်ဆက်သလို ဆတ်ဆတ်နှင့် ဝက်သားရွေးလိုက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်စကားပြောလိုက် လုပ်နေပုံအား ကြည့်နေတာနဲ့တင် ခေါင်းမူးလာသည်။ ချယ်ရီက ဈေးသယ်ဘက်လှည့်တာ . . .

“ကဲ . . . ရော့ ပြည့်ပြည့်ချိန်နော် . . . ငါးဆယ်သား . . . ဒီလဲ နောက်ငါးဆယ်သားချိန်ပေးဦး . . .”

ဝက်သားသယ်ဆီက ထွက်လာပြီးသောအခါ။

“နင် ဘာဝယ်ဦးမှာလဲ ခိုင်လွင်”

“ဟင်”

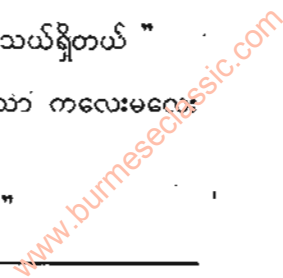
“နင့်မိန်းမက ဟင်းတစ်မျိုးထဲ ဝယ်လာရင် နင့်ကို ဆူမှာပေါ့ . . . အသားတစ် မျိုးလောက် ထပ် ဝယ် လေ . . . နင့် မလဲ ကြည့်ရတာခုချိန်ထိ . . . ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတာ ကြိုစဉ်းစားပုံမရ ငါဘူး . . .”

“ငါစဉ်းစားနေတာ ကန်ငွန်းရွက်ဝယ်ခလို့”

“အေး . . . အေး လာ ငါဝယ်နေကျအသယ်ရှိတယ်”

“ချယ်ရီနောက်မှာ အိမ်ဖော်ဖြစ်ပုံရသော ကလေးမကလေး ဘာ ဈေးဆွဲခြင်းကူကိုင်ပေးသည်။

“ဒီ ဦးလေးဟာလဲ ကိုင်ပေးလိုက်ဦး”

“ ဟုတ်ကဲ့မေ့ ”

“ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဈေးဝယ်မဲ့အစား စစ်ပဲတိုက်ချင် တယ် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဈေးသယ်တွေက သိပ်အလေးခိုးတာဟဲ့ . . . ဝယ်နေတာ တောင်နှံလိုက်ရမှ . . . နင့်လို အလည်လည်နဲ့ မဝယ်တတ်တဲ့ပုံနဲ့ ထက်ဝက်အလေးခိုးပါလိမ့်မယ် . . . ”

“ ငါကတော့ ဈေးဖိုးရှာနေရတာ စိတ်ညစ်တယ် ”

ချယ်ရီကညွန်တော်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ နင်ဘာလုပ်နေလဲ ခိုင်လွင် ”

“ ငါ . . . ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းနာပေါ့ ”

“ မြို့ထဲမှာလား ”

“ အင်း ”

“ ငါ့ကို လိပ်စာပြောခဲ့လေ . . . ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူ ဒီဇိုင်းလုပ်ရင် နင့်ဆီလွှတ်လိုက်မယ် ”

ကညွန်တော်က လိပ်စာကတ်ထုတ်ပေးသောအခါ ချယ်ရီ ကညွန်တော်ရုံးခန်းနာမည်ကိုကြည့်ကာ ရေရွတ်သည်။

“ Ghost . . . တစ္ဆေ့ . . . နင့်ဆိုင်နာမည်က တစ္ဆေ့ ”

“ အေး ”

“ ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဟယ် ဆိုင်နာမည်ကို တစ္ဆေ့လို့ယေရတယ်လို့ ”

ချယ်ရီသည် ကညွန်တော်ကို တစ်ချိန်က “ တစ္ဆေ့ ” ကဗျာ ပေးခဲ့ဖူးတာမေ့သွားလေပြီ။ ကညွန်တော်မှာ ဝမ်းနဲသလိုလို ရှိလာသည်။

ဪ . . . အချိန်တွေဟာ လူတွေကို ကောင်းကောင်း ပြောင်းလဲစေနိုင်တာပဲ။

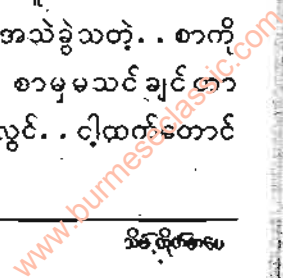
“ ဟဲ့ . . . နင်ငါမေးတာ မဖြေသေးဘူး ”

“ ဘာလဲ ”

“ နင့်မိန်းမက ဘယ်ကလဲ မိန်းမရတာ ကြာပြီလားလို့ . . . ကလေးတွေရောရှိလား ”

“ ငါ့မိန်းမက ဗဟန်း ထ(ဝ)မှာ S.A.T အထက်တန်းပြ ဆရာမလေ . . . ငါ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ် ”

“ ငါက အရင်အိမ်ထောင်ကျတာကိုး . . . ငါ့သမီးက အခု ကိုးတန်းရောက်ပြီဟာ . . . ထိန်းရတာမလွယ်ပါဘူး . . . ခေတ်ကာလ သားသမီးများ သိတ်လွတ်လပ်ချင်တာ . . . စတိတ်ရှိုးသွားပြီး ခုန်ပေါက်ချင်တာ ဘယ်လိုထိန်းရမှန်းမသိဘူး . . . ကောင်လေး တစ်ယောက်ကိုလည်း အမြင်ကတ်လို့ အသဲခွဲသတဲ့ . . . စာကို မသင်ချင်ဘူး . . . အေးပေါ့ ငါကလဲ စာမှမသင်ချင်တာ . . . ငါ့သမီးက ငါ့အတိုင်းပဲသိလား ခိုင်လွင် . . . ငါ့ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် . . . ”

“ ငါ့သားတွေက လိမ္မာတယ် ”

“ နင့်လိုပဲနေမှာပေါ့ ”

ကန်စွန်းရွက်သည်ဆီက ကန်စွန်းရွက်နှစ်စည်း တစ်ရာဖိုး ဝယ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်တွင် ဝယ်စရာမရှိတော့။

“ နင့်အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ ”

“ တာမွေမှာ ”

“ ငါကားနဲ့လိုက်ခဲ့လေ ”

“ ရပါတယ်ဟာ ငါဝင်စရာရှိသေးတယ်... ”

တကယ်တော့ ညာပြောချင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ချယ်ဂျီ ကားနဲ့ မလိုက်ချင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လိပ်ပြာမသန့်ချေ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ။

“ အေးလေ ပြီးတာပဲ... ဟဲ့ရော့... ငါတို့ကုမ္ပဏီလိပ်စာ ကတ်ယူသွားဦး... လမ်းမတော်မှာ ရုံးထိုင်တယ်... အခု ပုဂ္ဂန် အိတ်စပို့စ်ပဲ လောက်ချလုပ်နေတာဟ... မောင်က ငွေတော့ ရှာနေတာပဲ... ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာစိုးလို့တောင် သတိပေး နေရတယ်... ဟိုတလောကတောင် လေနဲ့နံ့ပြုန်းချင်သလိုရှိလို့လေ... ဘီယာလျှော့သောက်ပါဆိုတာ ပြောမရဘူးဟယ်... နင်ရော... လိမ်လိမ်မာမာနေသိလား... နင့်တို့ ယောက်ျားတွေ မလိမ်မာရင် ငါတို့ မိန်းမတွေ စိတ်ညစ်ရတယ်ဟ... ငါလည်း ဝိတ်လျှော့မယ်လျှော့မယ်နဲ့ ချမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ... ”

“ အောင်ဝေရော အရင်လိုပဲနီတုန်းပဲပေါ့ ”

“ တယ်ကလာ မောင်က အရမ်းဝလာတာ... နင့်ထက် တောင်ဝဦးမယ်... ငွေရှာပြီး သူ့ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ငါက လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဟဲ့... သူ့စမောလ်တွေလည်း သူ့ပစ်ပြေးမှာ ပဲ... အဲဒါကြောင့် အာပေါက်အောင်ပြောနေရတာ... ”

ချယ်ဂျီပြောနေတာက စာတပိုဒ်ကို နှုတ်တိုက်ခွတ်နေတဲ့ ဝင်ဖြစ်သည်။ ဘာနာကျည်းမှုမှမပေါ်သော အသံဖြင့်ပြောနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ သားသမီးဆိုတာကတော့ ဟယ်... မိဘရှိရင်ကပ်ခွာ စားမှာဟ... မရှိရင် ယောက်ကျားယူ မိန်းမယူပြီးပစ်ပြေးမှာ... ငါ့သားသမီးတွေက ဒီတိုင်းပဲ... ”

“ နင့်မိဘတွေရော ”

“ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲဆုံးကုန်ကြပြီ... သိပ်မကြာခင် ငါတို့အလှည့်ပဲနော်... ခိုင်လွင်... မှင်တရားစခန်းလေးဘာလေး ဝင်လေ... ပြင်ဆင်ထားဟ... အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး... နင့်ကို ငါခိုးတုန်းက အချိန်မရှိပေမဲ့... ခုသေဖို့နင့်မှာ အချိန်ရှိတုန်း ပြင်ဆင်ထား တော်ကြာ ဘီယာဆိုင်မှာ သဲပြစ်နေဦးမယ် ”

ကျွန်တော့်ကို "မောင်" ဟုခေါ်သောမိန်းခလေး သေတာ တောင် အောင်ဝေကို မချစ်ဘူးဟု ပြောခဲ့သော မိန်းခလေးသည် ခုတော့်... ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလို အောင်ဝေကို "မောင်" ဟု ခေါ်နေခြင်းသည် ကျွန်တော့်မိတ်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်စေ ပါသည်။

" ငါသွားတော့မယ်ခိုင်လွင် . . . ဟိုဂါကားအဖြူလေး . . . မောင်းတဲ့နေရာမှာထိုင်နေတာ ငါ့သမီးလေ "

ကျွန်တော်ကို ချယ်ရီပြသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ ချယ်ရီငယ်ဝဉ်တလိုမျက်နှာနှင့် ချယ်ရီအသေးစားလေး တစ်ယောက်ကို အီးယားဖုန်းနားမှာကပ်လျက်တွေ့ရသည်။

" သွားမယ် ခိုင်လွင် "

" အေး . . . အေး "

" အိမ်ရောက်ရင် ဝင်လည်ဦးနော် "

x x x x x x x x x x x x

အိမ်ပြန်ပြီး မိန်းမကိုချေးဝယ်လာသောဝက်သားနှင့် ကန်ဖွန်းရွက်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ချိန်ထား၍ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

" တော် . . . ဘယ်လဲ . . . ကိုခိုင်လွင် "

" အလုပ်တို့စွ အရေးကြီးလို့ပါ မိန်းမရာ "

ကျွန်တော် ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေက ရောက် နှင့်ပြီ။ သူက ကျွန်တော့် Customer ထိဆိုင်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တစ်လတစ်ခါ ထိတုပ်ဒီခိုင်းများ အပ်လေ့ရှိပြီး ခင်မင် နေသူ။

၂၆၈

တစ္ဆေနှင့် ကျွန်တော်ချယ်ဂျီ

“ လာဇို . . ကျွန်တော်ခုပ်ရောက်နှင့်နေတာဗျ ကိုခိုင်လွင်
တိုင် . . ခင်ဗျားဘာမှာမလဲ . . ကျွန်တော့်မှာထားနှင့်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွေရာလေးပါးပြော၍
စား/သောက် နေစဉ် ချဉ်းကပ်လျက်စားပွဲကို စုံတွဲတစ်တွဲရောက်
လာသည်။

ကောင်မလေးက . . ညနေက ချယ်ရီပြသော သူ့သမီး။

တွဲလာသည့် ကောင်လေးက ခပ်လည်လည် ပုံစံမျိုး။

ဝိုင်းချင်းကပ်လျက်မို့ . . သူတို့စကားသံတွေ ကြားနေရ
သည်။

“ မောင်တို့အိမ်က အယ်လ်လေးရှင်းကြီး ရောင်းလိုက်ပြီ
လား . . .”

“ သဒ္ဓါ ဝယ်မလို့လား ”

“ မေမေ လေ . . ဝယ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ . . သဒ္ဓါတို့အိမ်မှာ ခွေးတွေရှိတာပဲ ”

“အဲဒီခွေးတွေက မကိုက်တတ်ဘူးမောင်ရဲ့ . . မေမေက
ကိုက်တာမှလိုချင်တာ . . ဖေဖေဆီ ကုမ္ပဏီက Secretary
လာလွန်းလို့ အမြင်ကတ်ပြီး ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်မလို့တဲ့”

“ သဒ္ဓါ မေမေကလဲ . . ခွေးနဲ့များကိုက်ခိုင်းရသေးတယ်
. . မသိချင်ကန်ဆောင်နေလည်းရတာပဲ . . ”

“ ရှူး . . ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ . . ဖေဖေ ”

ကျွန်တော်ပါ အဝင်ဝသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
တစ်ခါက ကျွန်တော့်ရည်းစားလူဘက်အောင်ဝေသည် သူ့ထက်
အသက်နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်ငယ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်
နှင့်တွဲလျက်ဝင်လာသည်။

“ သဒ္ဓါတို့ ပြန်ကြရအောင် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဖေဖေဝင်လာတာ မတွေ့ဘူးလား ”

“ ဘာဖြစ်လဲ . . အဖေတောင် တွဲလာတာ သဒ္ဓါက မတွဲ
ခဲ့စရာဘာရှိလဲ . . ”

“ ဟုတ်သားပဲ ဒါပေမဲ့ . . လိင်ပြာမသန့်ဘူး ”

“ ဒါဆို ဆိုင်ပြောင်းကြစို့ ”

ကျွန်တော့်မှာ ချယ်ရီတစ်ယောက် အိမ်မှာနေပြီး..
ဘာကြောင့်သေဖို့ချည်း ပြင်ဆင်နေရသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်
လာသည်။

ချယ်ရီသည် ပြောမပြနိုင်သော အိမ်ထောင်ရေး အရှုပ်
အရှင်းတွေကို ဥပေက္ခာပြုလျက် နေဖို့ ကြိုးစားနေတာဖြစ်လိမ့်
မည်။

“ ကိုခိုင်လွင် .. ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုကြည့်နေတာလဲ ”

“ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အမျိုးသားပါ ”

“ ဪ .. အဲဒါမဆန်းပါဘူးဗျာ .. ယောက်ျားဆိုတာ
ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ကိုယ်ပေါင်းသင်းတဲ့ မိန်းမတူချင်မှတူတာ
မျိုးဗျ .. ကဗျာဆန်ဆန်ပြောရရင် အချစ်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကို
အလှည့်ကျစားသုံးတဲ့သူပေါ့ဗျာ .. ”

ကျွန်တော် အောင်ဝေကို အပြစ်မတင်ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အောင်ဝေနှင့် အတူတူပင်
မဟုတ်ပါလား။

အချစ်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကို အလှည့်ကျစားသုံးသူများထဲ
တွင် ကျွန်တော်လည်းပါဝင်သူဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အချစ်က ကိန်းသေမဟုတ်။

အမြဲ ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲနိုင်သော ... ပြောင်းလဲလျက်
ခိုသော တစ္ဆေ့ဖြစ်ပါသည်။

x x x x x x x x x x x

မြလွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

22/7/2004

ten after six p.m